

ONS ZEELAND PANORAMA

25 MAART 1937 — No. 12

LOSSE NUMMERS 15 CENT

LEES VOORAL: EEN

LIJK NATUURVERSCHIJNSEL

Als geoevende amazones in het duinlandschap. Licht, zon en lucht stalen spieren en longen. De morgenrit voor het begin der dagtaak.

SCHOLEN VOOR JONGE DAMES IN AMERIKA

Ook aan laboratorium-arbeid wordt de noodige aandacht geschonken. De dames worden vertrouwd gemaakt met scheikundige vloeistoffen en leeren hoe ze ermee moeten omgaan.

Naast zooveel andere gebieden, waarop het streven naar verbetering zich in Amerika kenbaar maakt, staat ook het onderwijs in al zijn geledingen, vooral de laatste jaren, sterk op den voorgrond.

Niet alleen lagere, middelbare en hogere scholen hebben met die belangstelling hun voordeel gedaan, maar ook de vakschool en in 't bijzonder de speciale school, waarin vooral de problemen op 't gebied van sport, hygiëne, algemeen welvaren enz. onder 't oog worden gezien, hebben in dien vooruitgang gedeeld. Mede hierdoor is er een aantal nogal merkwaardige scholen ontstaan, waaronder de speciale school voor jonge meisjes te Pebble Beach in Californië, in de onmiddellijke nabijheid van Del Monte

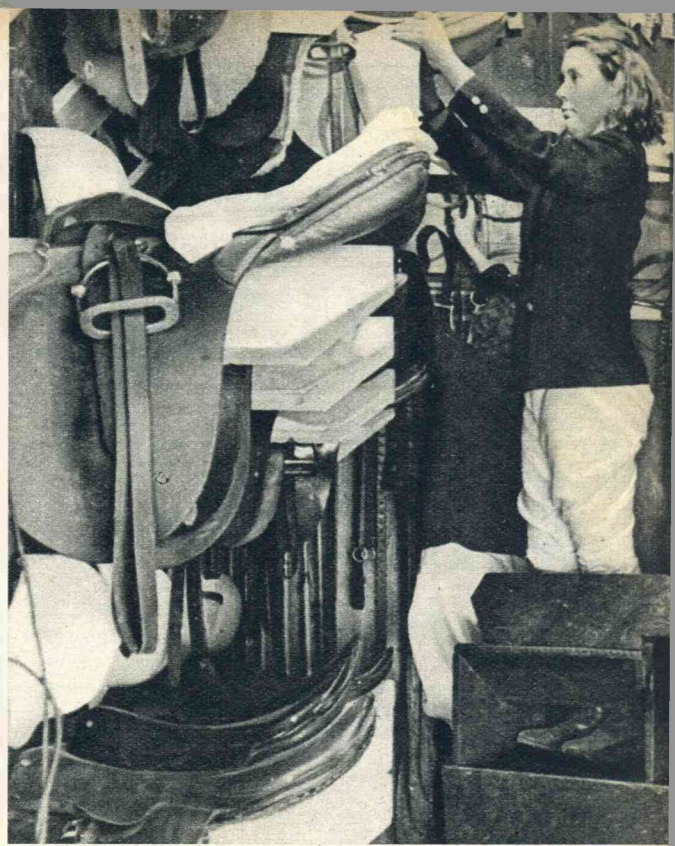
De rijlaarzen moeten op tijd 'n beurt krijgen en glimmend en soepel blijven. Een werkje dat de dames wel is toevertrouwd.

en op een van de mooiste en zonnigste plekjes van de streek, wel een oogenblik onze bijzondere aandacht en belangstelling verdient. Deze Douglas-school, zooals ze algemeen wordt genoemd, kan gerust gelden als „het” schooltype voor jonge meisjes, aan wie de ouders 'n volledige en tevens een veelzijdige sportieve ontwikkeling willen geven. Een jong meisje, dat die school doorloopt, verlaat ze als jonge dame die op-en-top bekend is met alle eischen, die men op den dag van vandaag aan een moderne, beschaafde en welopgevoede dame zou kunnen stellen.

De school is gebouwd in een heerlijk klimaat, waar men zich het heele jaar door aan de sport kan wijden, in 't midden van de bosschen en in de nabijheid van de kust.

Ook hand en oog worden geoefend. Met vaste hand wordt de loop op 't verre doel gericht. Hier een stel jonge dames dat z'n doel weet te kiezen en te... bereiken.

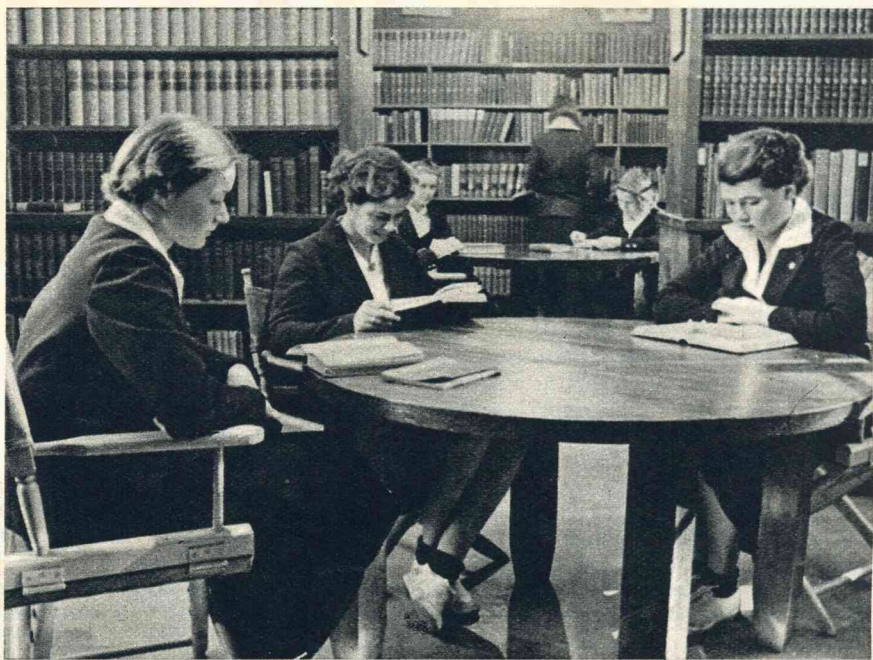
Een kijkje in de stallen. Zadels, teugels, riemen enz., alles wordt netjes en keurig gerangschikt en onderhouden.

De school is ontstaan uit een behoefte der ouders, die met hun meisjes geen raad wisten en toch hun plan, om een heerlijken tijd in Pebble Beach door te brengen, wilden doorzetten. Het idee, dat aan deze school dus ten grondslag ligt, is meer dit van 'n tehuis. Een tehuis, waar de meisjes, tijdens de vakantie der ouders, hun tijd nuttig en aangenaam zouden kunnen doorbrengen.

Het Amerikaansch ouderpaar is hierbij uitgegaan van de opvatting, dat de sport den feitelijken grondslag moest vormen van de opvoeding van het jonge meisje en de Douglas-school is dan ook, in alle opzichten, ertoe uitgerust om alle denkbare soorten sport te beoefenen en, via die verschillende takken van sport, het jonge meisje tot een volmaakte „lady” te vormen.

Aan het hoofd der school staat een ervaren leider, Dick Collins, die op sportgebied van alle markten thuis is en naar wiens wenken in zake paardrijden, polospel, schieten, lezen, scheikundige manipulaties en andere dingen met de grootste oplettendheid wordt geluisterd.

De meisjes wijden zich hier in allen ernst aan een dagelijksche training, die niet alleen de spieren ten goede komt, doch de geheele opvoeding tot dames-der-wereld beïnvloedt en beheerscht.

Een rustig zitje in de leeszaal. Ook de geestelijke ontwikkeling wordt gelijk met de lichamelijke in behoorlijken staat gehouden. De welvoorzienige bibliotheek der Douglas-school zorgt voor ontspanning en leering.

Na minder prettige bezigheden komt voor de jonge meisjes van de Douglas-school de heerlijke rit in de vrije natuur. De jeugdige amazones op weg door de prachtige duinen van Pebble Beach, waar ze gebruid worden door de zon.

RUMOER OP HET PRIVÉKANTOOR

door William Atcock

Waarom de keus van Jerry Hornby nu juist op Mabel Johnson viel, toen hij een secretaresse noodig had, valt moeilijk te gissen. Hij zelf wist het ook niet. Een zekere heer Spears had hem tien sollicitanten gestuurd en al die anderen bezaten meer ervaring dan zij. En ontegenzeggelijk waren ze ook knappere en meer elegante verschijningen.

Schoonheid, bekwaamheid en aantrekkelijkheid waren het dus niet, die zijn voorkeur hadden bepaald. Waarschijnlijk echter was zijn keus op haar gevallen, omdat zij iets bezat, dat de anderen misten. Dat iets waren een versleten jurk en een paar hongerige oogen. En zulke uiterlijkheden bij een jong meisje doen soms wonderen van stomme overreding.

„Ik denk, dat het een gevoelskwestie is,” zei Jerry aan de lunchtafel, terwijl hij zijn moeder peinzend aankeek.

„Een gevoelskwestie, wat bedoel je?” vroeg Mrs. Hornby verbaasd, omdat zij zich met den besten wil niet herinneren kon, dat zij haar zoon de laatste minuten iets had gevraagd.

Jerry begon te lachen. „Neem me niet kwalijk, moeder. Ik dacht hardop. John Laters kwam een half uur geleden bij me oploopen en toen hij de nieuwe secretaresse had gezien vroeg hij, waarom ik zoo'n onbeduidend meisje gekozen had.”

„John Laters is nogal intiem met je, als hij het kan wagen zich met je personeel te bemoeien,” merkte zijn moeder op.

„Intiem is het goede woord niet,” zei Jerry met gefronste wenkbrauwen. „Hij is mijn felste concurrent en ik doe mijn best hem op een afstand te houden. Maar hij is verbazend onbescheiden. Enfin, ik dacht over zijn vraag na en ik wist er geen antwoord op. Zooeven viel me de verklaring echter te binnen. Ik denk, dat het een gevoelskwestie is. Dat meisje wakte mijn medelijden op, zoodra zij binnenkwam. Mabel Johnson heet ze. U kunt haar zien zitten; zeg eens, hoe u haar vindt.”

Zijn moeder liep glimlachend naar het venster. Vanuit de eetkamer kon men juist een blik werpen in Jerry's privé-kantoor, dat van het woonhuis gescheiden was door een donker binnenplaatsje. Daarachter lag de textiel-fabriek met het algemeene kantoor.

Mabel Johnson zat dicht bij het raam. Men kon haar mooi noch leelijk noemen. Zij had een smal, bleek gezicht met kinderlijk zachte trekken en blauwe oogen met een zorgelijke uitdrukking. Over het geheel zag zij er nogal onderkomen uit. En als een meisje, dat niet veel zorg aan haar uiterlijk besteedt.

„Armoedig,” dacht Mrs. Hornby. „Alledaagsch, zooals de meeste menschen,” zei ze hardop. „Ik begrijp echter niet, wat dat John Laters aangaat. Neemt hij misschien uitsluitend gratiën aan als typiste?”

„Ik weet het niet,” lachte Jerry. „Ik ben slechts eenmaal bij hem op kantoor geweest en ik heb het nooit op die meisjes. Die Mabel Johnson ziet er anders wel naar uit, dat zij een zetje noodig had, vindt u niet?”

Zijn moeder knikte. „Je hebt er heel goed aan gedaan je door die gedachte te laten leiden bij je keus,” zei ze goedkeurend. „Ik prijs het in een man, als hij niet in de eerste plaats kijkt naar een mooi gezicht. Ik hoop, dat zij je voorkeur waard is.”

Mabel Johnson was zich zooveel belangstelling niet bewust. Dat was maar goed ook. Zij was wat verlegen van aard en het zou haar maar verontrust hebben, te weten, dat zij werd gadegeslagen en beoordeeld. Zij deed haar werk naar behooren en viel door niets op. Alleen werd na verloop van eenige weken haar gezicht wat gevulder en kwam er meer kleur op haar wangen. Ook verdween de zorgelijke uitdrukking uit haar oogen. En het versleten japonnetje werd verwisseld voor een nieuw — iets bescheidens en degelijks. En deze langzame ver-

andering, die in haar uiterlijk had plaatsgegrepen, viel Jerry op zekeren dag wel op.

Als hij aan zijn schrijftafel zat en opkeek, dwaalde zijn blik altijd naar het venster. Dat was een gewoonte van jaren her. Voor dat venster zat Mabel Johnson, zooals daar vroeger anderen gezeten hadden. Maar op die anderen had hij nooit gelet. Hij staarde over hen heen, als hij in gedachten zat. Op Mabel Johnson lette hij echter wel. Hij zag slechts de rechterhelft van haar gezicht: een bebloste wang, den lichtgesloten mond, een rose oorschelp en wat warrige lokken daar omheen. Niets bijzonders, en toch kon hij er minutenlang op staren, alsof het wel iets bijzonders was.

Op een dag, toen er een glimp zonlicht op het donkere binnenplaatsje viel, merkte hij dat kinderlijk zachte in haar gelaatstreken pas op. „Hoe oud bent u eigenlijk, juffrouw Johnson?” vroeg hij plotseling.

„Tweeëntwintig jaar, meneer,” zei Mabel Johnson, zonder eenig blijk van verwondering. Zij had een rustige, prettige stem, waarnaar hij graag luisterde.

„Zoo,” mompelde hij, als in gedachten. En tegen zijn moeder zei hij 's middags: „Die juffrouw Johnson is erg in haar voordeel veranderd, vindt u niet?”

„Dat is me al eerder opgevallen,” zei Mrs. Hornby. „Ze schijnt een harden tijd te hebben doorgemaakt, voor zij hier kwam. Voldoet zij goed?”

„Uitstekend,” zei Jerry en daarbij bleef het voorloopig.

Er brak een tijd aan, dat Jerry's onbewuste belangstelling voor Mabel Johnson sterk begon te verflauwen. De zaken gingen verre van schitterend. De magazijnen lagen boordevol textielgoederen van allerlei soort en de orders kwamen slechts druppels-gewijze binnen. Dat lag niet zoozeer aan de crisis en aan de Japanse concurrentie, maar aan de dumpingsmethoden van John Laters.

John Laters wierp zijn productie op de markt tegen prijzen, waarvan Jerry zijn personeel niet eens betalen kon. Hoe hij dat uithield was iedereen een raadsel, tenzij men aannam, dat hij uitsluitend speculeerde op den ondergang van anderen — met het doel de markt geheel van hem afhankelijk te maken. In ieder geval echter baarde de toestand Jerry ernstige zorgen.

„Ik zal me nog gedwongen zien minstens de helft van het personeel te ontslaan,” deelde hij zijn moeder op een middag mee. „De duivel zal dien John Laters halen. Hij heeft met zijn schandalige prijzen een order van vijftigduizend dollar onder mijn handen vandaan gehaald, waarop ik reeds vast gerekend had.”

„Personeel ontslaan?” vroeg Mrs. Hornby verschrikt. „Is het al zó erg?”

Jerry knikte haar somber toe. „Het wachten is nog slechts op de inschrijving voor de Spoorwegen. Ontgaat die order me, dan moeten we sluiten tot de voorraden gesloten zijn.”

Dit onheilspellend vooruitzicht drukte hem dagenlang terneer. Doch toen ontving hij de inschrijving ten behoeve van de Spoorwegen. Het ging om een order van bijna vierhonderdduizend dollar en de eenige concurrent, dien hij

ernstig te vreezen had, was John Laters. De hoop, dat alles weer in orde zou komen, begon te herleven.

Jerry offerde een heelen nacht aan zijn beëijferingen op. Toen Mabel Johnson 's morgens het privé-kantoor betrad, vond zij hem bleek achter zijn schrijftafel zitten.

„We zullen terstond die inschrijving even in orde maken, juffrouw Johnson,” zei hij vriendelijk.

Tegenover hem gezeten schreef zij zorgvuldig op, wat hij haar dicteerde: namen, aantallen en prijzen van allerlei linnen goederen. „Ziezoo,” zei hij met een zucht van verlichting, toen hij aan het eind was. „Tikt u de offerte even over? Dan kan zij vanmiddag nog in zee.”

Hij had vier dagen den tijd met het inzenden, maar zijn ongeduld liet niet toe er langer mee te wachten dan noodzakelijk was. In den loop van den morgen las hij de getypte offerte nog eens zorgvuldig door. Alles was in orde. Fouten maakte Mabel maar zelden. Hij teekende den brief en zag dat Mabel Johnson den doorslag ervan in de daarvoor bestemde map opborg. Toen liet hij de zaken voor de rest van den dag rusten en bracht den middag bij zijn moeder door.

Dienzelfden avond begaf Jerry zich na het sluiten van het kantoor naar het postkantoor in de buurt. Tot zijn groote verrassing trof hij er twee goede bekenden aan. De een was John Laters, de ander niemand minder dan Mabel Johnson. Zij stonden eenigszins afgezonderd in de hal en schenen in een druk gesprek gewikkeld.

„Wel, kennen die twee elkaar?” mompelde hij verbaasd. Hij zag Mabel Johnson lachen en eensklaps hinderde hem die vertrouwelijkheid, hoewel hij niet begreep waarom. Zonder door hen te zijn opgemerkt, keerde hij naar huis terug. Hij zei niets van de ontmoeting tegen zijn moeder.

Dien nacht sliep hij erg onrustig. Hij werd geplaagd door een vraag, die hem in den loop van den avond een hevige belangstelling was gaan inboezemen. In welke verhouding stonden die twee tot elkaar? Was die ontmoeting toevallig, of hadden zij een afspraak gemaakt elkander daar te treffen? Hij dacht er geen kwaad van en nog minder aan iets, dat in verband kon staan met zijn eigen zaken. Hij was alleen maar nieuwsgierig, maar hij wilde niet weten waarom.

Vóór alle anderen was hij 's morgens alweer op kantoor. Mabel Johnson kwam binnen en ving zooals gewoonlijk ijverig haar werk aan. Jerry deed niets en zat haar stil van terzijde aan te staren. Eensklaps

Nee, dit ei is voor moeder!

kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. „U raadt nooit, wie ik gisteravond ontmoet heb,” begon hij met een glimlach.

Mabel wendde zich om, zoodat hij haar recht in haar gelaat kon zien. In haar oogen lag een vraag.

„Mabel Johnson en mijn ouden vriend John Laters,” vulde Jerry aan. Het kwam hem voor, dat zij schrok, maar dat kon ook verbeelding zijn. Wel zag hij haar even verbleeken. „Ik wist niet, dat u hem kende,” ging hij voort.

„Ik ken meneer Laters ook niet,” viel zij hem levendig in de rede. „Als ik me niet vergis, heb ik hem hier slechts eenmaal gezien en voorheen of nadien nooit. Ik ontmoette hem gisterenavond hier in de straat en hij vroeg mij, hoe het u ging. Toen liep hij zoover mee...”

Zij scheen nog iets te willen zeggen — iets dat haar moeilijk over de lippen kon komen. Doch Jerry voorkwam haar. „Oh, zit zoo de vork in den steel,” lachte hij vroolijk, terwijl hij naar de post greep. Die opheldering gaf hem een verlicht gevoel. Terwijl Mabel weer aan het werk ging, dwaalde zijn blik opnieuw naar haar gelaat. Toen stond hij eensklaps op en begaf zich naar de huiskamer. Zijn moeder was er niet.

„Jerry, ben je soms verliefd op dat kind?” vroeg hij half spottend, half teeder aan zijn beeld in den spiegel. Hij begreep niet, hoe het zoo plotseling gekomen was, maar hij voelde het niettemin als een niet te weerspreken feit: hij was verliefd op die bescheiden Mabel Johnson.

„Als ik die order van de Spoorwegen krijg,” beloofde hij zichzelf. „Eerder niet...”

Toen hij dien middag met zijn moeder aan tafel zat, klonk van den overkant het tikken van een schrijfmachine tot hem door. Mabel was de eenige, die den lunchtijd overbleef, en alleen zij kon dus aan het werk zijn.

„Ik geloof, dat je het erg goed getroffen hebt met je secretaresse,” merkte mrs. Hornby op. „’t Is een ijverig en eenvoudig meisje.”

„Ze is reusachtig,” beaamde Jerry met nauw bedwongen geestdrift.

Den daarop volgende dag viel er iets vreemds voor op het kantoor. Jerry bevond zich even na kantoortijd in het woonhuis, toen hij eensklaps een slag hoorde in het privé-kantoor. Mabel Johnson was al naar huis en de schoonmaaksters kwamen pas over een half uur. Hij ging dus kijken wat er aan de hand was, doch haastte zich niet.

Toen hij zich in de gang bevond, hoorde hij ergens een deur sluiten. En in het privé-kantoor vond hij een map doorslagen op den grond. Hij vond er niets verdachts in, al bevreesde het hem wel eenigszins, dat die map gevallen was. Hij dacht er echter niet ang over na, zette de map op haar plaats en keerde p huis terug.

„Loos alarm — er viel iets,” zei hij geruststellend tegen zijn moeder.

De termijn van inschrijving voor de levering aan de Spoorwegen was gesloten en het wachten was nog slechts op de gunning. Op een avond zat Jerry met gemengde gevoelens zijn kansen te berekenen. Zijn moeder was uit en op het privé-kantoor was het doodstil.

Hoewel hij alle opgegeven prijzen uit zijn hoofd kende, nam hij toch de map van het rek, waarin Mabel den doorslag van zijn offerte geborgen had. Hij zocht, bladerde de doorslagen tweemaal na en kwam tot de verbluffende ontdekking, dat de copie van zijn brief verdwenen was. Nog had hij geen argwaan. Doch toen hij den doorslag een oogenblik later in een lade van de schrijftafel van Mabel vond, was het hem eensklaps, of er een blinddoek van zijn oogen viel. Hij dacht aan haar ontmoeting met John Laters....

Zijn opwindend bedwingend ging hij de feiten na. Mabel Johnson had dien doorslag zelf opgeborgen en nadien had zij noch iemand anders hem noodig gehad. Om welke reden had zij hem dan later weer uit de map genomen en tusschen haar paperassen verstopt?

Er was slechts één redelijk antwoord te vinden op die vraag. Mabel Johnson had den doorslag ter inzage gegeven aan John Laters, wien het op zijn minst een paar duizend dollars waard moest zijn geweest te weten, tegen welke prijzen zijn voorname concurrent ingeschreven had.

Die verdenking was Jerry ingevallen met de snelheid van een bliksemstraal. Eigenlijk was het geen verdenking, doch absolute zekerheid. De feiten lieten eenvoudig geen andere verklaring toe. Mabel

Paascheieren.

Johnson, dat stille, bescheiden meisje, had een smerig spelletje gespeeld. Zij had hem bestolen en zijn heele toekomst op losse schroeven gezet. Want er viel niet aan te twifelen, of John Laters zou thans met de order van de Spoorwegen gaan strijken — die had natuurlijk ingeschreven tegen prijzen, die iets onder de zijne lagen. En dat betekende, dat hij de fabriek wel sluiten kon — op hoop van zegen, of hij den boel ooit weer aan het draaien zou kunnen brengen....

Het waren bittere, wraakzuchtige gedachten, die naar Mabel Johnson uitgingen. Er verstreken twee uren en al dien tijd liep Jerry koortsachtig het kleine privé-kantoor rond, nadenkend wat hem nu te doen stond. Eindelijk kwam hij tot een besluit. Morgen vroeg zou hij terstond een verklaring van Mabel Johnson eischen. En dan ging zij er op staanden voet uit. En tot zoolang zou hij de smerige geschiedenis voor zijn moeder verborgen houden.

Toen hij in het woonhuis teruggekeerd was, verweet hij zich zijn lichtvaardigheid. In een gewichtige zaak als deze, waarvan zooveel afhing, had hij niemand vertrouwen mogen schenken. Het was hem bekend geweest, dat sommige zakenlui, die er alleen maar een dollarmoraal op na hielden, van omkoopende en smerige intriges niet afkeerig waren en er zelfs prat op gingen, als ze een gevaarlijken concurrent uit den weg konden ruimen. John Laters was zoo’n man. En hij had het zichzelf te wijten, dat hij hem een kans had gegeven, zich wellicht voorgoed van een gevaarlijken concurrent te ontdoen....

Jerry bracht een ellendigen nacht door. Hij ontbeet haastig, gaf op de bezorgde vragen van zijn moeder ontwijkende antwoorden en verdween daarna terstond naar het privé-kantoor. Hij zat nauwelijks aan zijn bureau, toen Mabel Johnson binnentrad. Zonder te wachten, tot zij zich van haar hoed en mantel had ontdaan, viel hij terstond niet de deur in huis. Zijn gezicht stond strak en zijn hand speelde zenuwachtig met een presse-papier.

„Juffrouw Johnson, ik heb gisteravond tevergeefs gezocht naar den doorslag van onze inschrijving ten behoeve van de Spoorwegen,” ving hij met een harde stem aan. „Waar hebt u dien gelaten?”

Hij zag, dat zijn vraag haar in verwarring bracht en op dat oogenblik verliet hem het laatste sprankje hoop, dat alles een dwaling zou blijken te zijn.

„Dien heb ik in mijn lessenaar geborgen, meneer,” gaf zij stotterend ten antwoord.

„Waarom?” vroeg hij op een toon als was hij een rechter van instructie.

„Omdat...” stamelde Mabel. Zij haalde diep adem en eensklaps leek zij veel kalmer. „Omdat ik bevreesd was, dat hij in de map niet veilig was,” zei ze met een rustige stem. „Als u mij even wilt aanhooren, zult u begrijpen waarom niet.”

„Ga door,” spoorde Jerry haar ongeduldig aan, overtuigd dat hij een schoonklinkende uitvlucht te hooren zou krijgen.

„U herinnert zich dien avond in het postkantoor, toen ik een ontmoeting had met uw vriend John Laters?”

„Hij is mijn vriend niet, maar dat doet er niet toe,” onderbrak Jerry haar driftig.

„Ik dacht het — zóó noemde u hem den volgende morgen,” zei Mabel bedaard. „Dien avond echter bood hij me tweeduizend dollar aan, als ik hem inzage wilde geven van de copie van uw inschrijving. Ik weigerde en omdat ik vreesde, dat hij zijn geluk nog eens bij een ander zou beproeven, nam ik den doorslag den anderen morgen uit de map.”

Jerry kreeg een gevoel, alsof er een last van hem afgenomen werd. „U deed het daarom?” vroeg hij

zacht en verbaasd. „Maar waarom zei je me dat niet?”

Mabel bloosde. „U had hem uw vriend genoemd en ik wist niet, of u zich zoo’n gemeenen streek van uw vriend kon voorstellen....”

Zij was nog niet uitgesproken, doch plotseling ging de telefoon. Jerry nam den hoorn op.

„Met John Laters,” hoorde hij een vals klinkende stem zeggen.

„Met wien?” schreeuwde hij, eensklaps driftig.

„Met Laters. Je weet zeker het nieuwtje al? Ik ben gisteren bij de gunning tegenwoordig geweest. Gefeliciteerd met het succes, hoor! Je hebt den aanval knap gepareerd....”

Er klonk nog een vreemd lachje, alsof de ander heelemaal niet blij was. Jerry gaf hem geen antwoord. De telefoon viel uit zijn hand en met een dwazen blik keek hij naar Mabel Johnson op.

„Ik... ik geloof dat wij de levering aan de Spoorwegen hebben,” zei hij stotterend. „Maar ik begrijp dien John Laters niet. Knap gepareerd, zegt hij. Maar wat....”

„Misschien kan ik dat ophelderen,” glimlachte Mabel. „Ik zei u al, dat ik begreep, dat hij nog wel eens een poging zou doen, om uw prijzen te weten te komen. En ik was zóó kwaad, dat hij me zooiets had durven voorstellen, dat ik besloot, mij met zijn eigen wapens op hem te wreken. Ik tikte in het middaguur een andere offerte en verhoogde alle prijzen met vijf procent. Den doorslag borg ik in de map en die was den volgende dag verdwenen. John Laters heeft zijn prijzen waarschijnlijk twee of drie procent daaronder genoteerd....”

Zij lachte wat verlegen en Jerry zat een oogenblik sprakeloos. Toen sprong hij eensklaps op, zóó wild, dat zijn stoel kantelde en omviel. „Dus we hebben een dief op het kantoor. In orde, dien vinden we wel. Maar jij, kleine Mabel....”

Hij trad dicht op haar toe en greep haar handen. En op hetzelfde oogenblik ging de deur open.

„Wat is dat toch voor een rumoer op het privé-kantoor?” trad mrs. Hornby verwonderd binnen. Zij bleef eensklaps als aan den grond genageld staan. Jerry stond daar en had een arm om zijn secretaresse heengeslagen. Hij lachte en het meisje zag vuurrood van verwarring. Doch eensklaps liet hij haar los en de lach verdween van zijn gezicht. Hij zette zijn stoel overeind en nam zijn moeder bij den arm.

„Ga zitten, moeder,” zei hij heel ernstig. „Ik heb u een leelijke geschiedenis te vertellen met een heel gelukkigen afloop.”

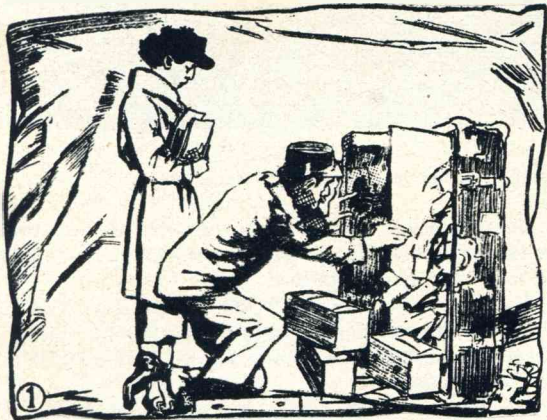
HET MYSTERIE VAN DE OPIUM-SMOKKELAARSTER

Maria Wendt, de dochter van een Chineesch gouverneur, werd te Los Angeles gearresteerd toen ze een partij opium ter waarde van 400.000 gulden Amerika wilde binnen smokkelen. Ze overtuigde de autoriteiten van haar onschuld, doch slaagde erin uit een hotel te vluchten, waar ze onder bewaking der politie haar intrek genomen had. Toen ze te New York zich naar Europa wilde inschepen, viel ze opnieuw in handen der politie. Na de terechtzitting werd ze het land uitgewezen, omdat ze aan een dodelijke ziekte leed waartegen de wetenschap machteloos stond. Twee leden der opium-organisatie waren intusschen op zeer geheimzinnige wijze gestorven, waarvan een door het slikken van den duivelschen bamboe-draad.

Een knap meisje van 23 jaar, dochter van een Chineesch gouverneur-generaal van Tibet, is door de rechtbank te Los Angeles tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld; zij had voor een waarde van \$ 200.000 aan bedwelmende middelen de Vereenigde Staten binnengesmokkeld.

In een ziekenwagentje verscheen Maria Wendt in de rechtszaal: zij leed aan een geheimzinnige, sloopende ziekte, waar de geneeskunde geen wijs uit kon worden. Werd zij vergiftigd door haar chefs in

De nauwgezette douane-ambtenaar vindt het opium in een geheimen wand van den kuitkoffer, doch het meisje weet de autoriteiten van haar onschuld te overtuigen.

de smokkel-organisatie? Hield zij zich kwijnend, om het medelijden van jury en rechter op te wekken? Niemand weet het — maar wél toont het verhaal van haar lotgevallen, wat een gewetenloze schurkentroep zoo'n smokkelbende is.

Heel de opiumhandel, de opiumsmokkelarij is een gruwel. Dit geval speciaal is vol oostersche geheimzinnigheid.

Verleden jaar herfst kwam er een Japansch schip te San Pedro (Californië) aan, en aan den steiger stond de douane-beambte Tom Wallace. Hij merkte met zijn krijtje een koffer, en keek naar den volgenden passagier, om te zien, of die hem aanleiding gaf tot nauwgezetter baggage-inspectie. Zijn blik zei hem, dat hij den nationalen tijd verkwisten zou, als hij de onderhavige baggage ook maar éven inkeek.

Wallace aanschouwde een bescheiden, maar duur gekleed meisje, met een satijnig huidje, een fijnen mond en groote zwarte oogen, een tikje schuin, die met eerlijke, ietwat bedeesde onschuld, in de zijne keken. Toen zij hem aansprak met een beschaafde stem, in onberispelijk Engelsch, dacht Wallace: „Knap, deftig, halfbloed-Chineesch meisje, onschuldig als een duif en erg gevoelig. We mogen wel oppassen, dat ze geen kwaden indruk hier van 't land krijgt.”

Met die gedachte in zijn hoofd begon hij het wreedste onrecht te begaan, dat iemand haar had kunnen aandoen. Dat zedige Aziatische kind zou nog geen bonbonnetje smokkelen, meende hij — maar toch deed hij haar koffer open, om heel even te doen, alsof hij zocht.

Nu trof het echter slecht (of goed) dat Wallace een méér dan scherp timmermansoog had; zoo'n oog, dat op den centimeter af kan zeggen, hoe lang een tafel of een plank is. Nu zei dat oog hem, dat de buitenkant van den koffer te groot was voor den binnenkant — misschien rondom een goeden centimeter te wijd. Nog had hij geen argwaan, maar hij wou zien, of zijn blik hem niet fopte; dus deed hij een zakmes open en stak het lemmet op goed geluk af naar binnen. Dat had hij honderdmaal kunnen doen, zonder dat 't hem iets hielp, maar nu kwam de mespunt juist in een zijden zakje terecht, zoodat daar een half theelepeltje wit poeder uit lekte.

„Hé, wat is dat?”

Wallace keek in de groote verbaasde oogen van de spreekster, en dacht weer: „Zij is O.K....” Maar de koffer was dat niet — hij liet zijn chef roepen.

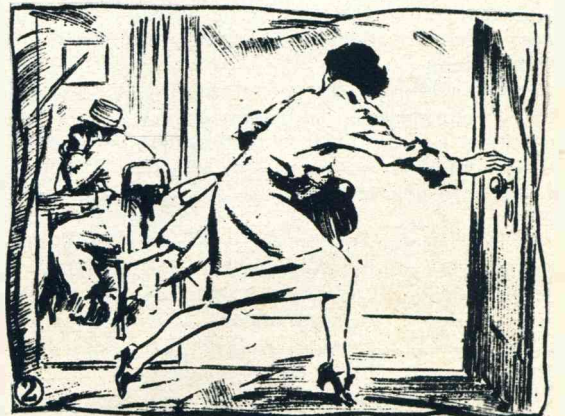
Die koffer, en nog een tweede, bevatten 102 ponszakken heroine, waarde ongeveer een kwart miljoen dollars.

Men moest de onnoozele Marie nog uitleggen, dat het een gevaarlijk goedje was, door Amerikaansche gangsters gebruikt, om den moed te krijgen tot moord of kinderroof.

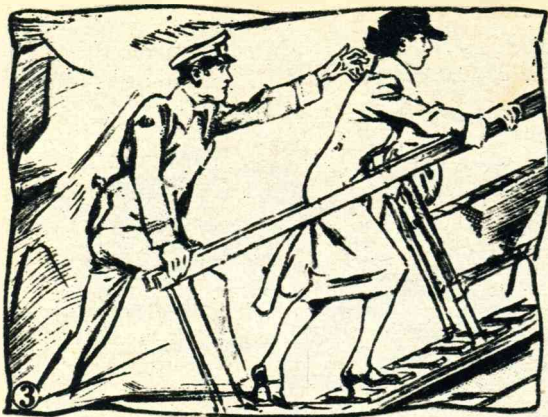
New-Yorksche douane-ambtenaren openen twee kisten opium ter waarde van 4.000.000 gulden, die bij een raid op 'n warenhuis in beslag waren genomen.

Maria Wendt, de 23-jarige dochter van 'n Chineesch gouverneur-generaal, die wegens het smokkelen van opium ter waarde van 400.000 gulden door de rechtbank te Los Angeles tot 20 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Ze verkreeg 20 dagen uitstel, waardoor de mogelijkheid geschapen werd, haar als ongewenschte vreemdelinge uit het land te zetten. Het meisje, dat vijf talen vloeiend spreekt, leed namelijk aan een geheimzinnige en ongeneeslijke ziekte, waartegen de blanke wetenschap machteloos staat. Vermoedelijk is ze door de opiumsmokkelaars vergiftigd.

Ze ontsnapt door een list uit het hotel, waar ze haar intrek genomen had om de smokkelaarsbende in handen der politie te spelen.

Na haar geheimzinnige verdwijning te New York wordt ze gearresteerd, terwijl ze op het punt staat zich per schip naar Europa te begeben.

Een Amerikaansche schurk, die op heeterdaad betrapt wordt, zegt niets, vóór hij een advocaat heeft gesproken, maar de zedige, onschuldige Marie vertelde haar heele levensgeschiedenis, en sprak zichzelf niet éénmaal tegen, al deed zij haar verhaal nog zoo dikwijls — zij sprak ook minstens voor 99 % waarheid. Zij was de dochter van den verheven heer Weng Sung Yao, vroeger gouverneur-generaal van Tibet. Zij had zich in de voornaamste kringen van Shanghai bewogen, en sprak vijf talen — zij was in Duitschland en Engeland opgevoed, en had zich vooral toegelegd op verpleging, medisch hulpwerk en kunst.

Die koffers, zei ze, bevatten de persoonlijke eigendommen van een zieke dame uit Shanghai, die naar een sanatorium in Los Angeles was verwezen door dr. Stey, den geneeskundigen kraan van Shanghai. Op verzoek van dr. Stey ging zij die dame verplegen en naar 't sanatorium begeleiden — daar kreeg zij \$ 400 voor en alle kosten vrij.

Maar vlak vóór de boot vertrok was dr. Stey aan komen hollen met de boodschap, dat de patiënte op 't oogenblik niet reizen mocht en met de volgende boot zou komen. Maar hij zou een telegram sturen aan een vriend van de patiente te Los Angeles, eenen meneer Rosensteel — die zou dan bij juffrouw Wendt in 't hotel te Los Angeles komen, zich legitimeeren en de twee koffers in ontvangst nemen. Want de patiënte zou een paar dagen bij de Rosensteels logeeren, vóór ze naar het sanatorium ging. Als Maria de koffers had afgeleverd, was haar taak volbracht — dr. Stey zou de patiënte wel door een andere verpleegster laten begeleiden.

Maria's verhaal klonk oprecht, en zij scheen de douane graag te willen helpen, om de ware schuldigen aan 't gerecht over te leveren. Zij kon helpen, om Rosensteel in de val te laten loopen, zei men, en zij was daartoe aanstonds bereid.

Maria nam dus haar intrek in 't Rosslyn-hotel, dat dr. Stey haar had aangewezen. Zij kreeg kamers op de tweede verdieping en een paar mannetjes betrokken de wacht. Rosensteel zou gearresteerd worden, als hij de koffers kwam halen. Maria werd zelf ook bewaakt; overdag door Wallace; 's nachts sliep een vrouwelijke douane-beambte bij haar in de kamer.

Er gebeurde niets, tot den avond van den derden dag. Het was warm, en Maria zei tegen Wallace, die de wacht had, dat zij een bad ging nemen. Met een vriendelijk lachje voor den beambte ging zij naar de badkamer, en een paar seconden later hoorde Wallace daarbinnen het water loopen.

Opeens ging de telefoonbel. Wallace luisterde,

maar kreeg niets te hooren. Terwijl hij den hoorn vasthad hoorde hij het zachte klikken van een deur, die dichtging. Het was de deur van de aangrenzende kamer naar de gang.

Wallace rook lont en stelde een onderzoek in. Maria was in geen der kamers; uit haar slaapkamer was de nachtzak weg, en de telefoon lag van den haak. Hij begreep dat Maria hem naar de telefoon had gelokt, om zijn aandacht af te leiden. Het lieve kind zelf was verdwenen. De politie omsingelde het hotel en doorzocht alle kamers, maar vond géén Maria Wendt.

Detectives ontdekten, dat zij het hotel uit was gehold, een taxi had aangeroepen, zich naar de luchthaven Glendale had laten brengen en een vliegtuig naar New York had genomen, onder een valschen naam. Rechercheurs trachtten haar op te vangen, maar zij had bij aankomst een half uur vóór gehad en was verdwenen onder de millioenen van de hoofdstad. De ontsnapping was handig op touw gezet: iemand had de dame geld gegeven bij haar vlucht uit het hotel en haar gezegd, hoe zij weg moest komen in het haar onbekende land.

Twee weken werd er vruchteloos gezocht — toen, vlak voor het vertrek van het s.s. Deutschland uit New York, zag een detective een tenger dametje, met een zonnebril op, het gangboord bestijgen. Hij hield haar aan.

Rustig gaf zij antwoord op zijn vragen. Zij be- weerde Marion Wong te heeten. Haar pas was in

De uitstekend bekend staande dokter te Peiping, die haar den met opium gevulden koffer verstrekt had, wordt vermoord op een Chineesch kerkhof gevonden.

orde, door den Chineeschen consul afgegeven en gevisceerd voor Engeland en Duitschland. Maria Wendt? Nooit van gehoord. Zij heette Marion Wong, en dat hield zij nóg vol, toen zij in een vliegtuig naar Los Angeles was gezet.

De Chineesche consul, bleek het, was door Maria in den waan gebracht, dat zij de vrouw was van een Amerikaanschen Chinees; ze had door haar zedigheid en beschaafdheid zoozeer zijn vertrouwen gewonnen, dat hij het paspoort had uitgereikt.

Inmiddels was zij te Los Angeles wegens smokkelarij voor het gerecht gebracht. En toen volgden de feiten elkaar snel op, logisch naar oostersche zienswijze, maar onbegrijpelijk voor hersens van fatsoenlijke blanken. De vader van het meisje zond telegrafisch geld voor haar verdediging, maar zelf overkomen kon hij niet. En deze of gene wist het meisje ziektekiemen of een vergif in te geven, waardoor zij langzaam verlamde — een ruggemergziekte, waar geen blanke dokter iets van begreep.

Voor den medeplichtige, dien Maria treffen moest, hield men een zekeren Brandstattler — en die man bleek plotseling verdwenen te zijn. De spraakzame, gladde Oostenrijker werd te Havana gevonden en uitgeleverd. Hij lachte om de aanklacht, dat hij aan opiumsmokkelarij deed, maar toen het s.s. Oriente

Een zending speelgoed op het Fransche stoomschip „Ile de France“, welke door de douane te New York geopend werd, bleek voor 2.000.000 gulden opium te bevatten.

in New York aankwam, werd hij dood in zijn hut gevonden, opgehangen aan zijn sportriem.

De justitie was nu wel gedwongen, haar attentie naar elders te wenden. Zij had trouwens allang een vurig belang gesteld in dr. Stey te Shanghai, die de regisseur van het drama scheen te zijn.

Maar kort na den dood van Brandstattler kwam uit Shanghai het bericht, dat ook Stey niet meer spreken kon. Men had het lijk van den voornamen man op een Chineesch kerkhof gevonden, uitgestrekt op een grafsteen. Er waren op het lichaam geen sporen van geweld zichtbaar, maar het gezicht was verwrongen van pijn.

Lijkschouwing bracht aan het licht, dat de dood veroorzaakt was door den „bamboe-draad“, een bekend Chineesch moordwerktuig. Een splinter bamboe wordt opgerold, met een draad vastgebonden en in het voedsel van het slachtoffer gebracht. Is hij doorgeslikt, dan wordt de draad in de ingewanden opgelost, de splinter strekt zich uit en doorboort ze, een langzamen en zeer pijnlijken dood veroorzakend.

Ook Maria scheen door de handen van het gerecht te glippen — haar gewicht was al gedaald van 110 tot 81 pond. Tweemaal moest het proces verdaagd worden, maar zij drong er op aan, dat het werd doorgezet. Gezeten in een ziekenwagentje naast de loge der jury vertelde zij haar oude verhaal met dezelfde beschaafde, hoewel bevende stem, en zij keek de leden van de jury beurtelings aan met haar groote donkere oogen.

Na slechts vijftien minuten beraadslaagd te hebben sprak de jury het schuldig over haar uit. De rechter veroordeelde haar tot 20 jaar gevangenisstraf, maar gaf 20 dagen uitstel van executie, aldus de mogelijkheid scheppend, dat zij als ongewenschte vreemdeling uit het land werd verwijderd. De rechter gaf er de verklaring bij, dat hij Maria uit de gevangenis wou houden, omdat zij leed aan een geheimzinnige en ongeneeslijke ziekte.

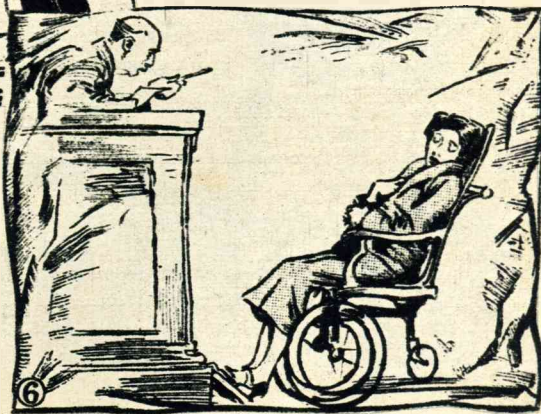
„Wat doet het er toe?“ zei Maria Wendt. „Er is haast niets meer van me over dan een geraamte, en het gebeente van alle Chineezers gaat terug naar China.“

En in China zal ook de verklaring van al die geheimzinnige moorden veilig begraven worden.

Nastali Loffenholz Brandstattler, die ervan beschuldigd werd in het complot betrokken te zijn, blijkt zich in z'n hut te hebben opgehangen.

Het meisje wordt te Los Angeles tot 20 jaar gevangenisstraf veroordeeld. Uit medelijden zenden de autoriteiten haar naar China terug.... om te sterven aan een ongeneeslijke ziekte, waarmee de smokkelaars haar geïnfecteerd hebben.

De opiumsmokkelaars blijken buitengewoon vindingrijk te zijn — de Berlinsche politie ontdekte onlangs een zending opium in een uitgehold adresboek!

1

D.E. thee is zuivere thee, ontdaan van stof en gruis en elk ons D.E. thee bevat dan ook inderdaad 100% thee.

2

D.E. thee is beter van geur en smaak, omdat de alléén uit prima bladthee bestaande melanges geen stofdeelen bevatten, die een bittere of wrange smaak geven.

3

D.E. thee schenkt gelijkmatiger af, daar ze meer waterhoudend is, zoodat ook het laatste kopje frisch van smaak is.

ANNO
1753

Op 3 punten beter!

Onmiskkenbaar heeft D.E. Thee een aparten, extra-verkwikkenden smaak, een zacht aroma, dat U met welbehagen geniet! Deze van stof en gruis gezuiverde, edele thee is bekend om haar nooit-wrangen smaak, haar rijken afschenk, en de eigenschap, dat ook het laatste kopje uit den pot frisch en verkwikkend smaakt!

Inderdaad: „Op 3 punten beter!”

DOUWE EGBERTS THEE

't Wordt Paschen....

.... en de Walchersche meisjes, voor wie de fiets als een der onontbeerlijkste ledematen is, vragen zich af, of 't op Paasch-twee ook zonnig genoeg zal zijn om het traditioneele fietsuitstapje te maken.

.... en de Vlissingsche roeiers halen de booten uit werven en boothuizen te voorschijn om op hun manier van de Pauschvrijheid te kunnen genieten — als het niet blijkt, dat de feestdagen dezen keer wat al te vroeg en te guur nitrallen.

... en op de Terneuzensche markt doen de lammetjes nu opgeld.

... en in de stad neemt, wie maar even kan, alvast een uurtje Paaschvacantie vooruit, als 't zonnetje zoo verlokkelijk schijnt — een voorproefje van de gezelligheid der naderende voorjaarsfeestdagen.

... en in 't woonwagencamp dringen lente en feeststemming door — en de harmonica's komen bij oud en jong eraan te pas om daaraan uiting te geven.

Mussolini brengt momenteel een bezoek aan Libye, waar hij den nieuwen straatweg langs de kust opende. De inheemische bevolking juicht den Duce hartelijk toe.

★

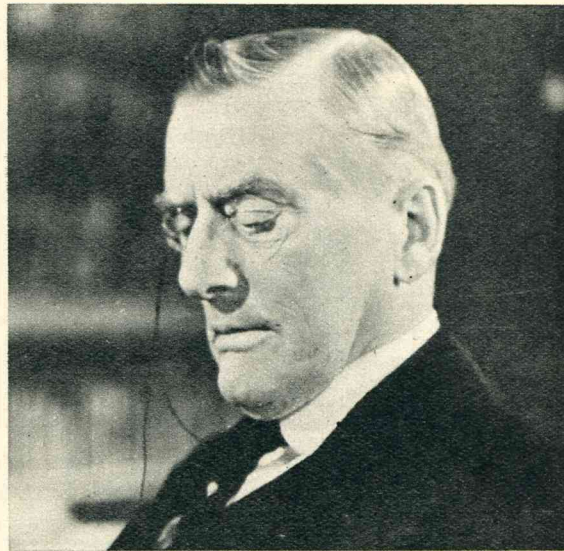
Sir Austen Chamberlain, de vroegere Britsche minister van Buitenlandsche Zaken, is te Londen op 73-jarigen leeftijd overleden.

LAATSTE NIEUWS

Links: Te Berlijn-Weissensee botsten twee vrachtauto's op den hoek eener straat tegen elkaar, waarbij de gevel van een winkelhuis het moest ontgelden.

Onder: Koning George VI maakte een tour door het hertogdom van Cornwall — tijdens een openthoud te Kennington wordt hij door duizenden kinderen met vlaggetjes begroet.

Langs de Zeeuwsche Wegen

't Is moeilijk om in de eerste lentekoestering en na de wintersche rust weer maar ineens aan 't werk te gaan op de gezellige boerderijtjes van 't Zeeuwsch-Vlaamsche land onder Eede.

Maar ik hou me nog maar bij m'n trouwe Zuidzandsche platte buis : laat de zon eerst maar 'ns wat meer kracht en de wind 'ns wat minder kuren krijgen!

Links : Een kwartiertje opont-houd en een praatje in de Hansweertsche sluizen.

Water genoeg en fiksche armen en handen genoeg voor de voorjaarsschoonmaak in Arnhemuiden.

In Oud Sabbinge bederft nog geen snelverkeer de pret van 't kinderspel in de stille straten.

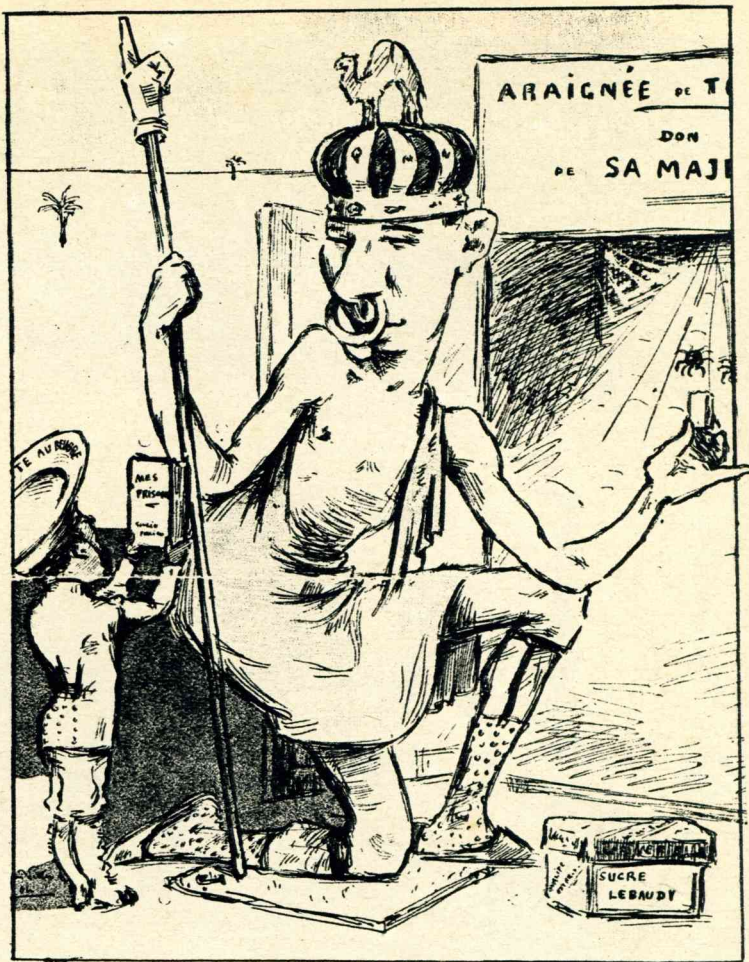

DE KEIZER VAN DE SAHARA

*Een avontuurlijke tragi-comedie,
naar waarheid verhaald
door Curt Corrinth*

De heele wereld heeft geschaterd, zooals zij daarvoor nog nooit gedaan had en zooals zij daarna nooit meer deed, om den Parijschen millionairs-oon Jacques Lebaudy — in 't jaar 1903 wierp hij zich plotseling, maar met veel drukte, tot keizer der Sahara op — en de beide halfronden bleven in spanning, bleven heerlijk aan 't lachen tot zijn tragischen dood, nu vijftien jaar geleden. Nu is er haast niemand meer, die zich nog iets herinnert van dien Jacques Lebaudy — men kent amper zijn naam meer; en toch heeft hij onzen ouders dagelijks een portie vroolijkheid bezorgd. Wij weten niets meer van den „roem“ van keizer Jacques I — er zijn sindsdien te veel roemruchte of roemlooze dingen over onze hoofden gegaan. — Maar het is best de moeite waard — en wij kunnen den vijftienden verjaardag van 's mans dood tot aanleiding nemen — de dwaze tragi-comedie van dien Don Quichot, een der parels van de wereldgeschiedenis, nog eens langs onze oogen heen te laten gaan. Daarom gaan wij nu die avontuurlijke geschiedenis vertellen, en dat volkomen naar waarheid, aan de hand der documenten uit dien tijd. Al klinkt het verhaal nu nog zoo onwaarschijnlijk, zoo ongelooflijk, wij doen er geen woord fantasie bij!

Het spel begint op een politie-bureau

De commissaris van politie in 't arrondissement Parijs XIV zit zich leelijk te vervelen; hij zit verstrooid in een pakje papieren te bladeren, hij zit peinzend zijn nagels te bekijken, hij wrijft en polijst er aan, hij zit landerig door het raam van zijn bureau te staren. Misschien heeft hij óók gewoonmenselijke zorgen, de strenge heer — misschien kan hij van zijn salaris den duren hoed niet betalen, waar zijn vrouw naar smacht, of het zijden kunstgewrocht van den mode-koning Poiret... wat kennen wij de zorgen van 'n Parijschen commissaris van politie uit het jaar 1903? Het gezicht van den machthebber betreft hoe langer hoe meer, maar dan komt er plotseling werk aan den winkel: er wordt geklopt, er klinkt een knorrig bevel, er komt een agent binnen, en daarachter 'n zeer elegant jongmensch: lichtgrijze gekleede jas, hooge hoed, lakschoenen, witte slobkousen, monocle, een keurig wandelstokje, waarmee hij zwaait en zich de dijen geklopt.

„Wel?“

De agent begint zijn rapport: de vermiste wagen met paard van boer Muller uit Saint-Leu is gevonden; hij sjokte over den Boulevard St. Germain, en op den bok van die mest... eh... hooikar zat deze persoon hier... op den wagen zes kinderen tusschen de vijf en de tien jaar oud... bedoelde persoon heeft blijkbaar niet alleen paard en wagen van boer Muller uit Saint-Leu gestolen, maar bovendien ook de zes kinderen ontvoerd — zijn collega rechercheur is op 't oogenblik bezig, ze terug te voeren in de armen der snikkende ouders, terwijl hij zelf op staanden voet den schuldigen persoon heeft gearresteerd en met uw permissie, commissaris, hier brengt, om verhoord te worden en wat meneer de commissaris verder beveelt.

De commissaris strijkt met een krachtige beweging over zijn baard en bekijkt den schuldigen persoon. Dan trekt hij 't stapeltje proces-

verbaal-formulieren naar zich toe, stuurt den agent met een norsch gebaar de kamer uit en begint, met de pen in de hand, kort en bondig:

„Fraaie geschiedenis! Daar kunt u plezier van beleven, meneer! Dus laat u maar eens hooren: naam — leeftijd — beroep... komt er nog wat?“

De jongeman is inmiddels kalm gaan zitten; hij speelt doodbedaard met zijn wandelstok en antwoordt, met onheilspellend-zachte stem:

„O, ja zeker — schrijf maar op, vrind! Ik ben Jacques Lebaudy, wettige zoon van Jacques Lebaudy, fabrikant, overleden...“

De commissaris schrikt even op, maar snel lukt 't hem, zich te beheerschen.

„Ah... meneer Lebaudy... meneer...“

Er is een kokend gewoel in het brein van den ambtenaar: zoo zoo zoo, dit is dus de veelbesproken zoogenaamde „kleine suikerbakker“, de held van den dag in de salons en op de boulevards, die gekke dolle klant, die ieder oogenblik heel Parijs op zijn kop zet met zijn streken — de geluksvogel, de sprookjesprins, die van zijn vader zegge en schrijve 110 miljoen francs heeft geërfd... allemachtig, dié hoeft er niet over te piekeren, waar hij 't geld vandaan moet halen voor een zijden kunstgewrocht van Poiret... 110 miljoen francs! Maar 't is toch te gek, dat zoo iemand zoo maar ineens een mest-wagen van een boer steelt... en zes kleine kinderen ontvoert...

De jonge man schijnt te voelen, hoe het stormt in de hersenen van den commissaris; hij zit toe te kijken en onbekommerd te fluiten. En door die onverstoortbaarheid ontsteekt de man der wet blijkbaar opnieuw in woede. Vinnig roept hij door 't wijsje en 't lachje heen:

„Zóó, meneer Lebaudy — we kennen u! U bent al beru... bekend genoeg. Maar daardoor ontkomen we niet aan de feiten en de aanklacht, meneer: u hebt een boer, die in de stad moest zijn, paard en wagen ontstolen — geeft u dat maar meteen toe — u bent op heeterdaad...“

„...betrapt!“ vult de jongeman gelaten in. „Maar ontstolen... Kom, kom! Kijk eens, waarde heer: 't was maar zoo'n mal idee ineens... We hadden zitten pimpen, Pierre Melhaud en ik, en... nah, doet er niet toe. Toen we uit Continental kwamen, zagen we 't

Jaren lang was Jacques Lebaudy, de „keizer van de Sahara“, een dankbaar object voor de caricaturisten. De „keizer“ als temmer van spinnen.

malle vehikel staan. Nou, ik er op — en weg... de boer zat denkkelijk in 't een of andere kitje absinth te hijschen. Er werd aardig gelachen op de boulevards, toen ze mij in die elegante koets zagen, dat fiere ros besturend... hahaha...“

Trots flikkert op in de heldere bruine oogen.

„Dus laten we dat vasthouden, commissaris: een aardigheid van een... apart mensch...“

De commissaris knijpt zijn linkerhand dicht, alsof hij daarmee die zelfvoldaanheid wil worgen.

„Dan kan iedereen wel van die aardigheden...“

„Iedereen! Zeg!“ moppert de ander spottend, gekrenkt. „Jacques Lebaudy is iedereen niet of de eerste de beste niet, waarde heer! Dat zult u gauw genoeg merken, en u niet alleen, maar heel Parijs... heel Frankrijk... wat zeg ik? heel Europa! Blik-slagers nog aan toe — de heele wereld! Let maar eens op en onthoud, wat ik gezegd heb!“

De „kleine suikerbakker“ — zoo noemden de Parijzenaars hem, wijl zijn vader zijn millioenen met 't bakken van suikerwerk verdiend had — windt zich op; maar ook de commissaris raakt op dreef.

„Laten we alstublieft niet afdwalen! 't Gaat niet alleen om den wagen — er zijn zes kinderen ontvoerd...“

„Ontvoerd! Ontvoerd! 't Is me wat! Ik kwam met mijn gala-koets in de buurt van 't Panthéon, en daar waren die kinderen in de goot aan 't spelen. Een mensch z'n hart is nu eenmaal geen steen! Ik dacht: doe die peuters eens een plezier, Jacques! Dus ik vroeg: Willen jullie een eindje meerijden met oome? Ja, ja, hoera, riepen de kinderen natuurlijk! En ik laad ze in en rijd er 'n beetje mee rond. Reken maar, dat de menschen op straat geschaterd hebben! Tot die rare luitjes van u kwamen — die hielden ons aan, enzoovoort! De eene ging de kinderen en den wagen en 't paard wegbrengen — goed, best... ik had m'n pleziertje gehad. En toen hebben ze mij ook weggebracht, namelijk hierheen. Maar ik moet eerlijk zeggen, dat ik er nu heelemaal geen aardigheid meer aan vind; ik kan bij u namelijk absoluut geen gevoel voor humor constatareeren, commissaris.“

De ambtenaar zit zich dik te maken en wil een boetepreek afsteken over „nieuwe overtreding“ en „belediging van ambtenaren“; maar hij kan niet aan 't woord komen. Monsieur Lebaudy is al opgestaan, en in zijn rechterhand laat hij met 'n soort ongeduldige verveling een groote portefeuille zien.

„Ik heb trouwens mijn bezigheden, meneer; dat zult u nu nog niet begrijpen — maar u zult u dit onderhoud binnenkort herinneren, als...“

Hij kijkt den ambtenaar zeer uit de hoogte,

Jacques Lebaudy, de erfgenaam van 110 miljoen francs, die zichzelf in 1903 plotseling tot „keizer van de Sahara“ uitriep. De „keizer“ tijdens een wandeling door de straten van Parijs.

dringend en dwingend aan, en waaiert tegelijk een aantal aanlokkelijke Franse bankbiljetten op het bureau uit.

„Laten we 't geval kort en pijnloos afwerken. Hier hebt u iets voor den boer — omdat hij in angst gezeten heeft over zijn paard en wagen; en ook iets voor de politieboete en zoo. 't Is zoo zeker wel genoeg, hè? Trouwens, als de overheid me nog noodig mocht hebben, zal ze Jacques Lebaudy best kunnen vinden. Alleen moet ze dan een beetje voortmaken, want er zijn nieuwe plichten, die me roepen... begrijpt u óók later wel, waarde heer! Ziezoo. 't Is me aangenaam geweest. Bonjour, commissaris!”

Bij de laatste woorden maakt hij een genadig, koninklijk handgebaar, en bedaard verlaat hij het vertrek; waarbinnen een commissaris achterblijft, die verbaasd en begoocheld naar den waaier verlokkelijke bankbiljetten staart en nog maar één ding in zijn hoofd heeft: het weten, waar nu de prijs voor een zijden kunstgewrocht van den modekoning Poiret vandaan zal komen....

De „kleine suikerbakker” werkt

Onmiddellijk na zijn bezoek bij den commissaris gaat Jacques Lebaudy zich wijden aan de „nieuwe plichten”, die hem roepen. Hij begeeft zich naar het rose salon van Marguérite Pellicière, die hij gekozen heeft tot keizerin van zijn hart, en die hij naast zich op een troon wil verheffen. Parijs kent haar — zij was een gevierde operette-diva; maar bij haar verloving met Jacques heeft zij besloten, niet meer op te treden. Zij treedt hem met een warm lachje tegemoet; hij lacht genadig terug en kust ridderlijk haar hand.

Hij doet haar 't verhaal van zijn jongste avontuur — zij heeft er veel pret in; zij babbelt en lacht, en er tusschendoor trillert zij liedjes... zij kan het tooneel, dat de heele wereld voor haar geweest is, maar niet zoo ineens vergeten. Jacques wordt merkbaar zenuwachtig van dat eeuwige tralala.

Eindelijk valt hij haar in de rede.

„Lieve kind, houd nu eens op met die flauwe mopjes. Als je met alle geweld zingen wilt, dan heb ik iets beters voor je, iets nieuws — luister maar eens... compositie van Pierre Vastal...”

Hij gaat naar den vleugel; hij speelt een pittige marsch-melodie, en neuriet uitnodigend mee.

„Snoezig! Wat is dat voor 'n nieuwe schlager?”

„Schlager? Groote hemel...”

En met een stentor-stem opeens, met bonkend accompagnement, herhaalt hij het refrein:

„Het moge galmen voor en na:
Heil, keizer van de Sahara!”

Hij springt op. Hij staat daar, groot en majestueus; een bruine Napoleons-lok valt over zijn voorhoofd; hij slaat de armen over elkaar, en met strakke stem kondigt hij af, als een dictator:

„Dat is... ons volkslied!”

Marguérite zet groote oogen op.

„Ons... wát?”

Zijn fonkelende blik houdt den haren vast.

„'t Duurt niet lang meer, of we zijn zoover. Dan zal alles je duidelijk worden — en dan zul je meteen beseffen, welke glorieuze positie ik je toegedacht heb. Nog een kort poosje, liefste, dan gaan we weg uit 't laffe Parijs en 't laffe Frankrijk — dan varen we uit naar een nieuw doel, een nieuw leven, dat jou en mij onsterfelijk zal maken.... We gaan naar Afrika!”

Marguérite wordt bleek, en laat een verschrikt kreetje hooren.

„Weg? Naar — Afrika? Moet je vluchten? Ben je... bankroet?”

Er is over den jongen man een groote verandering gekomen. Stijf knijpt hij zijn vuisten dicht, slechts met moeite beheerscht hij zich.

„Kleinmoedige!... Ik ben toch geen marskramer?!... Wacht maar, geloof in me en wees trouw! Je zult eens zien... Een keizerin zal ik van je maken! Bewijs, dat je 't waardig bent!”

Zij staren elkaar aan. Marguérite kan zich niet inhouden: hysterisch begint zij te lachen, en te snikken tegelijk.

„Je bent... wat moet... dat is weer... wat heb je nu weer voor maligheid? Als 't zoo maar niet blijft... ik weet bij jou nooit...”

Hij blijft haar aankijken. Er hangt iets donkers over zijn voorhoofd. Hij voelt, dat hij heen moet gaan, wil hij niet te vroeg — te vroeg! — het heele geheim uitstorten. Zijn rechterarm maakt een beweging, alsof hij een zwaard droeg... of een scepter....

„Eén van beiden!” roept hij met dreigenden ernst. Hij haalt de schouders op en loopt — neen, schrijdt de kamer uit; en de jonge vrouw, alleen, verward, voelt een angstige siddering....

Hermelijn, scepter en kroon

Een rijtuig voert den man, die door zoo ernstige plichten gedreven wordt, naar zijn villa in de buurt van het park Monceau. De huismeester deelt hem mede, dat er al eenige menschen op hem zitten wachten; hij antwoordt slechts met een knikje en gaat naar boven, naar zijn particuliere vertrekken. In zijn werkkamer vindt hij zijn verknochten Pierre Vastal, den componist van het nieuwe volkslied, dat Jacques zooveel, met twijfelachtig succes, zijn verloofde heeft laten hooren. Vastal zit met bergen papieren voor zich. Na een korten groet zegt hij klagend: „Nou, we zijn zoover — hier heb je de bestelde proclamaties.”

Jacques valt neer in een hoogen fauteuil... en 't moet erkend worden: dat meubel lijkt wel een troon, nu er zoo'n ontzaglijk vastberaden persoon met zulke majestueuze houding en gebaren op plaats heeft genomen....

„Geef hier.”

Vastal geeft hem een papier, met groote letters bedrukt:

„Eerste stapel: Proclamatie aan de nieuwe onderdanen!”

Gretig begint Jacques te lezen:

„Aan de stammen en kinderen der Sahara!

Mijne trouwe en geliefde onderdanen! Uw heer en nieuwe keizer is aangekomen in zijn rijk, zal voortaan uw lot en dat des lands in zijn sterke heerschershands nemen! Ik beloof u, dat ik u zal binnenleiden in een tijd, gelukkiger dan gij ooit hebt kunnen vermoeden. Rijk zal uw leven zijn en zonder zorg! Ik zal een nieuw tijdperk voor de Sahara doen aanbreken! Wij zullen gaan graven naar goud en wij zullen het vinden! Wij zullen de woestijn besproeien en goudglanzende oogstvelden uit de barre zandvlakten optooveren! Wij willen en zullen de wereld een nieuw dierenras schenken: een kruising van het paard en ons inheemsch huisdier, den kameel! Ik beloof u roem voor 't oog der heele wereld en veiligheid tegen iederen vijand! Ik ben besloten, eenieder te verpletteren, die zich tegen mij, tegen mijn rijk en mijn geliefde onderdanen keert!

(get.) JACQUES I
Keizer der Sahara.”

Wordt vervolgd.

.... ook in een
betrekking

dient men op lichaamsverzorging te letten. Een ongezonde huid is niet aantrekkelijk en kan de haard van vele ziekten zijn. Door de gevolgen van de huiduitwaseming lijdt U niet alleen, doch ook Uwe medemenschen.

Vasenol

-TOILET-POEDER

houdt de huid gezond en droog.

KING

Een natuurlijke
verkwikking!

Bij het kijken naar een film of naar een toneelstuk, bij het bezoeken van een vergadering... altijd, wanneer het later dan gewoonlijk wordt... King. King verdriift vermoeidheid. King houdt U fris en monter. Aan het edele natuurproduct ontleent King de weergaloos verkwikkende eigenschappen. De heerlijke smaak en geur zijn het bewijs van de originele samenstelling. De natuur is niet te verbeteren.

KING PEPERMUNT

TONNEMA & CIE. • FABRIKANTEN VAN KING PEPERMUNT • SNEEK

Dralle

Birkenwasser

NU OOK VERKRIJGBAAR
VOOR F 1.25

Alles wat leeft, heeft verzorging nodig. En Uw haar, een natuurproduct, moet dus ook met 'n natuurproduct worden verzorgd.

Een etappe in een jachtpartij door de heerlijke streek van Dorset. De honden staan klaar om het breede dal in de nabijheid der Hambledon-heuvels af te zoeken.

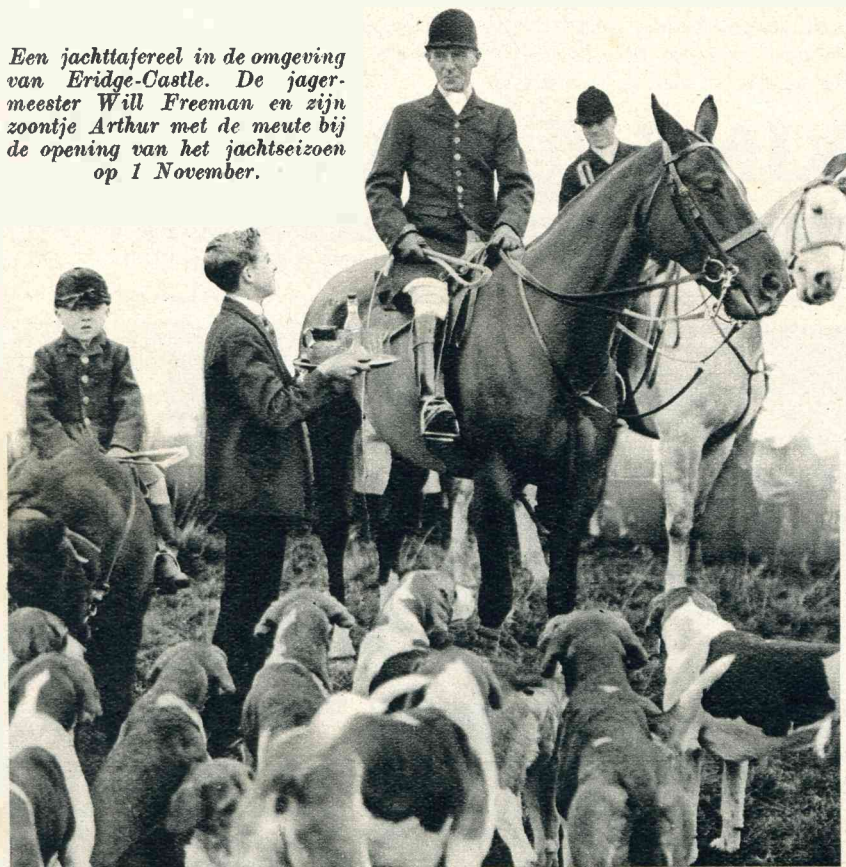
VOSSENJACHTEN IN ★ ENGELAND ★

Het is nog niet zoo héél lang geleden, dat de vos is gepromoveerd tot jachtbuit van een hogere klasse, want William Twici, die jachttopzichter was onder Edward II en in 't Fransch een heel boek heeft geschreven over de jacht, be-

schouwt den vos nog steeds als 'n jachtbuit van minder gehalte. Het is niet precies bekend, wanneer men er in Engeland toe is gekomen speciale koppels honden op de vossenjacht af te richten, maar vanaf dien tijd tot nu hebben de jachtmethodes in elk geval grondige veranderingen ondergaan.

Het gouden tijdperk der vossenjacht lag echter in de jaren onmiddellijk voor den wereldoorlog. Er was geld in overvloed, de transportmogelijkheden waren talrijk, het fokken van paarden en honden stond op hoog peil en op een gezonde basis. De oorlog gaf aan dit soort aristocratische ontspanning een gevoelligen knauw. In de jaren 1917-'18 stond de vossenjacht zoo goed als geheel stop en alles scheen er op te wijzen, dat dit soort „sport” eens en voor altijd had afgedaan. En dit zou vermoedelijk ook wel het geval geweest zijn als de M.F.H. (vereniging van hondenfokkers voor de vossenjacht) niet met man en macht had gewerkt om de rashonden, die nog niet het slachtoffer waren geworden van de rantsoeneering der eetwaren, aan verdere uitroeiing te onttrekken. Zij werden eenvoudig naar Amerika

Een jachttafereel in de omgeving van Eridge-Castle. De jagermeester Will Freeman en zijn zoontje Arthur met de meute bij de opening van het jachtseizoen op 1 November.

Voor de opening van het jachtseizoen. De leider van de jacht, H. Locking, wordt stormachtig begroet, als hij de Tickham-honden komt africhten in de buurt van Favernsham.

gebracht. Dit had tot gevolg, dat in 1925 het aantal jachthonden in Engeland ongeveer even groot was als voor den oorlog.

Een andere verandering, die zich in het wezen van de jacht deed kennen, was deze: voor den oorlog was het land meestal in handen van grootgrondbezitters, die zelf jagers waren, maar de drukkende oorlogslasten hadden tot gevolg, dat er telkens en telkens weer perceelen werden van de hand gedaan, uitgestrekte kippenfokkerijen ontstonden en de jachtgronden, die zich uitstrekten tot aan den uitersten rand van sommige steden, krompen, door uitbouw, hoe langer hoe meer in. Een factor van belang ligt ook in het feit, dat er aan deze vossenjachten zeer hoge kosten zijn verbonden. Dit komt des te

Een kleine parade door het op elf mijl van Londen gelegen dorpje Pinner. Een stel nieuwe honden van hoge klasse, die thans onder leiding van hun meester langzaam worden ingewijd in hun nieuwe „betrekking”.

Een prachtstel honden uit de buurt van Oxford. Klaar en verlangend om op het eerste teken weg te snellen en de prooi op te jagen.

sterker naar voren, als men bedenkt, dat met de vele vossenjachten, die ieder jaar in Engeland worden gehouden, ruw geschat, een totaal bedrag gemoeid is van 100.000.000 gulden, waarbij vanzelfsprekend het fokken van de noodige paarden is inbegrepen. Als men alles precies nagaat, kost het zoo ongeveer 100.000 gulden om één vos te doodden. Engeland bezit thans om en om de 200 groepen jachthonden, samen tellend 16000 stuks. Hun onderhoud vereischt een personeel van 20.000 man, terwijl verder nog zestig- à zeventigduizend paarden gemoeid zijn met de jaarlijksche winterjachten; het onderhoud der paarden — die gemiddeld ongeveer 3000 gulden per stuk kosten — eischt weer een bedrag van minstens twintig miljoen gulden. Ongeveer vijf miljoen gulden verdwijnt elk jaar in de zakken der veeartsen, zadelmakers, kleermakers, lederhandelaars en anderen, die aan deze jachtpartijen een niet onaardige bron van inkomsten hebben, die niet altijd gaat ten koste van Reintje's pels.

Sommige groepen jagen vijf dagen van de week, soms ook zes, en voor zoo'n jacht zijn er altijd zestig tot vijfenzeventig koppels honden nodig. Een jacht

van vier dagen kan volstaan met vijftig à zestig koppels en een van twee dagen met twintig à dertig. Een jonge hond begint zijn jacht op den leeftijd van achttien maanden en wint aan waarde tot in 't derde of vierde seizoen. Sommige doen het ook langer. Meestal verliest de hond, als hij vijf of zes jaar oud wordt, aan snelheid. Er zijn natuurlijk uitzonderingen, zooals dit 't geval was met Potentaat, een beroemden jachthond van den hertog van Beaufort, die schitterende diensten bewees gedurende niet minder dan elf seizoenen.

In enkele graafschappen en gedeelten van Leicestershire, Rutlandshire, Lincolnshire en Nottinghamshire, zijn er vijf historische vossenjachten: Quorn, Belvoir, Cottesmore, Fernie en Whodland Pychley. Er zijn natuurlijk nog tal van andere, tot zelfs op een kleine vijftig mijl van Londen af, doch

Drie vossen hebben het onderspit moeten delven en de jachthond bewaakt den buit.

dit zijn wel de voornaamste, waarvan men 't verloop tot in alle bijzonderheden vindt beschreven in de „Times” en in „Daily Telegraph”, die hun eigen vertegenwoordigers bij de jacht hebben. De uittocht van zoo'n stoet jagers is altijd een schouwspel, dat het Engelsche volk, dat nog altijd dol is op de ontplooiing van pracht en praal, sterk imponeert en zij, die gelegenheid krijgen om aan zoo'n jacht deel te nemen, zullen zich die gelegenheid niet laten ontgaan. Typisch voor het feit, hoe hoog zoo'n jacht wordt aangeslagen, is wel de volgende kleine anecdoten.

Op zekeren dag stierf Paul Knox en den volgende dag al werd hij begraven. Eens had hij van een collega, die begraven werd, gezegd: „Beeby zou zich omdraaien in zijn graf, als hij wist, dat zijn begrafenis een jachtdag in de war heeft geschopt.” Knox' moeder herinnerde zich later die woorden en toen hij op Woensdag stierf, liet zij hem op Donderdag begraven, omdat de volgende dag de beroemde Quorn-Vrijdag was.

Een prachtig moment van het vertrek van den jachtstoet uit het slot Eridge, het weergaloos mooie verblijf van den graaf van Abergvenny.

MIDDELBURGSCH EIERMARKT

O neen, als 't erop aan komt — als de graanoogst door de buien bedreigd wordt, of 't hooi op 't nippertje nog droog naar binnen kan, als de aardappels moeten geraapt of de peen uitgedaan — dan staan haar handen niet verkeerd voor 't zwaarste mannenwerk, dan staat de Zeeuwsche boerin den pootigsten knecht.

Maar als het leven op den hof zijn gewonen, dagelijkschen gang gaat, dan zijn de taken eerlijk verdeeld: het zware werk op 't land voor 't manvolk, de lichtere en huiselijker karweitjes voor de vrouwen, de dochters, de meiden. De boerin heeft net zo veel leiding en aandeel in 't bedrijf als de baas, en 't hangt maar van aard en omvang van 't gedoente af en van het personeel, waar precies de scheidingslijn, min of meer nauwkeurig, getrokken is tusschen mannelijke en vrouwelijke werkzaamheden.

Maar wat er steevast hoort tot 't vrouwelijke departement: dat zijn de hoenders van den hof. De zorg voor de hokken, voor 't voer en de nesten, voor den broei en de kuikens — de zorg voor de eieren, én voor den verkoop ervan ook. En op stadschen marktdag heeft de vrouwe dan ook nog wel wat anders te doen, dan langs de kramen en de spullen van de kooplui in wol en in garen, in stoffen en spelden, knopen en kantjes te dralen of langs de stadsche winkels met de verleidelijke lekkernijen en de lokkende sieraden. De eiers moeten verkocht, dat is de eerste taak. En het is de moeite waard, dat bedrijf Donderdagsmorgens aan te zien in de mooie, oude Middelburgsche eierhal en Botermarkt.

Een drukte en 'n gekakel, alsof u in 'n fantas-

tisch groot kippenhok waart aangeland, waar een oogeblik tevoren al die voorraden eieren kersversch gelegd waren.

Waarom zou de Zeeuwsche ook niet even graag een babbeltje houden als al haar zusters over den wijden aardbol? Nieuwtjes te vertellen en nieuwtjes te hooren zijn er altijd uit de polders rondom, en niet duur is er de goede raad voor allerhand zwarigheden met 't gewas, met 't vee en met de guus. Maar de praatjes duren zo lang er geen koopers zijn. Want koopvrouw, verkoopster minstens zoo goed als koopster, is de Zeeuwsche boerin. Misschien kan de baas daarin een lesje bij haar komen nemen.

Neen, zelfbewust is de Zeeuwsche boer eigenlijk alleen, van optreden weet ie, wanneer hij de rijksdaalders in z'n broekzak laat rinkelen, als ie zelf erop uit is om wat te koopen: hij is van plan, voor z'n goeie geld het meeste en het beste te krijgen, dat er te halen is — als 't bij den een niet naar z'n zin gaat, dan bij den volgende. Hij weet, wat ie wil en hij zal z'n zin hebben ook. Maar verkopen,

Er kan toch geen eiermarkt het bij de Middelburgsche halen in schilderachtigheid. Daartoe draagt niet alleen bij de mooie omgeving van de markt, zoo aan den voet van de Abdijgebouwen, maar ook de Nederdracht van de Walchersche boerinnetjes, die hier zoowel boter als eieren komen verhandelen. 't Is de grootste eiermarkt van onze provincie en nu tegen den Paaschtijd is het er extra-druk.

och, daar heeft ie pas 't rechte plezier in, als 't eenmaal achter den rug is en hij alweer de soliede rijksdaalders voelen en tasten kan. Z'n boeltje aanprijzen, de koopers zoeken en lokken, neen, dat gaat 'm niet af. Zie dat maar 'ns aan op de graanmarkt. Daar staan ze stuk voor stuk erbij, alsof ze geen

De marktmeester luidt de bel: het spel gaat beginnen!

De plaats, waar de eieren worden verhandeld, die thans algemeen den naam van botermarkt heeft verkregen, heeft oorspronkelijk niet deze bestemming gehad. Terrein en gebouwen zijn een overblijfsel van den goeden ouden tijd, toen Middelburg een rijke, drukke handelsstad was en deze inrichting dienst deed als koopmansbeurs. Eerst in 1850 werd dit terrein als boter- en eiermarkt in gebruik genomen.

Tegen twaalfen komen de Walchersche boerinnen met de zware manden aan den arm reeds aandrigen. Ze zetten haar last op een der lange banken, die onder de luifel langs den muur geplaatst zijn om tegen één uur ook zelf, als het belletje de opening van de markt aankondigt, achter de banken plaats te nemen en haar waar aan te bieden.

De boerin kan hier tegen betaling van tien cent per plaats — de Middelburgsche eiermarkt is een gemeente-instelling — haar waren gemakkelijk aan den man brengen.

gekker ding weten te verzinnen, dan je eigen oogst aan 'n ander te verkoopen, of ze veel liever met 'r voorraad bleven zitten en daar nu maar 'ns komen aanloopen omdat ze toevallig niets beters bedenken konden. Kijk ze daar nu 'ns verlegen staan draaien met de koorden van de monsterzakjes. En hoelang moet 't gesprek al niet geduurd hebben over 't weer en de tijden en de vroegere tijden en de toekomstige en over de crisismaatregelen, eer er terloops zoo 'ns even een paar woorden vallen over de kwaliteit en den voorraad en den prijs van het graan daar in het zakje.

Kijk, de Zeeuwsche boerin mag evengoed een zelfbewuste koopster zijn als haar heer en meester. Zij wikt en keurt, vergelijkt en van haar 'n beetje wantrouwig eindoordeel breng je haar met geen stok af. Maar verkoopster is ze beter dan haar man. Kijk maar rond tusschen de banken, onder de schuttende daken van de Botermarkt. Bij alle gemoeidelijke en gezellige praatjes met mededingsters en klanten laat ze zich de kaas niet van het brood

En versch dat ze zijn!

eten. Zie ze maar bezig: oogen overal tegelijk, de ooren gespitst, de trekken gewiekt en gedecideerd. Een praatje over koetjes en kalfjes, een plagerijtje of een grap? Daar is ze den heelen morgen voor te vinden, zoo lang er geen koopers zijn; ze heeft geen oog en geen oor meer voor u, zoodra er een mogelijke klant in den omtrek is en de kans bestaat, dat 'n mededingster daarmee aan den haal kan gaan. Als de marktprijs niet naar haar zin is, dan zal ze daar niet minder graag om verkoopen, maar probeer niet, dan nog een extra-slaatje te slaan. De kippen, de eieren zijn haar departement, de productie, de kwaliteit zijn haar trots en uw poging om af te dingen is voor haar zooveel als een persoonlijke belediging. Bij verkoop evengoed als bij koop weet zij wat ze wil en haar haan zal koning kraaien over den uwen.

Nu, in het weer aangevangen legseizoen, nu in den tijd van de Paascheieren, nu levert de eiermarkt het levendigste beeld en het luidst vertier. Nu gaat 't er het vrolijkst toe. De vraag is groot, de prijzen trekken wat aan, de zaken gaan vlot en goed voor

En geloof maar niet dat ik ze voor een halven cent minder geef.

koopers en verkoopers beiden — dan is de stemming vrolijk en gezellig, tot op 't overmoedige en luidruchtige af. Dan is 't de gloriëtijd van de Middelburgsche eiermarkt.

Marktdag in Middelburg, het schouwspel, waarvoor tienduizenden vreemdelingen elken zomer naar Walcheren komen overgestoken. Maar u hebt er niet half van genoten, u hebt het karakteristiekste en 't schilderachtigste gemist, wanneer u de eiermarkt hebt overgeslagen.

F. d'ALBEMARLE.

De Middelburgsche markt is ook vooral hierdoor van belang, dat uit de gemiddelde prijzen, die er worden gemaakt, voor de komende week de prijs wordt vastgesteld, waarvoor de eieren en de boter zullen worden verkocht op Walcheren en in de naaste omgeving. Die prijs wordt op het einde van de markt bekend gemaakt.

Walter F. Leysmith: LORD NUFFIELD

*De grootfabrikant, die
zeventig miljoen
weggeeft*

Lord Nuffield.

Lord Nuffield, de Engelsche automobielenkoning, heeft opnieuw de aandacht der geheele wereld op zich gevestigd. Zijn onafhankelijk, vrijmoedig en uitzonderlijk optreden houdt hem nooit lang verborgen voor het oog der publieke opinie. Nog slechts enkele maanden geleden veroorzaakte hij bijna een kabinets-crisis, door zich terug te trekken uit de nationale Engelsche bewapenings-commissie, toen de minister voor luchtvaart zijn aanbod afwees tot fabricatie van luchtvaartuig-motoren. Het resultaat van de oneenigheid was, dat hij een nieuwe vennootschap stichtte, „Mechanisations” genoemd, voor het vervaardigen van alle soorten van wapens, waarmee hij opnieuw de aandacht der Engelsche wereld op zich vestigde.

**Van fietsenmaker
tot automobielen-
koning.**

Zijn gift van £ 2.000.000 nu kort geleden, aan de noodlijdende districten van Zuid-Wales is een nieuwe merkwaardige daad in de talloze opmerkelijke gestes van dezen man. In het verdienen van enorme sommen, in het weggeven van die zelfde sommen aan anderen, en in het doen van zijn eigen zin, heeft deze typische Engelschman tegenwoordig zijns gelijke niet. Hij is een van die mensen, waarop de Engelschen gaarne wijzen als ze willen aantoonen hoe ver een man met gezonde hersens, energie en doorzettingsvermogen het wel kan brengen.

Het verloop van zijn carrière is als een Oostersch sprookje in het nuchtere decor van onze moderne Westersche samenleving. In de negentiger jaren heette hij nog Bill Morris en verdiende hij vijf shilling in de week met het repareren van fietsen. Toen deze werker in overall een kapitaaltje van vijf pond bij elkaar had gegaard, vond hij het genoeg om, overigens gewapend met een onbeperkt zelfvertrouwen en een hoofd vol nieuwe ideeën, zijn eigen weg te gaan zoeken.

En op heden is hij een der rijkste mensen ter wereld. En wat zijn landgenooten het prettigst vinden is, dat het geld geen ander mensch van hem heeft gemaakt. Alleen heeft de tijd zijn haren grijs gemaakt en groeven gesneden in zijn hoog voorhoofd. Voor de rest is hij dezelfde opgeruimde Bill Morris, monter en jong van hart.

De „Right Hon. Sir William Richard Morris, Bart. Baron Nuffield of Nuffield, County Oxford, in the Peerage of the United Kingdom”, zooals zijn heele, plechtstatige officiële titel luidt, is een man met een pijp, een eenigszins spottenden, grilligen glimlach, een gezonde natuur en een breiden levenswijze.

De werklieden te Cowley, bij Oxford, beschrijven hem als een werktuigkundige met gezond, praktisch inzicht, en als een eerste klas financieel expert. Ze roemen zijn kijk op hetgeen de Engelsche motorrijders verlangen en zijn vol lof over zijn ondernemingsdurf.

In het praktische zakenleven wil hij met zijn titels niet van doen hebben. Kort geleden nog begaf hij zich op reis voor zijn jaarlijksch inspectiebezoek aan zijn agenten in de verschillende deelen van het rijk. Wanneer straks blijkt, dat de verkoop gegroeid is, heeft hij plannen om 'n nieuwe fabriek op te richten in Wales, waar zijn laatste groote gift intusschen reeds heel wat nood heeft gelenigd.

Als fietsenmakersleerling in Cowley vroeg hij, na een maand of negen met volle toewijding te hebben gewerkt, om een shilling per week opslag. Men gaf hem ten antwoord dat hij reeds kreeg wat hij verdiende. „Toen ben ik tot de conclusie gekomen,” zoo vertelt hij zelf heel geestig, „dat William R. Morris

me veel beter betalen zou dan wie dan ook, en besloot ik verder alleen en uitsluitend voor die firma te gaan werken.”

Hij opende zelf 'n reparatie-zaak. Spoedig maakte hij zijn eigen fietsen, won er zelfs wedstrijden mee, en verkreeg op die manier een kennis van de techniek van de vervoermiddelen, welke hem later zeer goed van pas zou komen.

Hij beschikt over een zesde zintuig van buitengewone beteekenis. Op het eerste gezicht zal hij u van 'n stuk metaal vertellen of het beantwoorden zal aan hetgeen men ervan verwacht, en bij het zien van een wagen, of er iets aan mankeert of niet. Hij bouwde eerst fietsen van grooten levensduur, en later motorfietsen, zooals de studenten van Oxford ze zoo graag bereden. Zijn fietsen, motoren en automobielen waren steeds sneller dan de meeste andere.

Omstreeks 1898 had Morris een garage in Long Wall, Oxford, waar hij automobielen repareerde en droomde van een zelfgebouwd, populair merk. De wagen, welken het publiek begeerde, zoo redeneerde hij bij zich zelf, moest een kleine wagen zijn met een groot, sterk hart, kleiner dan de Amerikaanse wagens, die toen op de markt verschenen, goedkoop te repareren, en toch stevig en betrouwbaar. Met niets anders dan een onbeperkte geestdrift en een stel licht-druk-ontwerpen wist hij op de groote auto-tentoonstelling van 1912 in het Olympia-paleis te Londen de belangstelling der verkoopers te wekken, stelde eenige agenten aan, noteerde enkele orders, en met dit enorm risico als een zwaard van Damocles boven z'n hoofd hangend, kocht hij een leegstaande opleidingsschool voor militairen te Cowley, en vestigde er een automobielen-fabriek. En het lukte.

Zijn eerste wagen, gereedgekomen in 1913, was een two-seater, die ongeveer tweeduizend gulden kostte. Misschien wel niet de goedkoopste wagen, welke toen was te krijgen, maar voor het geld zeker de beste en meest volmaakt ingerichte. Hij kon er niet toe komen er mee te adverteeren. Maar dit bleek ook overbodig: de auto maakte reclame voor zich zelf, zoodat de kleine, ranke Morris-wagentjes spoedig door heel Engeland bekend werden. Sedertdien adverteert hij voor een bedrag van twee miljoen per jaar.

Gedurende den wereldoorlog stond Morris zijn fabriek af aan de regeering voor de vervaardiging van munitie, om na den wapenstilstand onmiddellijk de auto-fabricage weer ter hand te nemen.

Hij voerde met succes den strijd tegen de geïmporteerde Ford-wagens. Totdat de catastrophale prijsdaling in 1921 kwam en zijn jongste successen bedreigde. Maar Morris wist van den nood een deugd te maken. Hij verlaagde zijn prijzen, in de overtuiging dat verkoop tegen kostprijs van zijn voorraad hem in staat zou stellen straks zulke groote inkoop te doen, dat er toch nog winst te maken zou zijn. De opzet slaagde: er werd verkocht en spoedig weer verdiend.

Toen kocht hij met al het geld dat hij maar vrij kon maken de Hotchkiss-fabriek, die eerst de motoren leverde. Op dat moment bleef er niet veel over voor den staat, want zelf behield hij slechts een bescheiden salaris, terwijl wat overbleef van de winst weer in de zaak gestoken werd. Sinds 1923 heeft zijn onderneming dan ook slechts succes geboekt. Zijn fabrieken leveren nu per jaar 100.000 wagens benevens 12.000 trucks, om nog niet te spreken van bootmotoren en tractoren. Tusschen neus en lippen door speelt zijn

bedrijf een groote rol in de mechaniseering van het Engelsche leger en in de industrie door zijn handelswagens.

Gedurende de laatste elf jaren heeft lord Nuffield ongeveer £ 7.500.000 weggeschonken in bedragen grooter dan £ 10.000, afgezien van honderden kleinere giften. En hij doet dit zonder ooit op de groote trom te slaan, zooals men dat noemt. Het was in zijn kantoor, terwijl hij het vuur in den open haard wat op-rakelde, en klaarblijkelijk dacht aan de verarmde mijnwerkers in Wales, dat hij aan een zijner medewerkers zijn besluit mededeelde, iets voor de verarmde bevolking aldaar te zullen doen. Niemand hoorde er verder iets van, totdat de bladen van het feit melding maakten.

Onder zijn giften telt men een schenking van aandeelen in de Morris-Motors, verdeeld onder zijn ambten en werklieden tot een bedrag van £ 2.000.000. Een zelfde som werd door hem aan de universiteit van Oxford geschonken voor geneeskundig onderzoek, £ 125.000 voor onderzoek en hulp van kreupelen, £ 140.000 aan een ziekenhuis en nog eens £ 104.000 aan een gelijksoortige inrichting.

De arbeiders in de bedrijven van lord Nuffield werken achtendertig en een half uur per week, hebben aandeel in de winst en een zomervacantie van veertien dagen. Ze noemen hem onder elkaar „Nuff”, maar spreken steeds over hun patroon met groote vereering en toegenegenheid. In de acht fabrieken, welke tot het concern behooren, werkt meer dan 20.000 man personeel. Lord Nuffield zelf is gewoonlijk om negen uur op zijn kantoor, het kleine, eenvoudige gebouw, waar zijn fortuin werd gegrondvest, en waar zijn pijp hem den heelen dag in een uitstekend humeur houdt, behalve wanneer hij een lijntrekker of een prutser ontdekt.

Van den beginne af heeft lord Nuffield zelf zijn kapitaal beheerd, zooals hij ook zijn heele leven wist in te richten. En dat eigen kapitaal was geen kleinigheid: men heeft het geschat op £ 20.000.000. Eerst sedert kort is er een vierde deel van het aandeelenkapitaal ter verkrijging opengesteld voor gegadigden.

Ofschoon Engeland, met een verspreiding van tweeëntwintig wagens per vierkante mijl, een uitgebreider auto-verkeer heeft dan welk ander land ook, meent lord Nuffield toch, dat het hoogtepunt der auto-fabricage nog niet is bereikt. Bij elke verbetering van wegen, zoo beweert hij, zal men meer wagens noodig hebben.

Na de Vereenigde Staten is in Engeland de productie van auto's van alle landen ter wereld het grootst: 94 van de 100 wagens worden op eigen bodem vervaardigd. Maar aangezien Engeland overigens slechts een vierde van de elders in het Vereenigde Britsche Rijk verkochte wagens levert, is lord Nuffield er op uit, om zooveel mogelijk van die nog rijke winsten belovende markt te veroveren. Dat zal dus de volgende phase zijn in de voorspoedige loopbaan van dezen wonderlijken man.

Athletiek. Op Zaterdag 20 Maart had te Domburg de jaarlijksche boschloop plaats, waaraan door een record-aantal athleten werd deelgenomen. De start der junioren.

De loopers gaan door het Domburgsche bosch.

ZEEUWSCHE SPORT

E.M.M. trok voor de derde maal naar Domburg om den langzamerhand weer traditioneel geworden boschloop te houden. Onder bescherming van burgemeester van Voorthuysen is deze loop in den tijd van drie jaren tot een gebeurtenis gegroeid voor de badplaats. Het was voor de eerste maal, dat een aantal Domburgsche jongens, leden van de voetbalvereniging, aan dezen wedstrijd als D-klasseurs deelnamen. Hiermee was tevens voldaan aan den door burgemeester van Voorthuysen vorig jaar uitgesproken wensch, dat spoedig ook jongens uit zijn gemeente in dezen kamp zouden meestrijden. E.M.M. had wel een record-aantal inschrijvingen te boeken en voor het eerst sedert jaren hield E.M.M. weer eens een wedstrijd, waaraan een veertigtal athleten en toekomstige athleten deelnamen. De eerste werkdag mooie dag van dit jaar was juist deze Zaterdag, welke zich wel bij uitstek voor een dergelijken loop leende. In alle klassen vielen verrassingen en alle berekeningen ten spijt klasseerden zich athleten, die als gevaarloos beschouwd waren, op de eerste plaatsen. Alleen Lacor van Marathon in de C-klasse en Blik van Marathon in de juniorenklasse handhaafden hun reputatie. De junioren startten eerst en gingen in een groep ten strijde. Den geheelen wedstrijd door was er een hevige en mooie strijd, wat ook wel de uitslag uitwijst, waarbij nummer een en zes slechts twee seconden achter elkaar kwamen. Blik van Marathon was eerste in 3 min. 35 4/10 sec., gevolgd door

zijn clubgenoot Baas, die er 4/10 seconde langer over gedaan had. Precies een seconde later kwam v. Unen van Marathon en deze werd weer gevolgd door Dobelaere van Odidas in 3 min. 37 1/10 sec. Van Domburg van K.S.V. Walcheren en Hofer van Marathon volgden hierna. Toen pas kwamen de twee groote rivalen van Blik n.l. C. Barentsen van E.M.M. en Scheijbeler van A.V. '35 die in vorige wedstrijden Blik's grootste concurrenten waren.

In de B-klasse kwam alleen Kambier van E.M.M. uit, die in het algemeen klassement der B- en C-klasseurs de 4de plaats bezette in 12 min. 9 4/10 sec. Lacor van Marathon was weer royaal eerste en het was alleen van Opdorp van E.M.M. die tot op de helft van het traject van 3450 meter goed partij gaf. Dit was wel eenigszins een verrassing en bewijst weer eens, dat van Opdorp, die in vroegere veldwedstrijden dikwijls een goed figuur sloeg, wel aanleg heeft. Men houde dezen E.M.M.'er eens in de gaten en de leiding van zijn vereeniging bestede eens de noodige aandacht aan hem. Als v. Opdorp zich dan aan die leiding wil overgeven is er nog wel iets goeds van hem te maken en kon Lacor den strijd vinden, welken hij noodig heeft om zich verder te ontwikkelen. v. Sorge van A.V. '35 was derde en sloeg dezen keer zijn ouden tegenstander Kambier weer eens. Als vijfde kwam de eerste D-klasser n.l. v. d. Berge van de kustartillerie, gevolgd door den E.M.M.'er De Jager, die vroeger een bekend verdediger van de Marathon- en daar-

Lacor wist ook dezen wedstrijd te winnen en komt met een flinken voorsprong binnen.

De start van de cracks.

Als no. 2 arriveert van Opdorp, gevolgd door van Sorge.

voor van de U.D.I.-kleuren was. Vervolgens kwam een padvinder van de C.J.M.V. n.l. Visser en tenslotte als nummer acht de eerste Domburger W. Vreeke. De tijd van nummer een was 11 min. 39 8/10 sec. Het was 'n mooie wedstrijd, tot op de helft spannend, want toen toonde Lacor weer zijn groote meerderheid en stevende als de sterkste in vlot tempo op de finish af en liet nummer twee ruim 16 sec. achter zich.

DE GROOTSTE
ASTRONOMISCHE
SENSATIE VAN
ONZE EEUW!

EEN NIEUWE KOMEET!

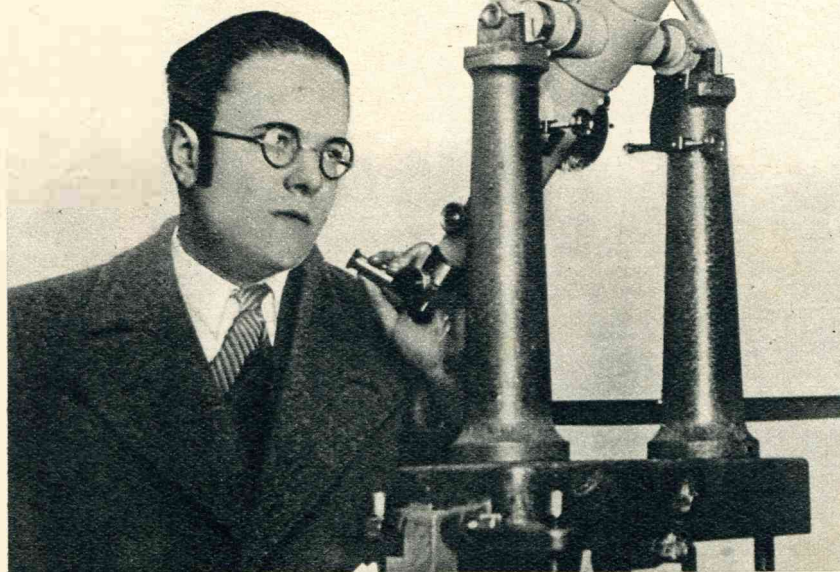
*Een wonderbaarlijk natuurverschijnsel als
nog nimmer aanschouwd*

**Ook hier te lande
zeer binnenkort
met al zijn merk-
waardigheden uitste-
kend waar te nemen!**

Het is nog maar enkele weken geleden, dat in de dagbladen een bericht circuleerde, waarbij de ontdekking werd aangekondigd van een nieuwe komeet door een bekend Poolsch astronoom.

Een komeet te aanschouwen is voor onze streken 'n tamelijk zeldzaam voorrecht, en ons herinnerend hoe, nu reeds meer dan een kwart eeuw geleden, de komeet van Halley een intensieve belangstelling in het gansche land ontkend heeft, zijn wij er op uit getogen om nadere gegevens te verkrijgen over 't thans ontdekte hemellichaam. Merkwaardig is echter ook, dat enkele autoriteiten op astronomisch gebied hier te lande ons geen nadere bijzonderheden konden (of wilden) verstrekken, en dat we op zeer toevallige wijze kennis kregen van eenige verklaringen, kortelings afgelegd door 'n Zuid-Afrikaansch sterrenkundige, een jong geleerde van reeds erkende reputatie, die aanstonds bereid was om op desbetreffend telegrafisch verzoek een en ander mede te deelen, wat met deze nieuwe komeet verband houdt.

De jonge Zuid-Afrikaansche astronoom dr. W. Stagvenborgh, die reeds eerder van zich deed spreken door enkele verrassende publicaties, heeft thans voor een nieuwe sensatie gezorgd. Hij kondigde namelijk de verschijning van een nieuwe komeet aan onder zulke merkwaardige omstandigheden dat wij ons haasten zijn ontdekking onder de aandacht van onze lezers te brengen. Dr. W. Stagvenborgh in zijn observatorium.

Dit relaas mag zoo sensationeel genoemd worden, dat wij, mede met het oog op de typische Zuid-Afrikaansche taal, waarin het gesteld is, hierbij de

voornaamste passages er uit laten volgen:

Zooals men zal begrijpen, wordt met „sonlig” het zonlicht bedoeld en is „teenlig” het Zuid-Afrikaansche woord voor tegenlicht.

Dit sal inderdaad 'n nog nooit gekende skouspel wees as, ewe nadat drie maande van hierdie jaar verstryk het, 'n komeet van die eerste grootte sy baan aan die nagtelike hemel gaan afteken en 'n sodanige streep van lig te voorskyn sal roep dat dit lyk na 'n hele paar sonne wat aan brand is. Maar hierdie lig sal van gans andere geaardheid wees as die sonlig.

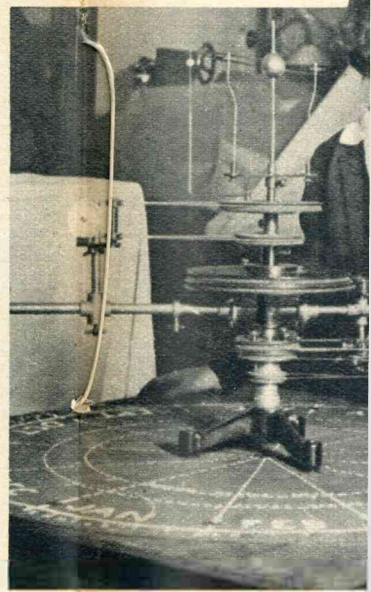
Dit sal lig wees van 'n tiepiese blouagtige kleur wat alles op die aarde sal hul in 'n tooragtige waas wat die wêreld 'n eienaardige onwonenlike aansien sal gee.

Maar die allermerkwaardigste van die lig sal wees, dat die strale 'n alles deurdringende krag sal hê, net soos die van ultra-violet-strale of van die Röntgenlig, wat gemaklik die week dele van voorwerpe deurdring.

So mag dit waarskynlik gebeur, dat 'n foto, gemaak van 'n levende wese, mits met teenlig geneem, 'n soort van Röntgenfoto word, waarby die skelet as swart contoure om die week substanties skerp afgeteken kom te staan.

Maar die merkwaardigste sal wees die soet geur, wat daardie nag oor die aarde verspreid gaan word, as die komeet aan die hemel staan. 'n Geur van 'n ongekende aroma wat al die bekende geure ver sal oortref in soetheid en welbehag.

Tot zoover de aanhaling van de wel zeer sen-

Miss Amelia Moonsmith, de liefste
een door den astronoom ontworpen
onderzoek naar de nieuwe komeet we

sationeel e voorspelling, gedaan door astronoom, dr. W. Stagvenborgh onthullingen te mogen betitelen 'n sensationele voorspelling, die, als zij l maar daar staat de reputatie van 'n borg voor, alle natuurverschijnsel wereld in den loop der eeuwen l verre achter zich laat in merkwaa rijkheid. Ja, het klonk ons aanv loofelijk in de ooren, dat wij ons hebben tot enkele erkende spe gebied, om deze voorspelling bew Maar nog maals wist men hier te bevoegde instanties ons geen ui Wél werd een en ander niet ontke ken, en werd ons bij een persoo sterrenkundig observatorium te dat men daar ook in hevige sp doch geen enkele deskundige kon krijgen de door ons voorgelegd onderschrijven, ook al kregen w men hier en daar ten zeerste ge ander als zéér serieus op te vatten dat men niet zonder honderd deze opzienbarende voorspellingen durfde te nemen.

**Ook een Engelsch astronoom
merkwaardige verschijnsel**

Dank zij echter een opmerking ons toegezonden relaas van dr zijn we op de idee gekomen ons zeer gezien buitenlandsch astron professor aan de universiteit in wij wisten, dat hij, als familielid v borgh, evenzeer op de hoogte wa natuurverschijnsel en zijn merl Een K.L.M.-vliegtuigstapje b enkele uren in het uitnemend

**ZOO ZAL DE NIEUWE
DE HEMELRUIMTE DOOR**

Miss Amelia Moonsmith, de liefstallige assistente van prof. Oak, bij een door den astronoom ontworpen miniatuur-planetarium. Bij het onderzoek naar de nieuwe komeet werd van dit toestel gebruik gemaakt.

De komeet van Halley! Een prachtig geslaagde fotografische opname, genomen in den nacht van den vierden Mei 1910, de laatste maal, dat het merkwaardige natuurverschijnsel zich aan het firmament vertoonde.

sationeel voorspelling, gedaan door 'n zeer serieuzen astronoom, dr. W. Stagvenborgh. Wij meenen deze onthullingen te mogen betitelen als een zeer sensationeel voorspelling, die, als zij bewaarheid wordt, maar daar staat de reputatie van den astronoom ons borg voor, alle natuurverschijnselen welke onze wereld in den loop der eeuwen heeft meegemaakt, verre achter zich laat in merkwaardigheid en belangrijkheid. Ja, het klom ons aanvankelijk zoo ongelofelijk in de ooren, dat wij ons nogmaals gewend hebben tot enkele erkende specialiteiten op dit gebied, om deze voorspelling bewaarheid te krijgen. Maar nogmaals wist men hier te lande bij alleszins bevoegde instanties ons geen uitsluitsel te geven. Wel werd een en ander niet ontkend of tegengesproken, en werd ons bij een persoonlijk bezoek in een sterrenkundig observatorium te verstaan gegeven, dat men daar ook in hevige spanning verkeerde, doch geen enkele deskundige kon het over zich verkrijgen de door ons voorgelegde onthullingen te onderschrijven, ook al kregen wij den indruk, dat men hier en daar ten eerste geneigd was een en ander als zéér serieus op te vatten. Onze indruk was, dat men niet zonder honderd procent zekerheid deze opzienbarende voorspellingen voor zijn rekening durfde te nemen.

Ook een Engelsch astronoom kondigt de merkwaardige verschijning aan.

Dank zij echter een opmerking, voorkomend in 't ons toegezonden relaas van dr. W. Stagvenborgh, zijn we op de idee gekomen ons te wenden tot een zeer gezien buitenlandsch astronoom, prof. B. Oak, professor aan de universiteit in Oxford, waarvan wij wisten, dat hij, als familielid van dr. W. Stagvenborgh, evenzeer op de hoogte was van dit zeldzame natuurverschijnsel en zijn merkwaardigheden.

Een K.L.M.-vliegtuigstapje bracht ons binnen enkele uren in het uitnemend toegerust observa-

torium van dezen eminenten geleerde en... heel anders dan wij te woord zijn gestaan bij onze landgenooten, werden wij door dezen geleerde op de meest rondborstige manier onthaald op een aantal bijzonderheden, welke in groote trekken met de voorspellingen van den Zuid-Afrikaanschen astronoom overeenkomen.

Tot onze groote verbazing begroette de prof. B. Oak ons met enkele Hollandsche volzinnen, die, hoewel met 'n licht accent uitgesproken, toch duidelijk een in Engeland wel zeer ongebruikelijke kennis van onze moedertaal verrieden. Op onze verwonderde vraag deelde de geleerde ons mede, dat hij, evenals zijn familielid dr. W. Stagvenborgh, van Hollandsche afkomst was.

„Oude familiepapieren wijzen uit dat mijn naam oorspronkelijk Eyk werd geschreven” vertelde de astronoom ons nog.

Toen brachten wij 't gesprek op de nieuw ontdekte komeet en tot onze groote voldoening bleek de vriendelijke professor bereid ons blad een exclusief interview toe te staan, dat wij hieronder af drukken.

„Wij hebben hier te doen,” begon prof. Oak zijn betoog, „met een uiterst merkwaardig gebeuren, dat zich afspeelt ruim een week, nadat de astronomische lente begonnen is, doordat de zon in het teeken Ram (Aries) of Lentepunt getreden is. U weet natuurlijk, dat u dit z.g. „Lentepunt” thans moet zoeken in het sterrenbeeld de Visschen (Pisces).”

„Natuurlijk, dat spreekt vanzelf” haastten wij ons te verklaren. „Maar kunt u ons wellicht, ten gerieve van onzen uitgebreiden lezerskring, iets naders omtrent den verschijningsdatum van de nieuwe komeet mededeelen?”

„Met genoegen,” verzekerde de vriendelijke geleerde. „Nauwkeurige berekeningen stellen ons in staat op de seconde af den juiststen tijd te voorspellen.”

„En die is?” waagden wij.

„In den nacht, volgende op den 31sten Maart, enkele minuten na middernacht,” was het besliste antwoord. „Reeds eenige uren tevoren zal de komeet verschijnen in het sterrenbeeld de Maagd”....

Haastig maakten wij notities.

„Nee, dat behoeft u niet op te schrijven,” lichtte de sterrenkundige ons glimlachend in, „want dan is de komeet nog slechts met behulp van zeer sterke kijkers zichtbaar. In enkele uren tijds zal het licht echter dermate toenemen, dat de komeet duidelijk met het bloote oog zichtbaar zal zijn. Inmiddels heeft de komeet met duizelingwekkende snelheid haar tocht door het hemelrijk vervolgd en bevindt zich even onder het bekende sterrenbeeld de Groote Beer.”

„Prachtig,” verzekerden wij. „Dat is een sterren-

beeld, dat door iederen leek heel gemakkelijk geronden kan worden.”

„Zoo is het,” gaf de professor toe. „Ik kan er nog bij zeggen, dat u het om dien tijd in Noordwestelijke richting moet zoeken. In dat sterrenbeeld treedt de komeet om twaalf uur middernacht waren tijd. Voor den laatsten nacht van Maart bedraagt de tijdsvereffening plus 4 minuten 28 sec., zoodat we dit moeten optellen bij den waren tijd, om te krijgen wat wij middelbaren tijd noemen. Laat u echter niet afschrikken door deze geleerde termen. U kunt volstaan met ongeveer 4½ minuut na middernacht naar het sterrenbeeld de Groote Beer te kijken en u zult de grootste astronomische sensatie onzer eeuw uitstekend kunnen waarnemen.”

„De eerste berichten omtrent de nieuwe komeet spraken ook van een bijzonderen geur,” merkten wij op.

„Inderdaad bestaat de mogelijkheid, dat deze geur zelfs op onze aarde waarneembaar is,” gaf prof. Oak toe. „Maar daarover kan ik u weinig nieuws vertellen.

Als ik echter afga op wat mijn ambtgenoot prof. Stagvenborgh, dienaangaande publiceert, hebben we te doen met een eigenaardig zoet aroma. De praktijk zal echter moeten leeren in hoeverre zijn veronderstellingen juist geweest zijn. U kunt dat gemakkelijk a.s. Woensdagnacht controleeren....”

De verklaringen van de beide geleerden samenvattende, geven wij onzen lezers dus den raad: Kijk in den nacht van Woensdag op Donderdag a.s. naar het firmament in Noordwestelijke richting. Om precies 4½ minuut na middernacht zal men dan de grootste astronomische sensatie onzer eeuw uitstekend kunnen waarnemen. Een bewolkte lucht zal geen teleurstelling beteekenen, daar het ultraviolette schijnsel van de nieuwe komeet door de dikste wolkenlaag heendringt. Vooral voor amateur-fotografen beteekent de verschijning van de nieuwe komeet een onverwacht buitenkansje. Want elke foto, mits in tegenlicht opgenomen, wordt door de werking der ultra-violette stralen een prachtige Röntgen-opname!

Prof. B. Oak in zijn observatorium te Oxford, waar hij op 31 Maart a.s. 's avonds om 10 uur zijn waarnemingen begint. Even na middernacht zal de komeet echter ook zonder kijker duidelijk zichtbaar zijn.

ZOO ZAL DE NIEUWE KOMET DE HEMELRUIMTE DOORKLIEVEN

er uit laten volgen: rijpen, wordt met t bedoeld en is rikaansche woord

n nog nooit geas, ewe nadat drie jaar verstryk het, te grootte sy baan el gaan afteken en in lig te voorskyn 'n hele paar sonne ar hierdie lig sal aardheid wees as

n 'n tiepiese alles op die oragtige waas naardige ongee. aardigste van die strale 'n trag sal hê, u-violet-strale, wat gemakkan voorwerpe

ynlik gebeur, in 'n levende g geneem, 'n word, waarby toure om die erp afgeteken

ligste sal wees ardie nag oor aan word, as hemel staan. kende aroma l oortref in

wel zeer sen-

DE PRINSES VAN NEW YORK

VIERDE HOOFDSTUK

Het was misschien niet meer dan natuurlijk, dat geen der passagiers naar Percival informeerde. Er waren andere dingen, die hun belangstelling in beslag namen; en één daarvan was de groeiende vriendschap tusschen den jongen student en Marla Stanton. Iedereen kon zien, dat de jonge Engelschman verliefd was op de mooie Amerikaansche, en in aller harten roerde zich de verholten romantiek.

Bedaagde heeren en dames zagen het schouwspel glimlachend aan, en zij, die niets beters omhanden hadden, gingen weddenschappen aan, wie der heeren 't in de gunst van het Amerikaansche meisje zou winnen. De mannen zetten hun geld op Allan, de vrouwen op Geoffrey, en eer het schip zijn halve reis achter den rug had, schenen de mannen meer kans op winnen te hebben dan de vrouwen.

TWEEDE VERVOLG

Allan had succes met zijn tactiek — althans, die maakte Marla begeeriger naar zijn gezelschap dan naar dat van Geoffrey.

Geoffrey was rechtuit, glashelder, eenvoudig. Van Allan viel alleen dit zoo gauw te zeggen, dat hij uitstekende manieren had, een man van de wereld was. Misschien was hij even rechtuit en glashelder en eenvoudig als Geoffrey, maar dat viel moeilijk te zeggen, vóór men hem intiem kende.

Nooit week Allan een seconde van zijn gedragslijn af. Hij placht Marla te ontwijken. Hij ging zelfs zoover, dat hij zijn eten in zijn hut liet brengen, onder voorwendsel, dat hij hoofdpijn had. Nadat hij al het mogelijke had gedaan, om Marla aan te trekken, trok hij zich terug, en heel natuurlijk werd hij daardoor een voorwerp van nadenken en benieuwdheid bij een meisje, dat zoo gewend was aan vrijmoedige bewondering.

Marla wou met Allan Merstham wandelen en met Allan Merstham praten. Zijn vlijtige afzijdigheid maakte wakker, wat zij gebiedends had in haar aard. Zij was niet verliefd op hem en op niemand. Zij wou alleen met hem praten.

Waarom kwam hij niet aan dek? Waarom zat hij eeuwig in zijn hut? Waarom kwam hij toch niet aan dek, had hij geen zin om te zitten rooken en praten met een paar andere passagiers, of met een van de officieren? Marla, die er sinds haar bakvischjaren aan gewend was, nagelopen te worden, kon 't zich niet begrijpen, en het prikkelde niet alleen haar belangstelling, maar 't maakte haar bijwijlen woedend. Dit merkte mevrouw Raffan op — zij maakte er uit op, dat de zaak gunstig verliep, en kwam tot de dwaalmeening, dat Marla verliefd was.

Lady Merstham werkte het succes van haar zoon in de hand, door belangwekkende bijzonderheden uit zijn jongensjaren te verhalen. Zij liet nu en dan iets uit over zijn moed, zijn ridderlijkheid, zijn sportieve talenten. Zij teekende knappe tafereeltjes van zijn onafhankelijkheid. Zij vertelde zuchtend, hoe 'n schitterende carrière hij had kunnen maken, als er maar iets geweest was, dat zijn eerezucht prikkelde. Zij wendde al haar fijne karakterkennis aan, om het meisje te kneden.

„En vindt u dát niet eigenaardig?” zei ze eens. „Allan is nog nooit verliefd geweest.”

Geoffrey Kingsward had volop gelegenheid, om met Marla om te gaan. Op een avond sprak hij tegenover Herring een gelofte uit.

„Als ik niet met Marla trouw,” zei hij, „trouw ik nooit. Maar ik tróuw met Marla.”

Er werden dien avond nog twee interessante gesprekken gevoerd, onder dezelfde sterren; het eene tusschen Allan en zijn moeder, het andere tusschen twee Amerikaansche zakenlui.

Allan en zijn moeder kwamen bij elkaar, om den stand van zaken te bespreken.

„En hoe staat 't?” vroeg lady Merstham.

„Uitstekend, geloof ik,” antwoordde Allan, in zijn gewone liggende houding. „Denkt u ook niet?”

„Ja hoor. Groote hemel!” lachte zij, „wat ben jij een menschenkenner!”

„Als ik geen menschenkennis had, rookte ik deze

door

Cosmo Hamilton

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

„De prinses van New York” is de bijnaam van Marla Stanton, de dochter van den Amerikaanschen „staalkoning” Hutchinson Stanton. We maken met haar kennis, juist op het oogenblik dat ze op het punt staat New York te verlaten voor een bootreis naar Europa. Ze wordt op dien tocht vergezeld door mevrouw Raffan, haar moeder van de voorgenomen reis afziet om den „staalkoning” bij te staan in zijn strijd tegen z'n concurrenten. Aan boord van den oceanstoomer bevindt zich ook Geoffrey Kingsward, die reeds op de kade danig onder den indruk raakt van Marla's schoonheid. Twee andere passagiers zijn lady Merstham en haar zoon Allan Merstham, een avontuurlijk tweetal, dat diep in de schulden steekt. Met het oog op zijn berooide financiën neemt Allan zich voor Marla Stanton, en daarmee haar millioenen, te veroveren! Lady Merstham maakt kennis met mevrouw Raffan en stelt haar zoon aan Marla Stanton voor. Geoffrey Kingsward is tot over z'n ooren op Marla verliefd en ziet in Allan een ernstigen rival. Nu kunt u verder lezen.

sigaretten niet, en had ik den besten kleermaker van Londen niet,” zei hij.

Lady Merstham maakte een wuivend gebaar. „Het meisje is al meer dan half binnen,” zei ze. „Ik geloof, dat onze kans eindelijk gekeerd is, jongen.”

Allan lachte. „Ondanks Percival?”

Lady Merstham maakte opnieuw een veelzeggend gebaar, alsof zij iets opzij schoof, dat niet van belang was. „O, Percival! Die was in ieder geval dood gegaan. Hij stond op 't lijstje... Je hoeft alleen maar door te gaan, zooals je begonnen bent. Ik heb mevrouw Raffan te pakken, de stakker! Ze beeldt zich in, dat ze door mij en het goudvinkje binnenkort intiem om zal gaan met den heelen Engelschen adel. Ik heb flink gewerkt — ik heb me heel wat verveling voor je getroost.”

Allan vatte hartelijk de hand van zijn moeder. „Arme schat!” zei hij. „Er is geen mensch op de wereld, die harder moet werken voor zijn brood dan wij.”

De stem van lady Merstham klonk bijna snerpnd. „Werken! Om dit voor elkaar te brengen zou ik wel dag en nacht willen werken. 't Is niet alleen de laatste, maar ook de grootste kans van ons leven. Weet je, wat we doen moeten, Allan? We moeten zóó druk met mevrouw Raffan en Marla omgaan, als ze in de Savoy zitten, dat ze met niemand anders in aanraking komen, als wij 't niet willen. We moeten ze voortdurend aan 't lijntje houden, en ze alleen voorstellen aan menschen, die met ons één lijn trekken. We moeten ze bezig houden, en dan moet je zorgen, dat Marla met je trouwt, vóór haar ouders komen.”

„Hóé dan?” vroeg Allan.

„Doodeenvoudig!” zei zijn moeder. „Je trekt haar al kolossaal aan. Je houdt je tegenwoordige uitstekende gedragslijn nog minstens veertien dagen vol. We zullen zorgen, dat we steeds bij elkaar zijn, iederen dag. Jij blijft puur de hoffelijke, kalme en schijnbaar belangelooze jongeling. En dan op een avond laat je jezelf gaan; dan word je hartstochtelijk verliefd, en gooit er alles uit, wat al lang in je ziel gebrand heeft.”

„'t Brándt al in me!” riep Allan heesch. „Moet ik zoo lang wachten?”

Lady Merstham keek hem verbaasd aan. „Allan, 't is toch niet mogelijk... ben je verliefd op Marla Stanton?”

„Verliefd?” zei hij. „Ik zou mijn rechterarm geven, ik zou er tien jaar van mijn leven voor over hebben, als ik naar haar toe kon gaan als een fatsoenlijk mensch om haar tot vrouw te vragen.”

Zijn stem beefde, hij zat rechtop, met saamgepnen handen. „Die jongen Kingsward en ik,” zei hij, „hebben iets gedaan, dat sommige lui ouderwetsch vinden. We zijn allebei op 't eerste gezicht verliefd

geworden. Ik ben zoo geweldig jaloersch op zijn eerlijkheid en zijn zuivere positie, en ik ben de tegenstelling tusschen ons tweeën zoo scherp gaan voelen, dat ik niet één, maar wel tien keer een helschen zin heb gehad, om er den brui van te geven.”

„Maar, jongen!” riep lady Merstham. „Denk je eens in, wat 't voor ons beteekent!”

„Ik denk me in, wat 't voor háár beteekent. Ver...! Ik zou dolgraag eens vierentwintig uur lang weten, wat 't voor een gevoel is, de wereld in te kunnen kijken zonder opzij te hoeven loeren naar iedereen, dien je tegenkomt, zonder wantrouwig te worden om ieder lachje... Ja, ik denk aan háár. Een treurig eind van zoo'n heerlijk bestaan, vast te zitten aan een Merstham!”

Lady Merstham stond snel op. „Beste jongen,” zei ze, „voor zulke gevoeligheden is 't nu geen tijd. Denk aan je vader, die oud begint te worden, te oud om te vechten, en aan mij — ik ben 't zoo zát, dat leven van de hand in den tand! Denk ook om jezelf. Je bent nog jong genoeg, om opnieuw te beginnen.”

Allan stond eveneens op. „Hebt u wel eens opgemerkt,” zei hij, „hoe 't met een grasveld gaat op grond, waar distels gegroeid hebben?” Hij sloeg zijn arm om zijn moeders schouders. „Maak u maar geen zorg, hoor,” zei hij; „ik zal 't doorzetten, maar — gun me alstublieft die momenten van... hoe zullen we 't noemen... sentimentaliteit... Gaat u mee? Slapen doet goed.”

Zij gingen naar beneden...

De twee Amerikanen hadden 't dek vrij. Zij hadden beiden al eenige malen Durstan-O'Brien genoemd. „Hutchinson Stanton, de staalkoning, hè?”

„Denk je, dat ze 'm hebben?”

„Ik denk 't niet — ik wéét 't. Dat stel Durstan-O'Brien is al tien jaar aan 't werk. Ik wed met je om een duizendje, dat Stanton geen hemd meer aan heeft, als wij weer op de straatsteenen loopen — totaal uitgekleeft en te drogen gehangen...”

Twee uren vóór de Lucania de haven van Fishguard binnenvoer, stond Geoffrey Kingsward bij de kajuits-trap ongeduldig te wachten, tot Marla aan dek kwam. Hij wou een afspraak maken om haar in Londen te treffen, voor hij doorreisde naar Oxford. Hij zou blij geweest zijn, als hij heeltemaal niet meer naar Oxford gehoeft had. Al wou hij graag zijn studies voltooien, al wou hij ook den grooten roeiwedstrijd niet missen, toch hadden die paar korte dagen op zee zijn heelen kijk op de toekomst door elkaar ge-gooid. Hij was niet op een rustige, aangename manier verliefd — hij was dol, radeloos verliefd.

Hij was opgevoed in de gewone, weinig romantische omgeving van een normaal gezin, en hij had karakter en manieren geleerd. Als schooljongen was hij nuchter gebleven, maar op de universiteit was zijn verbeelding geprikkeld, de verborgen romantiek van zijn aard sterk gaan leven. Toch zou hij het als een beleediging hebben opgevat, als men hem van fantasie had beschuldigd. Hij leefde voor het heden, met één oog op de toekomst, en hij maakte van alles, zooals het kwam, het meeste en het beste. Hij toonde evenveel ijver in het spel als in zijn werk, maar verloor zijn zucht om carrière te maken niet. Hij moest advocaat worden. Maar dan het aller-hoogste als advocaat.

Hij was al van plan geweest, lord-kanselier van Engeland te worden, vóór hij Marla leerde kennen. Zijn besluit was meermalen verdubbeld in kracht, sinds hij haar het dek van de Lucania had zien betreden. Maar voor 't oogenblik trokken al zijn verlangens zich samen tot één: in haar tegenwoordigheid te zijn. Het einde van de reis was een ramp. Het was een afschuwelijke gedachte, dat hij, als de bootrein eenmaal in Londen was, van Marla gescheiden zou zijn door mijlen, die ontelbaar en onmetelijk leken.

Marla had bewilligd, dat haar laatste twee uren van de reis voor hém waren, maar toen zij haar hut uit kwam, stond lady Merstham haar op te wachten.

„Zoo, lieve kind,” zei lady Merstham, „nu gaat er een nieuw hoofdstuk voor je beginnen. Ben je niet zenuwachtig?”

Marla's oogen schitterden. „Zou u toch ook zijn?” vroeg ze. „Weet u, wat ik 't eerste ga doen? In Westminster Abbey 't graf van Richard Leeuwenhart kijken, en naar de zon op 't vierkantje tusschen de gangen.”

Lady Merstham voelde een beetje jaloezie op een meisje, dat zich nog om zoo'n kleinigheid verheugen kon. Nog nooit in haar leven was haar geest voldoende vrij geweest van zorg om het bestaan, om te kunnen letten op een vlekje gras tusschen de klooster-gewelven.

„Je krijgt je eerste diner in de Savoy,” zei ze, „maar je tweede bij ons in de Halvemaanstraat — knus en vrolijk onder elkaar. Mevrouw Raffan neemt een loge in de Gaiety, en dan soupeeren we in de Savoy, een echte Londensche attractie.”

„Londen zonder u,” zei Marla, „zou een klok zonder wijzers zijn.”

Allan kwam aanslenteren. „Geheimen te bespreken?” vroeg hij luchtig.

„O nee,” zei Marla. „Hoe is 't met de hoofdpijn?”

„O merci, dat gaat heel goed. Ik ben nog nooit zoo blij geweest, dat een reis voorbij was. Ik bedoel...”

Hij zweeg en lachte. Marla wist ook te lachen.

„'t Is soms ontzettend vervelend,” zei ze. „Ik had niet geweten, wat ik beginnen moest, als ik lady Merstham en Geoffrey Kingsward niet gehad had.”

„O ja, Kingsward!” zei Allan. „Die staat op 't oogenblik boven aan de kajuitstrap, met een gezicht als een oorworm.”

Marla keek lady Merstham glimlachend aan en repte zich weg. Er was tenminste één man, die de reis te kort vond.

Zij gingen naar 't achterdek en Geoffrey duwde een dekstoel in de zon en haalde er nog een.

„Wilt u naar mij luisteren,” zei hij, toen ze zaten, „of aan iets anders denken?”

„Bent u van plan, iets origineels te zeggen?” lachte Marla.

„Nee,” zei hij. „Ik zal alleen maar vertellen, wat u al weet — of wat u tenminste hoorde te weten.”

Marla glimlachte. Zij was gewend geraakt aan die ronduitheid van Geoff.

„Ik hóu niet van je,” zei hij, naar een kwast in een der planken van 't dek kijkend, „ik aanbid je! Da's geen nieuws.”

Marla keek plotseling op, alsof het niet alleen nieuws was, maar onverwacht nieuws.

Geoffrey's stem werd 'n beetje heftig. „Ik wil niet, dat je iets zegt,” zei hij. „Ik wil dat je alleen luistert. Je moet en je zult 't hooren. Vragen zal ik je niets; ik wil je wat vertellen, anders niets.”

Marla zweeg. Zij merkte op, dat hij een krachtige kin had en goed getee-kende wenkbrauwen.

„'t Is al gebeurd, vóór je me zag,” zei Geoff. „Vóór je wist, dat ik bestond.”

„Wat?” vroeg Marla.

„Het,” zei Geoffrey. „Zoodra ik je zag was ik weg. Al 't andere was uit.”

„Da's jammer,” zei Marla.

„Da's fijn,” zei Geoff. „Jou liefheb-ben is... 't beste dat ik weet. Ik had voor mezelf beslist, dat je uit den hemel kwam, en ik had gelijk... Zeg nu alsjeblieft niets. Ik heb maar twee uur tijd, om 't je te vertellen.”

„Sla je niet 't een of ander record, als je twee uur aan één stuk praat?” vroeg Marla.

Geoffrey keek haar aan. „'t Is nu geen tijd om grapjes te verkoopen.”

„Ik zal zoet zijn.... Geoff,” zei Marla zacht.

Dit was hem te machtig. „Prinses!” zei hij. „O, prinses! Ik heb je lief. Ik zal je altijd liefhebben. Wat er ook gebeurt, waar ik ook ben. Onverschillig of je van me houdt of niet. 't Gaat jou eigenlijk geen steek aan. 't Is mijn zaak. Ik zal je niet vragen om met me te trouwen, of om op me te wachten, want

't zal nog jaren duren, voor ik je 't soort tehuis aan kan bieden, dat je hebben moet. Maar ik vraag dringend twee dingen van je: onthoud goed, dat ik je liefheb, en roep me, als je ooit iemand noodig hebt, die een moord voor je doet.”

Marla was diep geroerd. Zij was er aan gewend, dat mannen hun liefde voor haar betuigden... en voor haar miljoenen. Maar zoo'n aanzoek, dat niets vroeg en alles gaf... Dat had zooiets hóógs; en ofschoon zij Geoffrey niet liefhad, was ze blij, dat hij haar liefhad. Zijn liefde was een bezit, iets, waar zij uit putten kon in tijd van nood. Zij voelde en was ervan overtuigd, dat zij een waren ridder gevonden had.

Zij boog zich over en legde haar hand op zijn schouder. „Dank je, Geoff,” zei ze zacht. „Ik zal 't nooit vergeten.”

VIJFDE HOOFDSTUK

Het was bij half vijf, toen de trein uit Fishguard vertrok, en Marla voelde zich teleurgesteld, omdat de schemering haar belette, het landschap te zien. Toen Allan uit de rookafdeeling het compartiment binnenkwam en Marla hem om inlichtingen vroeg, ontdekte zij met verbazing, dat zij meer wist van de streek, waar zij doorheen reden, dan hij. Hij kon haar weinig vertellen, dat ze niet al wist, want gelijk de meeste Engelschen kende Allan andere landen beter dan zijn eigen. Hij wist alleen, dat je met den trein van Fishguard naar Londen ging, en dat het een grooter eind was, dan hij prettig vond.

Onder het vernis van bestudeerde onverschilligheid en zijn zwijgzaam vertoon van berustende verveling genoot Allan zeer van zijn samenzijn met Marla. Alleen de klank van haar stem al gaf hem vreugde. En bij haar groote schoonheid was het meisje zoo heelmaal spontaan, zoo frisch en fleurig.

Menigmaal betrapte hij zich op den wensch, dat hij en zijn moeder op een ander schip terecht waren gekomen dan de Lucania, en hoonde hij zichzelf met de waarheid, een verschijnsel, dat hij zelden onder de oogen zag. Daarna gaf hij zich over aan hartgrondige bewondering voor Marla, vastbesloten, zijn kans zoo goed mogelijk waar te nemen. Hij praatte en lachte en amuseerde haar met zijn lichtelijk spottende beschrijvingen van Engeland en de Engelschen. Marla vond die verandering van optreden heerlijk.

Geoffrey Kingsward, die van tijd tot tijd naar binnen keek, trok er zich niets van aan, dat Marla zoo door Allan in beslag werd genomen. 't Was vreemd, maar hij was niet jaloersch meer op Allan. Hij had gezegd, hoe 't met hem stond, en was daar tevreden mee. Marla kon met Allan Merstham trouwen of met wien dan ook, maar niets kon de liefde uitroeien, die zich in zijn hart geworteld had.

De trein kwam om half twaalf aan, en de passagiers van de Lucania gingen hun verschillende wegen.

Geoffrey nam Herring mee naar zijn vaders huis in 'n saaie, dampige buurt. Kolonel Kingsward zat op hen te wachten. Hij aanhoorde korte beschrijvingen over de reis, maar er werd geen woord gerept over Marla Stanton. Herring hoorde zelfs haar naam nog maar eenmaal noemen. Op de kamer van Geoffrey, een klein vertrek, met muren vol foto's uit Oxford, kreeg hij nog een lofzang te slikken. En toen hij eindelijk zijn hoofd op het kussen legde, zei hij bij zichzelf: „Die beroerde liefde!”

Vervolg op pag. 26

MARTINI

...verhoogt de feestvreugde

Wat een aardig meisje — jammer, dat die leelijke roode en onverzorgde handen haar geheele verschijning bederven. Het is toch enkel maar nalatigheid...

Goed, dat ik dat gehoord heb — die twee moesten maar eens mijn huishouding kennen. En nalatigheid — ik heb nu eenmaal geen tijd, den geheelen dag aan mijn uiterlijk te besteden!

Hebt u niet een afdoend middel tegen roode en ruwe handen?

Ja zeker: Kaloderma-gelée! Het maakt de huid zacht en glad en — de handen worden niet vettig.

's Avonds voor het naar bed gaan de handen wasschen en goed afdragen. Dan meteen wat Kaloderma-gelée erop en een halve minuut goed inwrijven en masseeren.

Wonderlijk, wat voor zachte en verzorgde handen dat meisje heeft! Als je niet beter wist, zou je stellig gelooven, dat zij nooit haar handen uit de mouwen behoeft de steken.

Roode en ruwe handen worden in één nacht weer zacht en glad door:

KALODERMA-GELÉE

het speciale middel ter verzorging der handen

F. WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo ! hallo ! hier is de perdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Baarland, dat het plaatselijk fanfare-corps den gemeenteraad verzocht heeft om gratis licht. Gezien de omstandigheid, dat de begroting reeds goedgekeurd is, konden de vroede vaderen niet geheel en al aan het verzoek voldoen. Men besloot evenwel het kosteloos gebruik van daglicht toe te staan.

Wanneer de fanfaristen zich nu onthouden van donker bier, kunnen zij in de schemering zich misschien ook nog wel oefenen in de lichte muziek !

De organisaties van V.V.V. in Zeeland berichten met vreugde de komst van driehonderd toeristen uit Zwitserland.

Om deze lieden zich hier goed thuis te doen gevoelen wordt ieder beleefd verzocht, zooveel mogelijk van de Maartsche sneeuw te bewaren.

Ook wordt het maken van groene kaas aanbevolen. Nu de potvisschen de reukorganen trainden, behoeft deze industrie niemand meer af te schrikken !

In een vergadering van het Groene Kruis te Krabbendijke heeft de zuivelpropagandist van de Zeeuwsche kern betoogd, dat in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika twee glazen melk per dag gedronken worden.

Als zoo'n miljoenenvolk niet minstens 'n paar duizend tanks gaat consumeeren, zal het teveel nooit uit de wereld geholpen kunnen worden.

Vanwege het gemeentebestuur te Veere is opdracht gegeven om de straten te voorzien van naambordjes.

Een ingezetene, die op reis is geweest, had in den vreemde gezien dat deze handige methode daar gebruikt wordt !

Als een bewijs van de ongelooflijke handigheid, die sommige langvingers bezitten, kan dienst doen het avontuur van een rijwielhandelaar te Heinkenszand, wien men onderweg zijn fietsbroek ontstolen heeft.

De man rook pas lont, toen hij zag, dat iedereen naar hem keek !

Onze correspondent te Koudekerke meldt, dat een veekoopman onder zijn paard en wagen terecht gekomen is, maar dat zijn toestand gelukkig van dien aard was, dat hij naar huis vervoerd kon worden.

Slachtoffers van verkeersongevallen die er ernstig aan toe zijn, laat men te Koudekerke zeker liggen.

Men meldt ons met vreugde uit Hoofdplaat, dat de brandspuit, na twee jaar in reparatie te zijn geweest, dezer dagen voor 't eerst weer water gaf. 'n Poover resultaat. Na zooveel moeite had men immers wel mogen verwachten, dat het instrument minstens melk produceerde !

Uit Rilland vernamen wij, dat het bestuur van een voormalige school de gemeente de leermiddelen en meubelen aanbood tegen de kosten van het vervoer.

Voor die zeldzame voorjaarsaanbieding bezweek de raad in massa, hoewel zich geen enkele dame in deze vroedschap bevindt.

Onze correspondent te Axel meldt ons, dat de stemming op de jaarvergadering van het muzikale „Orelia” eenigszins leed onder de mededeeling over financiële zorgen.

Moed houden, mannen ! Zou er ooit gegijzeld moeten worden, dan zullen jullie toch wel 'n geoeffenden „cellist” kunnen vinden !

De aftredende commandant van het veldleger, luitenant-generaal jhr. W. Roëll, kwam Dinsdag 16 Maart te Vlissingen afscheid nemen van het aldaar gelegerde garnizoen. Op onze foto ziet men den scheidenden commandant veldleger de Zeeuwsche troepen toespreken.

Zeeuwsch nieuws

Voor de laatste maal inspecteert generaal Roëll de troepen.

Het slot van de militaire plechtigheid : het défilé der troepen voor den commandant veldleger en de andere autoriteiten.

De kinderoperetteclub van Souburg bracht met veel succes Sneeuwwitje ten tooneele.

De lente hield haar intree al langs de Middelburgsche singels.

Te Vlissingen werden de kampioenschappen verspeeld van de A.B.C. (Algemeene Biljart Club), en in de eerste klasse werd de heer T. Verhulst (links bij biljart) de kampioen.

Vier zwarte lammeren wierp een schaap bij den landbouwer Davidse te St. Laurens. Een groote zeldzaamheid.

Voetbal. Om den Nederlandschen Voetbalbond-beker ontmoetten te Vlissingen elkaar de Zeeuw-sche clubs Vlissingen I en Terneuzen I. Met niet minder dan 5-2 wist Terneuzen te winnen. Vlissingen maakte het eerste doelpunt.

De Zeeuwen—Breskens 3-3. De Zeeuwsch-Vlaamsche derde-klasse Breskens wist een verdienstelijk gelijk spel te veroveren op den tweede-klasse „de Zeeuwen”, zoodat Breskens in de volgende ronde komt voor de bekerwedstrijden. De Zeeuwen doelpunten uit een kleine scher-mutseling voor het doel.

Tijdens de marktdrukke, zoo seint men ons uit Oostburg, ontstond brand in de behuizing van een bakker, welke gelukkig tijdig gebluscht kon worden. De oorzaak wordt gezocht in het warm-loopen van een bediende! Kan men van drukte verwachten!

Een kleine jongen te Wemeldingen heeft op de steenglooing aan den waterkant den gouden armband gevonden, die door een meisje uit Groningen, tijdens het zwemmen, twee jaar geleden verloren was.

Dat is nu het voordeel wanneer men als toerist de kleine badplaatsen bezoekt!

Tijdens het bal van den Bond voor staatspensionneering te Ierseke is 'n persoon zoo onhebbelijk opgetreden, dat de politie hem in den kraag nam en in „de doos” opborg.

Hij zal vervolgd worden wegens bal-oorigheid, bal-sturigheid en bal-dadigheid.

In een met tranen bevlakt briefje deelt een inwoner van Biervliet ons mede, dat een pasgeboren veulen met zes pooten na enkele dagen aan zwakte bezweeken is.

Dat zou je bij zoo'n pootigen knaap nu precies het allerlaatste verwachten.

Te Goes is onder bevredigende belangstelling de jaarvergadering gehouden van de tennisclub „Het halve maantje”.

Daar de haaruitval bij de heerenleden geen verontrustende vorderingen maakte, behoefde men er nog niet toe over te gaan om den naam der club te wijzigen in „Het volle maantje”.

Tot de volgende week, dames en heeren!

En nu naar bed-

gewasschen met PALMOLIVE..

World Copyright reserved - Nadruk verboden.

De VIJFLING DIONNE wordt *alleen* gewasschen met PALMOLIVE...

Uit het bovenstaande attest van Dr. Allan Roy Dafoe, de zorgzame dokter van de beroemde Canadeesche vijfelingen Dionne, kunt U al zeer gemakkelijk Uw eigen gevolgtrekkingen maken! In het begin waschte men haar teere huidjes met olijfolie; later - als logisch gevolg - met Palmolive, de zeep bereid met groote hoeveelheden olijfolie.

„Natuurlijk Palmolive”...., zult U zeggen, en met U tienduizenden vrouwen in alle landen, die weten, hoe grondig reinigend en verzachtend Palmolive is. Elke vrouw, die haar jeugdige frisheid wil behouden of herwinnen, om zoo haar charme te verhoogen, dient regelmatig Palmolive zeep te gebruiken, voor gelaat en hals en ook in het bad.

Niets kan olijfolie vervangen voor de bescherming van een frissche teint.

12½
ct.
PER STUK

BIZONDERHEDEN OVER DE VIJFLINGEN: 1 Minder dan één kans op 50 miljoen om levend te worden geboren. 2 Kwamen twee maanden eerder dan zij waren verwacht. 3 Gezamenlijk gewicht bij de geboorte bedroeg 12 pond en 2 ons! 4 Het afzonderlijk gewicht na 1½ jaar was ongeveer 18 pond! 5 Toen zij alle vijf meer dan één uur hadden geleefd, waren zij reeds houdsters van een wereldrecord geworden!

Het boek der Gezondheid!

U kunt het krijgen voor 10 cent. Bij Uw leverancier. Een handig boekje met een schat van even heerlijke als gemakkelijke recepten voor ongedachte gezonde heerlijkheden, die U zelf kunt maken met behulp van melk, kaas en andere zuivel-producten.

KAAS
voedt U goed!

Chobisco's

Een heerlijke combinatie van luchtig gebak met fijne chocolade.

Een vondst van Verkade.

Bewaar Chobisco's niet met andere biscuits in hetzelfde trommeltje. Dat zou den smaak van Chobisco's zoowel als van de andere biscuits nadeelig beïnvloeden.

2 ons voor 28 ct.

VERKADE

Hoe U lekkere kippensoep kunt maken.

Als U eens echt wilt smullen, doe dan het volgende:

Los den inhoud van een busje Fino kippenpasta op in kokend water, voldoende voor 5 à 7 borden soep.

Voeg vermicelli en zout bij naar smaak en U hebt een heerlijke kippensoep, zonder moeite en voor weinig geld.

Koopt U vandaag eens zoo'n busje, het kost slechts 15 cent. U zult er geen spijt van hebben.

Om Uw andere soepen, en sausen, een echt natuurlijk aroma te geven is het voldoende er een weinig Fino-pasta aan toe te voegen.

is fijn... MAAR OOK VOORDEELIG

We brengen ook nog een pasta in den handel, bereid uit ossenvleesch van allerfijne kwaliteit. Probeer U die ook eens.

DE PRINSES VAN NEW YORK

Vervolg van pag. 23

Marla werd teleurgesteld, toen zij en mevrouw Raffan naar de Savoy reden door de stille, slechtverlichte straten. Zij knapte even op, toen zij 'n glimp van Hyde Park opving, en het standbeeld van Nelson, bewaakt door zwijgende leeuwen, zag afsteken tegen een sterrenlucht. Ja, dat was Londen! Eindelijk....!

Lady Merstham en Allan reden naar de Halvemaanstraat. Toen zij in de taxi zaten, moe en gedrukt, spraken zij in 't eerst geen van beiden. Toen verbrak lady Merstham de stilte.

„Thuis!” zei ze.

Allan lachte kortaf. „Thuis?”

Toen weer stilte. Het woord leek vreemd misplaatst.

Er stond op de stoep van het huis in de Halvemaanstraat, toen zij daar kwamen, een lange man in smoking, met wit haar en witte snor. Er waren in zijn gezicht geen rimpels, behalve lachrimpels. Hij zag er uit als een oude generaal.

Achter zijn rug had hij 'n goedverlichte, kleine hall, waarin goede etsen hingen. Zijn houding was die van een man, die vrede met de wereld heeft, en terwijl hij wachtte, had hij met smaak den Proloog van Paljas gefloten.

Toen de auto stopte sprong sir George Merstham, dertiende baronet, de stoep af. „Welkom,” zei hij.

Lady Merstham nam de uitgestoken hand en keek glimlachend in het hartelijke gezicht van haar man. „Lief van je, om op te blijven.”

„Maar, schat!” zei sir George. „Ik heb de uren geteld, tot je terugkwam! Hoe gaat 't, Allan, beste kerel?”

Allan drukte zijn vader warm de hand. „Hoe maakt u 't?”

Sir George lachte. „Hoef je niet te vragen.... Alleen af en toe een tikje jicht. De boete, die je voor je voorouders betaalt. Wat ik zeggen wou, betalen jullie den wagen of ik?”

„Ik,” zei Allan.

Sir George lachte gemoedelijk. „Dan krijgt de knaap zijn geld,” zei hij. Hij volgde zijn vrouw naar binnen, sloeg zijn arm om haar heen en kustte haar.

„George!”

„Lieve!”

Aan de deur riep Allan: „Is er iemand, om onze koffers naar binnen te sjouwen?”

„Oei!” zei sir George. „Dat treft slecht! Ik heb 't personeel kort na jullie vertrek ontslagen. Ze worden maar bedorven, als ze niets te doen hebben. En als ik me goed herinner was er nog een reden.” Hij had zelf pret in de diplomatische taal, waarin hij een onaangenaam feit uitdrukte.

Allan en lady Merstham lachten ook. De zoon ging de stoep af, om de bagage te halen.

Toen het uitkwam, dat er geen personeel meer was, wisselden lady Merstham en Allan blikken. Het was nog nooit voorgekomen, al liep 't hun nog zoo tegen, dat zij geen compleet stel bedienden in hun tijdelijke woning hadden. Allan kreeg 'n kleur, toen hij zich voorstelde, hoe zijn vader zijn eigen bed opmaakte en zelf de borden wiesch. Zijn vader notabene!

Lady Merstham liet zich door haar man van haar hoed en mantel afhelpen en de eetkamer binnenleiden. Zij vond een zonderlinge verzameling gerechten op de tafel. Er waren gekookte eieren, hard en koud. Er waren koude knakworstjes, gemarineerde haringen en andere eigenaardige lekkernijen, onder andere een haringsla, die laat in den

avond geestdrift zou hebben opgewekt rondom 'n kampvuur in Midden-Afrika. Het leek heelemaal wel een kampeersmaaltijd.

Sir George had zich voor dit souper veel moeite getroost; hij had er zelfs aan gedacht, een bosje lelietjes van dalen in een prachtig geslepen glazen kom op tafel te zetten. Zulks had hem het laatste restje gekost van een bedrag, waarvoor hij dien ochtend een paar gouden manchetknoopen beleend had.

„Ga zitten, ga zitten!” zei hij. „Da's een maaltje voor een keizer, niet?”

„Voor 'n keizer der Sahara,” scherpte lady Merstham. „Kom, Allan.”

Allan kwam de kleine kamer met het eiken beschot binnen. „Ik heb een honger als de.... ahem, ja.” Zijn vermoeide oogen waren gretig de tafel overgegaan. Zijn eetlust schrok.

Sir George gedroeg zich als de volmaakte gastheer. Hij wou met alle geweld van alles bedienen, en nadat hij zijn vrouw en zoon een soort hutspot van zijn vreemdgekozen gerechten had voorgezet, verdween hij.

„O hemel!” zei Allan.

Lady Merstham zuchtte. „Arme goeie George!” zei ze.

Zij hoorden hem loopen beneden, hoorden 'n deur van 'n fornuis opengegaan, hoorden een stukje van een aria, en snel terugkerende schreden.

„Ha ha!” zei sir George. „Wat hebben we hier?” Uitgelaten tilde hij het deksel van 'n groenteschaal, een stuk of zes dikke aardappelen onthullend, in de schil gekookt, dampend heet. Daar vielen de vermoeide reizigers op aan, tot groote vreugde van den kok: en terwijl zij aten werden hun trekken nauwlettend bespied, niet voor 't eerst sinds hun thuiskomst.

Sir George was echter 'n welopgevoed mensch. Hij stelde nooit regelrecht vragen. Hij speelde fijntjes om de onderwerpen heen, die hem interesseerden, en wachtte op voorlichting. Alles liep best, en hij weigerde, zich bezorgd te voelen, hoewel hij dien ochtend een dringend verzoek om betaling van achterstallige huur had ontvangen, en er een gerechtelijke vordering door een kleermaker was ingesteld.

„Er is niet veel gebeurd in Londen tijdens jullie afwezigheid,” zei hij. „Ook in de politiek niet. De jonge Uxminster is met een filmjuffer getrouwd....”

„Treurig!” zei lady Merstham. „Zoo'n aardige jongen!”

„Nog een aardappel?” vroeg sir George zijn zoon.

„Dank u,” zei Allan. „Ze zijn heerlijk.... Wanneer hebt u de bedienden gebonjourd?”

„Onmiddellijk na ontvangst van je brief, waarin je zoo geestig je gemis aan succes in Amerika beschreef, doordat onze laatste jonge vriend zijn oogen opendeed. Ik had net om dien tijd óók een mislukkinkje. Even naar Oxford gewipt, maar een niet getrokken.”

Allan lachte. „Neemt u die beschuit maar,” zei hij. „Nog deurwaarders?”

„Deurwaarders?” herhaalde sir George. „Even zien.... O, ja! Blunt heeft 't noodig gevonden, uit zijn humeur te raken.... een kleinigheidje van honderdtachtig — en onze huisheer heeft me een onbeleefd briefje geschreven. Zoo rijk en zoo schraperig — onbegrijpelijk!”

„Hoeveel krijgt hij van ons?” vroeg Allan.

„Ik geloof honderdvijftig pond.”

Allan zocht zijn zakken door. Hij legde bankpapier op tafel tot een

*Als Uw
Haar
uitvalt
helpt*

Silvikrin

De Natuurlijke Haarvoeding

Voorkomt en bestrijdt haaruitval. Bevordert den groei, bestendigt de gezondheid van de hoofdhuid en verwijdert de roos welhaast direct.

**Zet nog heden een
flacon op Uw waschtafel.**

Silvikrin, de vinding van den vermaarden bioloog Dr. Weidner, is het nieuwe preparaat, dat door uitwendige toediening van de veertien organische haarbouwstoffen de haarvormende weefsels voedt en tot nieuwen, gezonden haargroei brengt.

Silvikrin Lotion f 1.25

In alle goede zaken

Wanneer U voor Uw hoofdhuid zorgt, dan zorgt Uw hoofdhuid voor Uw haar.

Prettig Paascheest!

Droste's Tractatiemannetje voorspelt het U. Er is weer gezorgd voor een overvloed van verrukkelijke Droste Paasch-eitjes: tal van nieuwe smaken... ongekende tractaties!

DROSTE

ALTJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor onze albums

R-404-G

waarde van twintig pond, en nog voor ruim acht pond zilver en koper. „Wat hebt u, moeder?” vroeg hij.

Lady Merstham maakte een slijk taschje open. „Vijftien shilling,” zei ze. „Totaal negenentwintig pond vier,” zei Allan.

Sir George stak een sigaret op. „Getaxeerde opbrengst van juweelen?”

Lady Merstham toonde haar handen. De trouwring keek eenzaam.

„We zijn in Amerika bij een oom geweest, om thuis te kunnen komen,” zei Allan.

Het bleef even stil. Het was duidelijk: er moest iets gebeuren. Zoo vaak sir George een crisis beleefd had, was er nog altijd iets gebeurd. Hij stelde geen vragen. Hij had een groot vertrouwen in de bekwaamheid van zijn vrouw en zoon. Hij sloeg zijn eene lange been over het andere en genoot van zijn sigaret.

Met een plotselinge glans van opwinding in haar oogen boog lady Merstham zich naar voren. Zij sprak snel, met zachte stem, nu en dan even lachend, en nu en dan een gebaar makend, dat bijna Fransch was van welsprekendheid. „We hebben ons uit New York teruggetrokken als Napoleon's leger uit Moskou. 't Gewone soort luitjes, met één opmerkelijke uitzondering. Een mooi, heel aardig meisje. Zij heet Marla Stanton. Dat zegt je misschien niets. Aan den overkant is die naam miljoenen waard. Hutchinson Stanton, de staalkoning. De man, die met Marla Stanton trouwt, zal een ton per jaar met haar deelen. Allan gaat met Marla Stanton trouwen.”

Sir George sprong op. „Beste jongen,” zei hij, „gefeliciteerd!”

Allan vertoonde een ongewone prikkelbaarheid. „Grote hemel!” zei hij. „'t Is nog tijds genoeg om te feliciteeren, als ik met Marla Stanton trouwen ga. Op 't oogenblik...”

„Ze zijn nog niet eens verloofd,” zei lady Merstham. „Maar...” Zij lachte.

„Rijp voor den pluk. hè?” vroeg sir George.

„Ik weet 't nog niet,” zei Allan.

„Allan is moe,” zei lady Merstham.

„Ik loop niet zoo gauw warm gewoonlijk, maar de treinreis heeft me overtuigd.”

„Hebt u dan iets opgemerkt?” vroeg Allan gretig.

„Beste jongen, ze houdt van je. Eén weekje handige manoeuvres, en dag deurwaarders! En nu naar bed.”

Sir George snelde naar de deur en deed die achter zijn vrouw dicht. „Dus ze heeft miljoenen,” zei hij tegen zijn zoon. „Hm, dat is een heel aardig inkomen. Je moeder en ik zullen ons terugtrekken uit de vermoeienissen van het gezelschapsleven, een aardig villaatje buiten koopen, en hand in hand, kalm en vergenoegd, voortschrijden naar een vol en eerbiedwaardig jarental. Een paar mille per jaar zal ruimschoots genoeg zijn voor onze bescheiden behoeften. En jij gaat naar 't parlement, hoop ik, Allan, wie weet word je minister. Blijf alsjeblieft niet liggen sudderen in het vet van den overvloed. Doe iets voor je vaderland.”

Sir George stak zijn hand uit en Allan drukte die zwiingend. Toen ging de vader naar boven, iets uit een operette fluitend. Allan bleef staan waar hij

stond, ten prooi aan gemengde gevoelens — van hoop en wanhoop.

ZESDE HOOFDSTUK

Marla werd vroeg wakker. Een paar seconden lag zij zich af te vragen, waarom de machines van de Lucania stilstonden, en begreep zij niet, hoe haar hut plotseling ontbloeid kon zijn tot een onbekende slaapkamer. Toen herinnerde zij zich, dat ze in Londen was.

Zij ging het bed uit en liep naar het raam. Zij sloeg de luiken open en zag vóór zich uitgestrekt de oude, trage Theems, met de Waterloo-brug links, Westminster en de parlaments-gebouwen rechts. Een dunne nevel vervaagde de omtrekken van fabrieken en gebouwen aan den overkant en hing als rook over het water. Een paar schuiten schoven onverschillig stroomopwaarts.

Haar hart sprong op. Dit was de rivier, waarvan het water historie droeg, op en af. Zij hoorde Big Ben slaan, haar oogen lichtten toen zij naar de diepe, galmende tonen luisterde.

Als vele Amerikanen stonden de Stanton's uit een oude Engelsche familie. Een Stanton had tot het gevolg van Hendrik VIII behoord. Ook hij had naar die rivier gekeken...

Marla's gevoel voor romantiek kwam in krachtige beweging. Zij had het gevoel, niet dat zij in een vreemd land was gearriveerd, maar dat zij thuis was gekomen. Het was een moment, dat maar ééns komt, een onvergetelijk moment.

Later, toen zij ontheten had en met mevrouw Raffan uitreed, gaven de smalle straten haar geen gevoel van ontgoocheling. Zij vond alles heerlijk, vooral het oude. Ze reden naar Westminster Abbey, en toen zij mevrouw Raffan volgde over de plavuizen, naar de groote deuren, was haar geestesoog vol praal en klonk in haar ooren de galm van ontelbare voetstappen, het gerinkel van wapenrustingen, het klikken van hooge hakken.

Geoffrey kwam er aan, met zijn hoed in zijn hand. Hij had aluren in de Abbey gewacht, maar mevrouw Raffan beschouwde zijn verschijning als toeval. Marla legde haar hand op Geoffrey's arm en liep langzaam voort. De Abbey was bijna verlaten. Hier en daar bewogen zich vage gedaanten, en schilders waren in stille hoekjes hard aan 't werk. Marla echter zag duizend gestalten, sommige met kronen, andere met pluimen op 't hoofd, of in helmen gestoken. Zij beleefde den vreemden waan, dat zij al eer onder die gewelven had geloopt.

Van den stroom van inlichtingen, dien mevrouw Raffan uitfluisterde, kwam er niet één tot Marla's ooren. Geoffrey wachtte, of Marla iets zeggen zou, tot zij in de kloostergangen liepen, en staan bleven bij de kleine open ruimte, waarbinnen de mussels het klimop langs de muren in en uit wipten. Toen zei Marla: „O!” en begon te schreien.

Mevrouw Raffan verbaasde zich. Marla wist niet, dat ze schreide, maar Geoffrey begreep, dat ze schreien móest. Hij had ook dergelijke dingen doorgemaakt.

(Wordt vervolgd)

Dikte en overtollig vet maken U oud vóór Uw tijd. Een onderkin,

pof-handjes en uitpuilende enkels kunt U niet verbergen.

Het is maar heelemaal de vraag of U zich gezond voelt met al die dikte. Het groote gevaar schuilt inwendig. Al die dikte kan niet goed zijn voor een juist functioneeren van hart, longen, maag, spijsverteringsorganen, lever en nieren. U kunt U nooit fit en prettig voelen. Bovendien is die overtollige dikte niet noodig. U kunt er even goed jeugdig, frisch, prettig en aantrekkelijk uitzien.

BonKora, de vermageringskuur in vloeibaren vorm, 5 maal krachtiger dan tabletten, is de veiligste, snelste en prettigste weg.

De „3-graden” methode geeft drievoudige werking en drievoudige resultaten ook daár, waar andere middelen hopeloos faalden. Geen dieët; eet gerust flink, lekker en overvloedig.

BonKora geeft U niet alleen dat prettige, slanke en aantrekkelijke figuur waarop U recht heeft, maar bevordert Uw spijsvertering en dus Uw gezondheid.

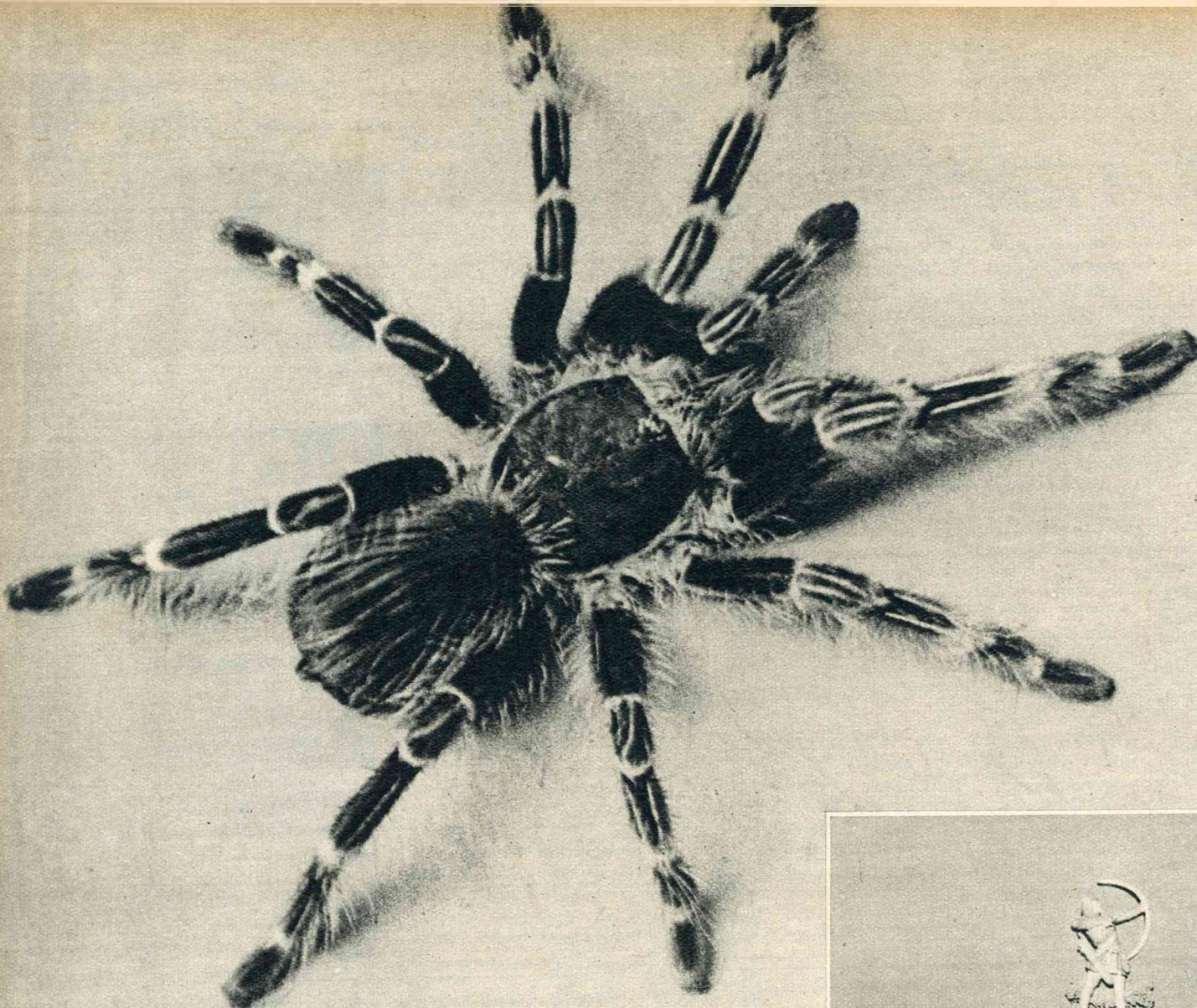
BonKora is gegerandeerd zuiver. Prijs f 2.25, bij Apothekers en Dragisten. Waar niet verkrijgbaar wende men zich tot:

bonkora

depôt Singel 115 A'dam-C.

Vraagt gratis inlichtingen aan onze afd. P., BonKora-Depôt, Singel 115, Amsterdam.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der locale weekbladen De Stad Amsterdam. Groot Rotterdam. 's Gravenhage in Beeld. Ons Land. Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50340. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 15473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1213. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81 — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

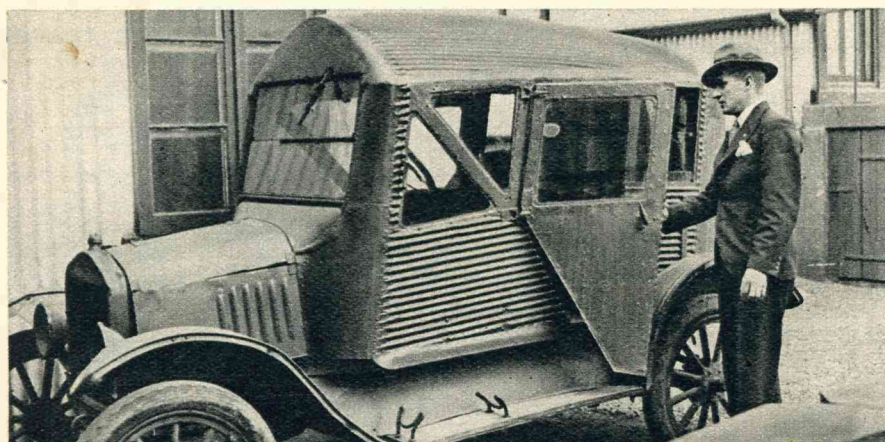
Toen een knecht van een Londensche fruitfirma een kist groene bananen uit Brazilië aan het ontpakken was, greep hij bijna in een groote spin, die op de een of andere wijze in de kist verzeild geraakt was. Het bleek de doodelijke tarantula te zijn, welke een grootte heeft van 7½ cm.

Bezoekers aan het aardige dorpje Bentley, tegen de grenzen van Hampshire en Surrey (Engeland), kunnen de geschiedenis van dit plaatsje op een steenen plaat in den vorm van een boek lezen.

CURIOSA

Jaren geleden bezat IJsland eens twee vliegtuigen, Junkers-toestellen. Klaarblijkelijk kon men er op het eiland niet veel mee uitvoeren. Wat thans van de machines is overgebleven toont deze auto, die men dagelijks in de straten van Reykjavik ziet.

Links : Ofschoon ze reeds meer dan dertig jaar blind is, won miss Mary Jameson de gouden medaille, uitgelooft door de Poetry Society voor het verzen lezen. Op onze foto ziet men miss Jameson, terwijl ze door middel van dr. d'Albe's optophone een gewoon tekstboek leest. Het boek wordt over de machine geplaatst, het licht schijnt door de bladzijde en de machine zet de letters om in bepaalde geluiden. De blinde, die deze klanken door de koptelefoon oprangt, vertaalt ze in woorden.

STOM GELUK....

door Roy Hennyson

Tom Mitchell was geen held als het op vechten aan kwam, maar een geluksvogel was hij wel in zijn vak.

Zoo was het puur geluk dat hij er achter kwam, dat er bij Elihu Strong vijfduizend dollars te halen waren. Op een regenachtigen avond stapte hij in Cunhullam een herberg binnen, waar nog twee andere bezoekers zaten. Zij spraken luid over het fortuintje, dat Elihu Strong dien dag ten deel gevallen was.

„Vijfduizend dollar is nog eens de moeite om te winnen,” zei er een. „De oude Strong leek als een kind zoo blij, toen die vijftig briefjes tussehen zijn vingers ritselden.”

„Hij mag wel oppassen,” antwoordde de ander. „Als een schurk er de lucht van krijgt, dat ie daar moederziel alleen is 's nachts....”

„In Cunhullam wonen gelukkig geen schurken en het is maar één nacht, dat ie het geld in huis heeft. Morgen wil ie het naar de bank brengen en tot zóolang heeft ie het veilig in de aschla van de kachel geborgen. Daar zoeken ze niet zoo gauw naar zooveel geld....”

Tom wist genoeg. Stom geluk, dat hij hier binnen gegaan was! Het was negen uur en allang donker, toen hij weer buiten stond. Hij moest een kwartier door het dorp dwalen voor hij een kind tegenkwam — een volwassen mensch durfde hij niet aan te spreken.

„Weet je ook waar ik de woning kan vinden van Elihu Strong?” vroeg hij den jongen.

Tien minuten later stond hij voor een vrij eenzaam gelegen huis, met een tuintje ervoor en erachter. Alle vensters waren donker. De oude man was dus uit, of reeds naar bed. Voor alle zekerheid wachtte hij nog vijf minuten. De vensters bleven echter donker en bij dit regenachtige weer vertoonde zich niemand buiten. Er was geen reden om nog langer te wachten. Geruischloos als een kat sloop hij het achtertuintje binnen. De achterdeur was gesloten. Maar zijn geluk liet hem niet in den steek. Hij probeerde het venster op te schuiven en inderdaad gaf het toe aan zijn pogingen.

Heél zachtjes ging het de hoogte in en een halve minuut later glipte hij een klein keukentje binnen. Het was er erg donker, maar toch kon hij wel zien, dat er geen kachel stond. En dus liep hij op den tast verder, door de open deur een kamer in, waar hij wel een kachel zag glimmen. Hij ging erop toe en trok heel voorzichtig de aschla naar voren. Het knerste nogal, maar dat was helaas niet te voorkomen. Zijn hand verdween in de asch en inderdaad voelde hij papier. Een flinke dikke envelop....

Op hetzelfde oogenblik dat hij den buit te pakken kreeg, ging eensklaps het licht op. „Handen op, of ik schiet!” schreeuwde een krakerige stem....

Vliegensvlug draaide hij zich om en keek recht in den loop van een oud model revolver.

In de denroeping stond een tamelijk oude man. Hij was gewoon gekleed en droeg een bril met halfverduisterde glazen. Zoo zag hij er niet uit, alsof hij pas uit zijn bed gekomen was.

„Daar kwam je op af, hè?” hoonde de oude man. „Wie ben je?”

„Gaaf het je wat aan?” snauwde Tom. „Haal de politie maar....”

Elihu Strong had zijn oor naar het venster gewend, alsof hij een ver verwijderd gerucht had opgevangen. „Ik ken je niet,” zei hij. „Je bent dus niet van Cunhullam. Ga daar in dien hoek staan — naast de kast. Ik waarschuw je, dat je géén kunstjes uithaalt, vriend....”

Gehoorzaam liep Tom Mitchell naar den aangeduiden hoek. Intusschen liep Elihu Strong naar het venster, achter hem aan. Daar loste hij lukraak een schot door de ruiten. Het pistool gaf een knal als een donderslag en met een huivering dacht Tom Mitchell aan het half ons lood, dat daarbuiten zijn weg zocht. Kletterend viel een ruit in scherven....

Het volgend oogenblik was het huis rondom vol leven. Er klonk geschreeuw, gevolgd door voetstappen. „Hierheen, in het achterhuis!” schreeuwde de oude man. Toen kwamen er tien, twaalf pootige mannen binnenstormen, met gebalde vuisten en grimmige gezichten. Ze grepen Tom beet, rukten wat aan hem, alsof ze ieder de grootste portie van hem wilden hebben en eindigden met hem naar buiten te sleuren. Daarop ging het in optocht naar het gemeentehuis, waar Tom Mitchell voorloopig in den kelder werd gesloten.

Den volgenden dag werd hij afgehaald door een paar heeren in livrei. Ze brachten hem in een gepantserde equipage naar een plaats, waar ze hem bij naam en toenaam kenden. En daar onderging hij de gebruikelijke vriendelijkheden van het eerste verhoor. Hij trof het niet best, want de inspecteur was toevallig geen vriend van hem en dikte de geschiedenis zooveel mogelijk aan.

„Ziezoo, eindelijk ben je dan toch eens zuur. Je hebt anders weer stom geluk gehad, vriend,” zei hij.

„Stom geluk?” foeterde Tom Mitchell. „Noemt u dat stom geluk, als je op die manier in de val loopt? Alle vensters waren donker en die oude kerel zat voor het raam op de loer. Het leek wel of hij er de lucht van gekregen had, dat hij bezoek zou krijgen.”

De inspecteur wuifde vriendelijk met zijn hand. „Ik bedoel dat het weer stom geluk was, dat je juist bij zó iemand terecht kwam. Je had gerust de beenen kunnen nemen met den buit. Elihu Strong kon die revolver toch niet richten, want hij is al vijftien jaar stekeblind....”

MEDEDEELING AAN ONZE ABONNÉ'S

Wegens het buitengewoon groote aantal aanvragen was het premieboek

DE KLEINE LORD

binnen enkele dagen uitverkocht. In verband hiermede is thans een tweede druk van dit zeer fraaie boek verschenen, zoodat teleurgestelde abonné's en zij, die dit premieboek alsnog wenschen te ontvangen, den agent of bezorger slechts behoeven te waarschuwen. Ingenaaid is de prijs 17½ cent en gebonden in fraaien band 70 cent.

UW GEWICHT

blijft steeds gelijk dank zij

Hermesetas

Suiker zet vet aan, „Hermesetas”, kristal-saccharine tabletten, echter nooit. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijsmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

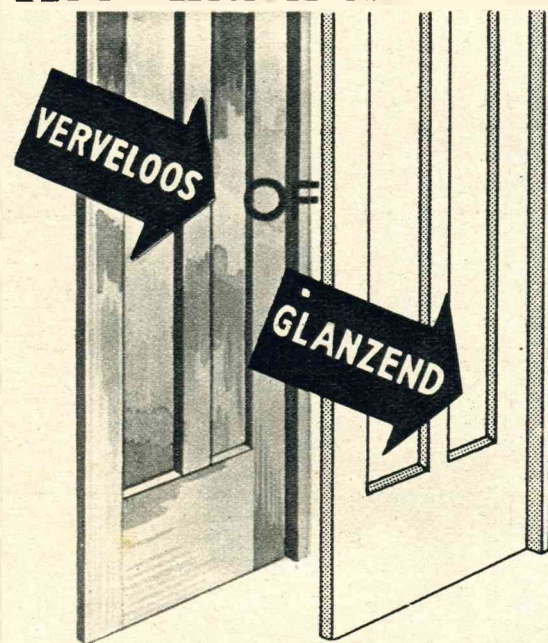
Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts., inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes” Zürich 2

ZWITSERSCH FABRIKAAT

Hoe vinden Uw vriendinnen het schilderwerk bij U thuis?

Het is mogelijk, om het schilderwerk in Uw huis door hard schuren schoon te krijgen, maar het gevolg is, dat U het verfwerk beschadigt en U zelf nodeloos ver-

moeit. Met Vim vermijdt U deze gevaren, omdat Vim een bijzondere dubbele werking bezit, zacht en afdoende reinigend. Vim maakt al Uw arbeid lichter, terwijl alles in huis zijn glans behoudt, want Vim geeft geen krassen.

VIM MET GESCHENKENBON
REINIGT ALLES BETER EN VLUGGER

V25-0141H

520 PRIJZEN

verdeelen wij binnenkort weer onder onzen lezerskring. In totaal stelt Panorama ook dezen keer 'n bedrag van f 2000.- beschikbaar, onderverdeeld in 10 prijzen van f 50.-, 10 prijzen van f 25.- en niet minder dan 500 prijzen van f 2.50. Alle Panorama-lezers, ook zij die reeds eerder 'n geldprijs ontvingen, dingen weer mede naar een der 520 nieuw uitgeloopte prijzen. Voorwaarde is, dat de abonné op 1 Maart j.l. als zoodanig in onze registers stond ingeschreven.

Reeds in ons nummer van 22 April publiceeren wij de namen der 520 gelukkige prijswinnaars!

DRIJVENDE PALEIZEN

't Luxe-jacht „Nahlin”
eigenaresse lady Yule,
„de rijkste vrouw van
Engeland”. Het werd
gebouwd in 1930 en
kostte meer dan twee
millioen gulden.

Comfort en élégance, gepaard aan groote snelheid

Bij het zoeken naar den oorsprong van het woord „jacht” (het Engelsche „Yacht”) en de beteekenis, die men in de oude marineterminologie daaraan gaf, stelt men het van Nederlandsche zijde algemeen voor, dat het woord en 't begrip „jacht” van Hollandschen oorsprong zijn en in verband staan met het werkwoord „jagen”, dat is „trekken”.

Hierbij denkt men dan aan de vroegere trekschuiten, ook wel „jaagschuiten” genoemd, schuiten, die „gejaagd”, dat is „getrokken” werden door het „jaagpaard”, bestuurd door een „jager”.

Het pad langs het vaarwater noemen ook wij nu nog „jaagpad”, dat is dus het „trekpad”.

Reeds in het midden der zeventiende eeuw duidde men in Holland met het woord „jacht” vier verschillende typen van schepen aan, waarvan de „Staten-jachten” met hun ruime, rijk versierde kajuiten groote bekendheid verwierven.

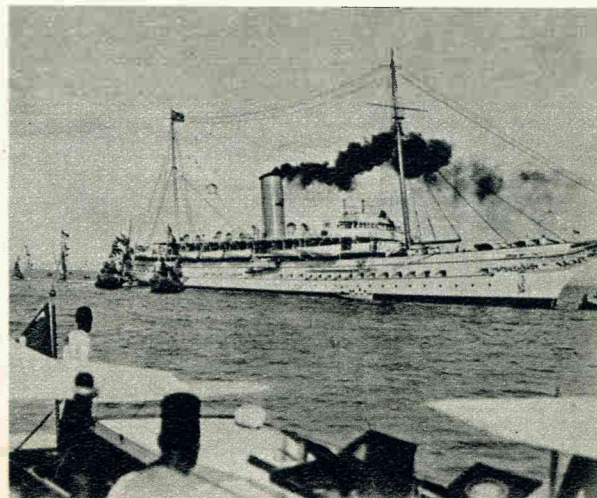
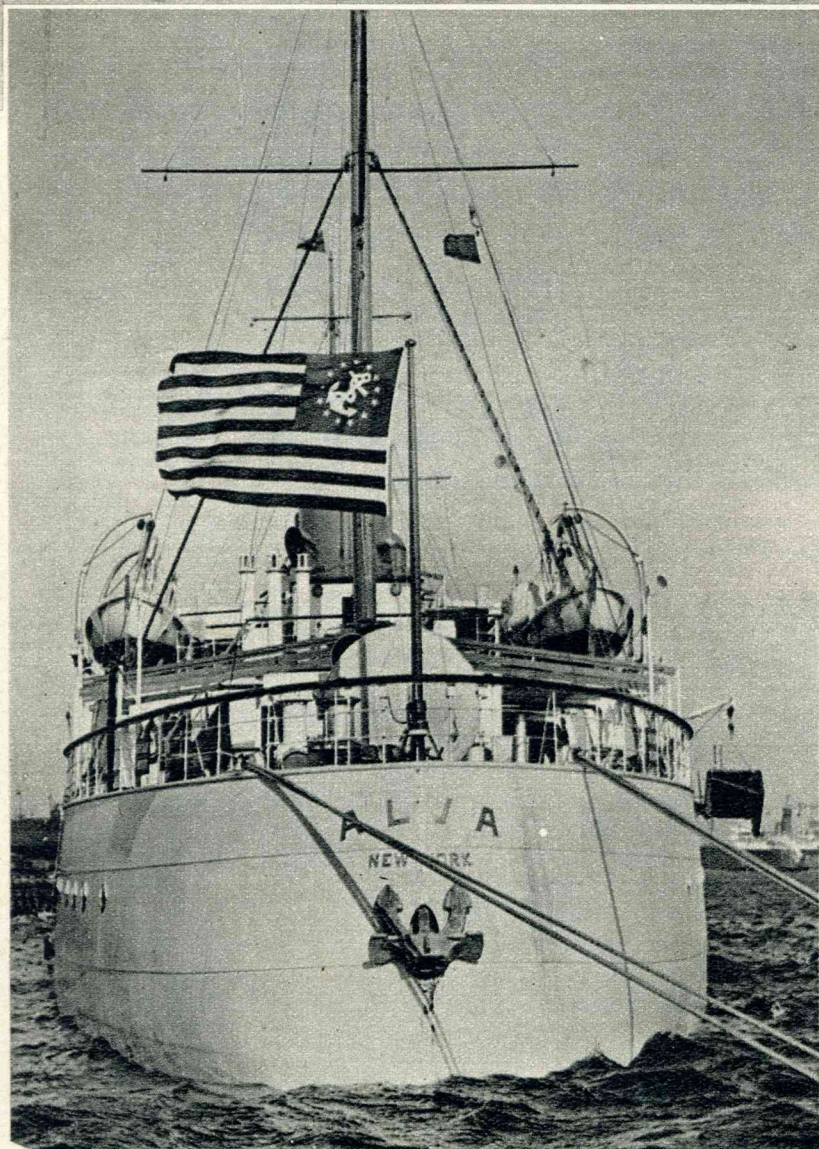
Ook bouwde men in Nederland toen reeds plezierjachten, die als het prototype onzer tegenwoordige luxe-jachten mogen gelden. In Engeland waren deze schepen toen nog niet bekend.

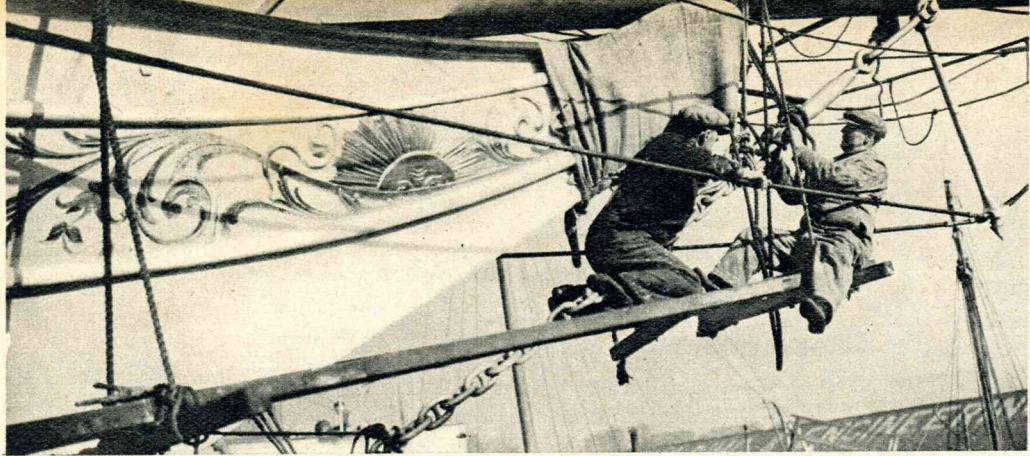
Eerst in 't jaar 1660, toen Karel de Tweede naar Engeland overstak, om daar bezit te nemen van den Engelschen troon, maakten de Engelschen voor 't eerst kennis met een jacht.

De Staten-Generaal van Holland namelijk hadden den koning voor zijn overtocht naar Engeland een jacht ter beschikking gesteld, dat in 1647 voor een

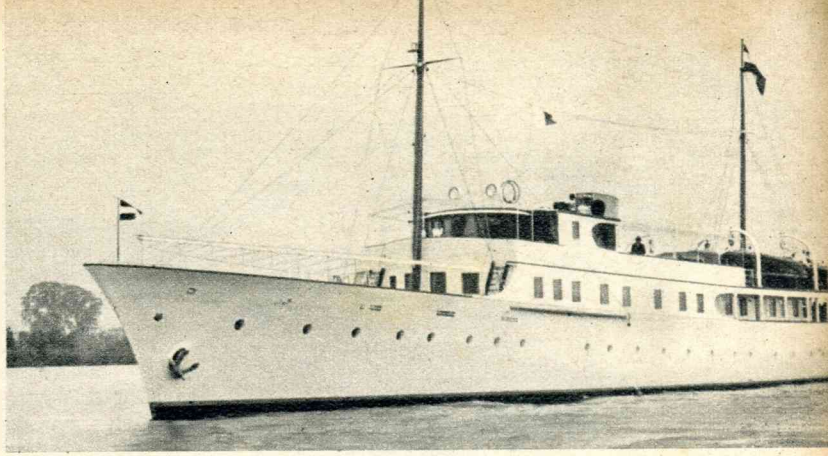
Links: De achterstevan van het luxueuze motorjacht „Alva” van den Amerikaanschen millionnair Vanderbilt.

Rechts: Het jacht „Mahroussa” van koning Foead van Egypte.

De „Sunbeam II”, het jacht waarmede lord Runciman de vlootrevue ter gelegenheid van de kroning van den Engelschen koning zal bijwonen, wordt thans in gereedheid gebracht.

Het in Nederland gebouwde jacht „Shah Sevar” tijdens de proefvaart. Dit kostbare jacht werd gebouwd in opdracht van den Sjah van Iran.

der prinsen van Oranje gebouwd was. Dit jacht beviel Karel II zoo goed, dat hij aan de schepenen van Amsterdam den wensch te kennen gaf, zelf zoo'n jacht te bezitten. Amsterdam greep de gelegenheid om den nieuwen, machtigen monarch gunstig voor zich te stemmen zonder lang bedenken aan en deed Karel II een jacht cadeau, dat juist op een der Amsterdamsche werven gebouwd was.

Het werd gedoopt met den naam „Mary” en op 12 Augustus 1660 zeilde het via Texel naar Londen. Karel II dankte in een hooggestemd schrijven, dat in het Fransch gesteld was. Het woord jacht werd door hem, wonderlijk genoeg, gespeld als „Yacht”.

Het luxe-vaartuig verwekte in Engeland een storm van enthousiasme, zoodat de Engelse scheepsbouwers reeds spoedig daarna twee schepen op stapel moesten zetten, die geheel naar het model van de „Mary” werden gebouwd. In het voorjaar van 1661 kwamen zij klaar en de eerste twee Engelse jachten werden „Catherine” en „Anne” gedoopt.

In 't zelfde jaar, in 1661, boden de Staten-Generaal van Holland Karel II een nieuw jacht aan, de „Bezan”, een jacht dat weliswaar kleiner was dan de „Mary”, maar veel sneller en gemakkelijker te bedienen.

Op 5 September 1662 werd de eerste, groote jacht-race gehouden, waarin de „Bezan” haar Engelse concurrenten glansrijk versloeg!

Zoo heeft Nederland, zonder het te willen misschien of zonder het te weten, den stoot gegeven aan een nieuwe sport, de tegenwoordig zoo geliefde „jacht-races”; den stoot gegeven ook aan de ontwikkeling der eertijds elegante, maar tamelijk primitieve pleziervaartuigen tot de snelle, prachtige jachten, zooals wij die thans kennen, snijdend als scherpe messen door de golven der zee, in een wolk van hoog opspattend schuim, omcirkeld door krijschende meeuwen.

Luxe, comfort, snelheid !

Duidde men met 't woord „jacht” in de zeventiende eeuw vier typen van schepen aan, thans slaat 't woord uitsluitend op schepen, die men als pleziervaartuigen gebruikt of voor sportdoeleinden.

Men onderscheidt nu in groote lijn : zeiljachten en motor- of stoomjachten.

De laatste worden ook wel „luxe-jachten” genoemd, daar zij uitsluitend dienst doen voor 't maken van kruistochten en vacantiereizen ter zee.

De inrichting er van is geheel gelijk aan die der statige heerenhuizen. Zij bevatten eetkamers, zitkamers, rookzalen en bibliotheek. De bad- en slaapkamers zijn met uiterst verfijnde élégance ingericht.

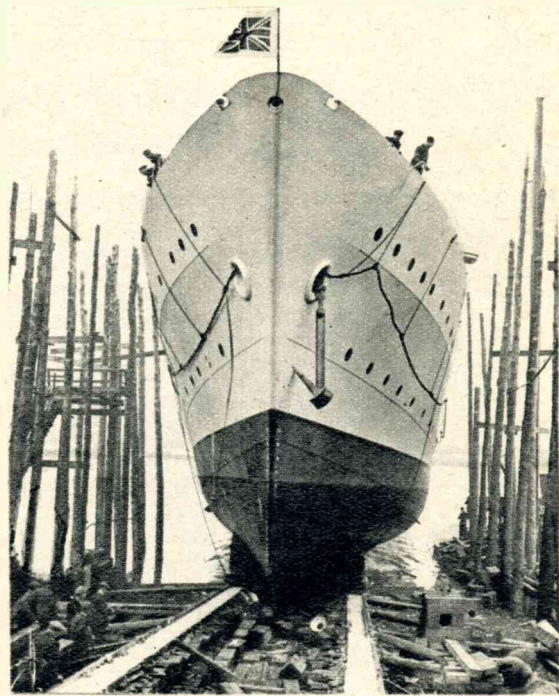
Men heeft zwembaden aan boord, gymnastieklokken, balzalen, radio, bars en al hetgeen zich de leden der upper-ten maar kunnen wenschen.

De snelheid er van reikt tot vijfendertig mijl per uur !

Was het houden van een luxe-jacht tot voor tientallen jaren bijna uitsluitend het privilege van keizers en koningen of ongekroonde staatshoofden, thans bezitten vele particulieren een eigen luxe-jacht, waarbij de een den ander poogt te overtroeven in comfort en snelheid.

Het meest luxueuze jacht, dat ooit voor een particulier gebouwd werd, is het bijna gereed gekomen luxe-jacht Philante, van den bekenden Engelschen vliegtuigbouwer, mr. T.O.M. Sopwith.

Het jacht is tweehonderdveertig voet lang en meet zestienhonderdveertien ton. Het biedt ruimte voor vijftig gasten. Er is

Mr. Sopwith liet vorige maand een nieuw jacht van stapel loopen, de „Philante”, het duurste schip dat ooit voor een particulier in Engeland werd gebouwd.

een zwembad aan boord, een gymnastiekzaal, een balzaal, een hospitaal en een cocktail-bar. Iedere cabine heeft een eigen badkamer en zitkamer.

Sommige kamers zijn in historischen stijl gemeubeld, andere weer in ultra-modernen.

Aan dek kan men tennissen, maar ook golfspelen ; men vindt er een zonnedek van speciaal glas voorzien.

De kosten er van bedragen bijna twee miljoen gulden ! Het is het tiende jacht dat mr. T. O. M. Sopwith liet bouwen in tien jaar tijds. In 't geheel heeft hij voor den bouw van deze jachten reeds acht miljoen gulden uitgegeven !

De vlucht uit de realiteit

Deze luxe-jachten hebben een nieuwe „sport”, zou men kunnen zeggen, in 't leven geroepen : het maken van kruistochten door de wereldzeeën, van vacantiereizen ter zee.

Het is een vlucht uit de realiteit ; treinen, auto's en vliegtuigen voeren dagelijks duizenden en honderdduizenden nieuwsgierigen naar de bezienswaardigheden der wereld... bezienswaardigheden, die door de upper-ten tot vervelens toe werden bezocht, zoodat zij thans aan boord van hun weelderig jacht het driftige tempo der steden pogen te vergeten, vergeten ook de beslommingen van het jachtige arbeidstempo, vergeten de zenuwslopende wereld van hooge politiek, van bank- en wisselkoersen.

Zij schudden het stof der aarde van hun voeten en kruisen weken-, maandenlang rond over de eindeloos-wiegende zee, met om zich heen de voornaamheid, de élégance en het comfort hunner paleizen of deftige heerenhuizen, en de wijde, wijde zee, de hooge wolkenluchten, de cirkelende meeuwen.

Zij kruisen van Oost naar West, van Zuid naar Noord en laten van tijd tot tijd het anker vallen in een stille baai... om niet langer dan hoog noodig is aan land te vertoeven.

Totdat ook hen de arbeid weer roept.

Totdat ook hen het tempo weer aanzuigt.

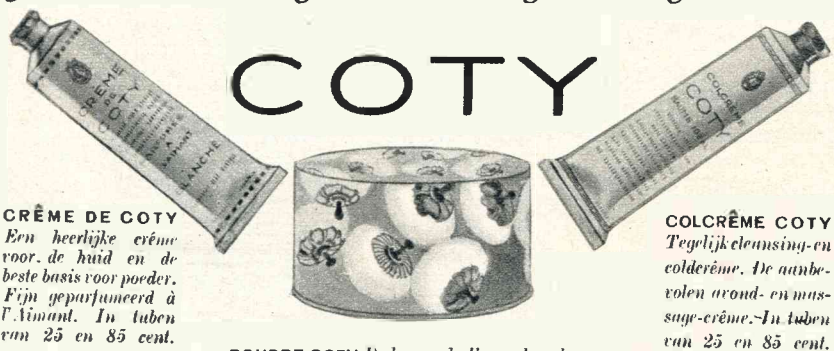
Dan liggen de luxe-jachten in de ruime buitenvarens gemeerd, zacht schommelen op den golfslag, hunkerend naar de wijde wateren der zee.

Een luchtfoto van de „Endeavour”, het zeiljacht, en de „Vita”, het motorjacht van den bekenden Engelschen vliegtuigbouwer mr. T. O. M. Sopwith. Mr. Sopwith heeft in tien jaar tijds voor zijn jachten meer dan acht miljoen gulden uitgegeven !

Coty opent U den weg naar schoonheid en liefalligheid met z'n drie gedistingeerde producten: Poudre Coty, Crème de Coty en Colcrème Coty. Vermaard, alle drie! Ongelooflijk zacht en zuiver. Met deze weinig kostbare schoonheidspreparaten heeft Coty, Frankrijk's meester-parfumeur, de Hollandsche vrouw het middel gegeven om er elken dag en heel den dag welverzorgd uit te zien.

CRÈME DE COTY
Een heerlijke crème voor de huid en de beste basis voor poeder. Fijn geperfeumeerd à l'Almande. In tuben van 25 en 85 cent.

POUDRE COTY De beroemde Franse schoonheids-poeder. „Houdt“ prachtig op de huid. In zeer fijne tinten. Flinkte doos 50 cent.

COLCRÈME COTY
Tegelijkcleansing- en coldcrème. De aanbevolen avond- en massage-crème. In tuben van 25 en 85 cent.

WONDERKIND

DOOR HELLINGER

Henry Dabson kon niet zien en niet denken en niet loopen en niet praten. En toch voelde iedereen, die hem zag, niets dan groote vreugde. Want Henry Dabson was pas een uurtje geleden geboren.

Hij was 'n klein rood kereltje. Altijd honger. Altijd schoppen en wriemelen. Mettertijd verbleekte zijn roode gezicht tot wit. Zijn glurende oogen gingen blauw open. En zijn geschrei werd afgewisseld met een engelenlach.

Dit heeft natuurlijk allemaal niets met het verhaal te maken. Maar klinkt 't niet snoezig...?

Henry was een eenig kind. Zijn vader was boekhouder. De man was tweeënveertig, toen liet kind geboren werd, en zijn levensvreugde steeg er door. Als we zeggen, dat hij dolblij met zijn zoon was, drukken we ons veel te zwak uit. Ben Dabson dacht haast aan niets anders meer dan aan zijn jongen.

Op den duur begon zelfs mevrouw Dabson 't een beetje beu te worden, eeuwig en altijd over 't kind te hooren praten. Denk niet, dat zij haar eenige spruit niet liefhad met den gloed, die over heel de wereld de vrouw kenmerkt! Dat deed zij wel degelijk. Maar zij had nogal een nuchteren blik. Zij vond haar kind niets beter en niets minder dan ieder ander kind.

Eindelijk stuurde papa Dabson zijn jongen naar school. De knaap kon vlugger met voetzoekers overweg dan met sommen. Maar je moest Ben nooit komen vertellen, dat er in de klas een vlugger kind zat dan Henry. Pas maar op.

Er kon niet aan getwijfeld worden: Henry was een wonderkind. Toen hij in zijn klas op een vraag antwoordde, dat Columbus die meneer was, die de Tien Geboden had opgeschreven, vond vader Dabson het kolossaal geestig. En als de jongen zat te zweeten over zijn sommen en geen kans scheen te zien, een rij getallen op te tellen, hield de oude heer vol, dat hij 't er maar om deed.

Op zekeren avond gooide het kind met een zuur gezicht zijn potlood op tafel. Papa Dabson liet zijn krant zakken en keek, vol verwachting.

„Waarom koopt u geen piano, paps?“ zeurde het kind. „Mevrouw Delgado beneden heeft er ook een, en ik mag er wel eens op spelen. Ik kan 't al wát goed, paps. Moest u maar eens hooren.“

Zijn vader slikte. Zijn oogen werden bol. Hij stiet zijn vrouw aan.

„Hoor je 't?“ stiet hij uit. „Hoor je wat hij zegt? Onze zoon is een muzikaal genie! We hebben een Beethoven of een Richard Tauber in ons midden, en we wisten er niet eens wat van! Er moet een piano komen, Mollie.“

Mevrouw Dabson keek bezorgd op van haar breiwerk.

„Toe, Ben,“ zei ze zacht, „gebruik nu 'ns ééns van je leven je verstand. Je hebt altijd van alles voor Henry gekocht, van klein kind af aan. Dingen die hij nooit aan heeft gekeken: dingen die we niet betalen konden. We hebben onszelf kleeren ontzegd, om voor hem overbodige dingen aan te schaffen. Je moest die piano maar uit je hoofd zetten. We hebben tóch al zooveel schuld.“

Dus kocht Ben Dabson een piano. Een groote, mooie...

't Lijkt misschien vreemd, maar het kind speelde graag. 't Had een beetje aanleg ook. Niet veel, maar genoeg, om nu en dan bewijs te geven van eenige vorderingen. En hij besteedde zooveel

tijd aan zijn muziek, dat hij op school een klas over moest doen.

Zijn vader kocht levensbeschrijvingen van groote meesters voor hem; levensbeschrijvingen, die het kind niet lezen kon. Zijn vader had den besten leeraar aangenomen, dien hij betalen kon. Een ding zult u Ben Dabson dus na moeten geven: als hij iets dééd, deed hij 't goed.

Zóó goed, dat hij iederen cent, dien hij krijgen of leenen kon, besteden ging, om van zijn zoon een muziek-wonder te maken...

Er gingen twee jaren voorbij, en de piano-meester zei, dat hij den jongen niets meer leeren kon.

De vader lachte breed.

„Zoo zoo,“ zei hij stralend, „dat is erg interessant. Als mijn jongen zoo'n genie is, moeten we hem verder helpen, dunkt me. Welken leeraar zoudt u voor hem aanraden, meneer Visanski?“

Meneer Visanski dacht even na. Toen knikte hij.

„Ik zou den besten leeraar van het land aanraden,“ zei hij gewichtig. „Professor Edmundo Morini!“

Papa Dabson slikte met geweld. Hij kende den grooten Edmundo Morini bij naam. De man was een maestro. Hij droeg lange witte manen en uitspringende zwarte wenkbrauwen.

„Wat zou hij voor zijn lessen vragen?“ vroeg de vader met schroom.

De piano-meester haalde zijn schouders op.

„Er zijn er wel duizenden, die veel minder in hun mars hebben,“ antwoordde hij. „Misschien vijftig of dertig per half uur.“

„D-dollars?“ zei papa.

„Dollars,“ zei de meester.

Toen papa het vertelde, raakte mevrouw Dabson bijna van haar stokje. Zij was radeloos, wanhopig. Zij wees hem erop, dat hun schulden hooger waren dan ooit; dat zij al in maanden geen rekeningen betaald hadden; dat zij amper genoeg te eten kregen; dat zij nooit uitgingen, omdat ze zelfs geen fatsoenlijk paar kousen bezat.

Maar de vader glimlachte dat allemaal weg. Hoe grooter het genie, hoe grooter offers er gebracht moesten worden, zei hij. De jongen zou en moest les van den maestro hebben, zei hij. En den volgende morgen schraapte hij iederen cent bij, dien hij vinden of leenen kon, en ging met zijn zoon naar den grooten Edmundo Morini.

De man liet Henry iets spelen. Daarna haalde hij zijn schouders op.

„Heelemaal zonder talent is hij niet,“ zei hij. „Misschien bereikt hij iets — maar 't zal jaren harde studie kosten. En voor een leerling als uw zoon reken ik vijftig dollar per les.“

Papa aarzelde niet eens. Hij liet zijn jongen inschrijven, betaalde voor twee lessen, en ging. Hij holde naar huis, kuste zijn vrouw en was overvol van het blijde nieuws.

Toen hij uitgepraat was, glimlachte mevrouw Dabson, voor 't eerst in een heelen tijd.

„Ik heb ook nieuws, Ben,“ zei ze kalm. „Je wou niet eerder naar me luisteren, dus luister nu tenminste. Terwijl jij met Henry bezig was, om nóg vijftig dollar in 't water te gooien, zijn ze er van de meubels gewceest om de achterstallige termijnen.“

Ik had geen cent, om ze te geven — dus toen hebben ze de piano meegenomen!“

OP ZOEK NAAR DE PAASCHWEIDE

naar een aquarel van WILLY SCHERMELE.

Luidt de bel in het Lloydshuis twee maal, dan is er goed nieuws te melden; luidt zij één keer, dan is het slecht nieuws. Gelijk men weet, is deze bel de scheepsbel van het goudschip de Lutine.

LLOYDS OF LONDON

Nu Lloyds eerst kort geleden weer een ordentelijk bedrag heeft kunnen neertellen voor het vergaan van den Nederlandschen tinbaggermolen, staat zij weer meer dan anders in het middelpunt van de belangstelling. Doch gelijk zij vroeger bij het vergaan van de „Titanic” zonder blikken of blozen \$ 20.000.000 betaalde, zoo kan men begrijpen, dat zij ook voor dit „geringe” bedrag zelfs niet haar hand omdraaide. Doch ondanks de geweldige bedragen, waarvoor zij verzekert, zijn haar groei en ontwikkeling minder materialistisch dan men zou denken. Daar is zelfs een tamelijk avontuurlijk-romantische episode aan verbonden, welke thans door de Fox-film, naar authentieke gegevens, in deze film werd verwerkt.

Lloyds, welke een ieder ongetwijfeld wel bij name kent, is een der machtigste organisaties op verzekeringsgebied. Toch zou waarschijnlijk nooit iemand meer van deze instelling gehoord hebben, indien in haar prille jeugd niet tusschen een der voornaamste personen en 'n beeldschoone vrouw een groote, innige genegenheid had bestaan, en ten tweede, indien admiraal Nelson den slag bij Trafalgar niet gewonnen had. Deze feiten zijn van overwegenden invloed geweest op het voortbestaan van Lloyds. In het eerste geval investeerde de jonge vrouw, terwille van haar vriend, haar geheele vermogen in Lloyds en redde daardoor deze onderneming van een absoluten ondergang. In het tweede geval zou Lloyds eveneens ten ondergang gedoemd zijn geweest, om redenen, welke in deze film nader worden belicht.

Daar de gegevens voor deze film door een der leidende Lloyds-figures zijn geleverd, die ze uit het Lloydsarchief samenstelde, kan men haar grootendeels beschouwen als een zuivere documentatie, wat haar waarde natuurlijk aanzienlijk verhoogt.

Het onderwerp is dan ook zeker niet minder interessant dan de doorsnee gefantaseerde speelfilm.

Douglas Scott als de kleine Horatio Nelson, de latere groote zeeheld, en zijn vriendje Jonathan Blake (Freddie Bartholomew). Deze beide kereltjes geven een uitstekend stukje spel te zien, en om eerlijk te zijn, overtreft eerstgenoemde in natuurlijkheid en ongedwongenheid nog aanmerkelijk zijn beroemden speelgenoot.

Jonathan Blake (Tyrone Power) en de jonge vrouw (Madeleine Carroll), wier genegenheid zoo'n grooten invloed heeft gehad op de ontwikkeling van Lloyds.

Integendeel. Juist het feit, dat men hier een belangrijk stukje wereldhistorie voor zijn oogen ziet afspelen (waarbij men zich onwillekeurig afvraagt, hoe het geweest zou zijn, indien bepaalde gevallen zich iets anders hadden ontwikkeld), maakt, dat men door deze Lloydsfeiten buitengewoon sterk geboeid wordt. Grappig is verder, dat Lloyds eigenlijk de familienaam is van den oprichter dezer maatschappij en dat de zaken aanvankelijk in diens koffiehuis werden gedreven. Nu voelt iedere stoomvaartmaatschappij van standing zich verplicht dezen naam, als een bewijs van soliditeit en grootheid, aan haar eigen naam te verbinden. Dat het nog eens zóó ver zou komen, zal Lloyd zelf wel nimmer vermoed hebben.

EEN LEVENSDAG VAN ROOSEVELT

Voor de slaapkamer van Franklin D. Roosevelt staat iedereen ochtend de zwarte knecht McDuffie, met een bosje kranten onder zijn arm. Hij maakt echter niet de minste wekgeluiden. De president slaapt in en wordt wakker als een automaat. Zijn oogen vallen makkelijk dicht, en gaan bijna altijd om acht uur 's morgens open, zonder hulp van buiten.

Het nachtkwartier van Roosevelt is niets eenvoudiger en niets sierlijker dan dat van den gewonen burger der Vereenigde Staten.

Hij slaapt in een lang, wit geëmailleerd bed. Aan de muren hangen aan weerskanten zeetafereelen en teekeningen van schepen. Op den smallen bruinen schoorsteenmantel staat een scheepsbel, in een hoek een groote mahonie kleerkast met een ferme latafel er naast. Alle meubels zijn practisch, mannelijk, ouderwetsch.

Roosevelt wordt wakker, en neemt van den knecht de kranten aan — zes stuks kijkt hij door. In den tijd van de overstrooming en van de staking bij General Motors nam hij zes kranten meer, om precies op de hoogte te blijven. Dan trekt hij een zijden ochtendjas aan en laat zich door McDuffie scheren.

Volgt het ontbijt, gewoonlijk bestaande uit pap, toast met boter en koffie, vaak met eieren met spek en gebakken brood er bij, een lievelingsgerecht van den president. Dan rookt hij nummer 1 van een stuk of veertig sigaretten en bestudeert nader de kranten.

Tusschen kwart voor negen en negen uur komen de secretarissen. Roosevelt hoort, hoeveel afspraken hij dien dag heeft, en hoeveel tijd hij overhoudt, om toespraken op te stellen. Na die conferentie gaat „de baas” zich kleeden — als er tenminste geen stukken naast zijn bed liggen, die hij eerst bekijken moet. McDuffie brengt altijd een wit overhemd met slapen boord en een blauw of grijs pak. Hij hoeft maar

weinig hulp te bieden bij het aankleeden.

Om half elf zit de president aan zijn bureau, in het werkgedeelte van het Witte Huis. De arbeid begint, tegen een achtergrond van scheepsmodellen, blauwdrukken en een opgezetten visch. Het mooie eiken bureau staat erg vol: Roosevelt kan slecht scheiden van de honderden cadeautjes en curiositeiten, die dagelijks binnenkomen. Men

ziet er speelgoedbeesten en brievenwegers, bloc-notes in soorten en boeken.

Er liggen iederen dag een tweehonderd brieven, door het secretariaat gekozen uit een post van achttienhonderd stuks. Met de hulp van een secretaresse en een secretaris handelt Roosevelt ze snel af. Op sommige dicteert hij een antwoord, negen van de tien laat hij aan een secretaris over.

Daarna komen de conferenties. Er is voor iederen bezoeker 5 à 15 minuten uitgetrokken, al naar belangrjkheid. Een secretaris tracht den chef aan dit rooster te houden. Als Roosevelt zich voor iets interesseert, vergeet hij den tijd. Dan komt meneer McIntyre binnen, met het horloge in de hand, om den bezoeker tot vertrek te manen.

Lunch-tijd werd door sommige vroegere presidenten aan ontspanning en huiselijk verkeer gewijd; Roosevelt echter heeft die uurtjes noodig, om zich door hooge ambtenaren enz. direct te laten voorlichten. Hij ontvangt dus menschen, die hij anders nooit te woord zou kunnen staan, terwijl hij aan zijn toast met kaas, aardappeltjes met sla, pruimen en melk zit. Rooster voor die conferenties wordt door mevrouw Roosevelt verzorgd.

Na de lunch komen er opnieuw bezoekers. Zelfs zijn kinderen moeten vooruit belet vragen, als zij hem overdag willen spreken. Tusschen de gesprek-

ken door wringt Roosevelt telefoontjes met ministers enz., en zet hij handteekeningen, een der werkjes, waar hij den grootsten hekel aan heeft. Ook moet hij nog zeven kranten lezen 's middags.

Als de dag vrijen tijd overlaat, valt die van half zes tot zes uur, en wordt hij doorgebracht in het zwembassin van het Witte Huis. Daar plast de president dan een half uur met jongensachtig plezier rond. Slaat hij die opfrissing over, dan is 't om een gezelschapsplicht te vervullen: officieel theedrinken op het Witte Huis. Bij zoo'n gelegenheid komt hij onwillig uit zijn bureau en trekt hij een zwart costuum aan met evenveel geestdrift als een straatjongen zijn Zondagsche pakje.

Zwemmen of niet zwemmen, om kwart voor acht is de president klaar voor 't diner — en als 't geen officieel geval is, wringt hij zich niet in een smokinghemd. Na den werkdag heeft hij nog energie genoeg, om aan tafel opgewekt te praten en grappen te maken.

Eens of tweemaal per week neemt hij na 't diner vrij. Dan brengt hij zijn postzegelverzameling in orde, of kijkt hij het nieuwste boek over schepen door, of gaat hij met zijn gezin op visite.

Gewoonlijk echter gaat de president naar de bekende ovale kamer, als de diner-gasten weg zijn, om een belangrijk stuk werk af te doen. Hij zet zich op een stoel met hooge leuning en langen voetsteun aan een tafel met draaibaar blad, zoodat hij de papieren makkelijk grijpen kan. Aan de muren hangen vlaggen, zeestukken en een portret van mevrouw Roosevelt. Op ieder plat meubelvlak staan modellen van schepen.

Hier verdiept de president zich in de meer ingewikkelde ministerieele rapporten; hier neemt een secretaresse de meer belangrijke brieven op; hier zit Roosevelt te werken aan zijn nieuwe boek; hier krijgt hij zijn eenige kans per dag, om zich aan droomend gepeins over te geven.

En hier neemt zijn werkdag een einde. Even na middernacht komt de zwarte McDuffie zacht de knusse ovale kamer binnen. Tegen half een zijn de lichten op de tweede verdieping van den zuidwestelijken hoek van het Witte Huis uit.

Het model van dit aardige manteltje en ook van de jurk van Moeder staan in „Praten en Breien” no. 29, gratis bij inlevering van 5 Everlasting omslagen.

Wat heeft Moeder daar 'n voldoening van!

Veel meer dan van een „koopmanteltje”. En zie toch eens, hoe prachtig het zit. Een leuk, vlug model is het. Daar zal de kleine meid een heelen tijd schik van hebben. Want het is natuurlijk gebreid van Everlasting. Die is ijzersterk en beslist krimpvrij. Verschieten is geen sprake van, want ze is „Trolasol” geverfd. Je hoeft ook niet bang te zijn om het zoo nu en dan in een sopje te doen. Everlasting kan gewoon gewassen worden. U moest toch ook eens aan zoo'n model uit „Praten en Breien” beginnen. Er staan weer beeldige patronen in het laatste nummer. U krijgt het nu gratis!

EVERLASTING

Wol = 50 gram, Motorij,
Krimprij - Kleurecht.
Katoen = 100 gram, Krimprij,
Kleurecht, Trolasol geverfd.
Knottengte 359 Meter.

VAN ENGELLEN EN EVERS
HEEZE N. BR.

FEESTELIJK UITZIENDE PAASCHGERECHTEN

Eieren in béchamelsaus; een variatie op de meer bekende eiergerechten.

Kunnen we ons een Paasfeest denken zonder de traditionele eieren- of haasjesversiering, een vrolijk bouquet wilgekatjes of fel gekleurde narcissen, die onze tafel een feestelijk tintje weten te geven?

Zelfs met betrekkelijk geringe middelen en weinig moeite zal iedere huisvrouw haar Paaschtafel een gezellig aanzien kunnen verleenen, wanneer ze zich hiervoor maar eenige opoffering getroost.

Zoo geeft ze b.v. voor de koffietafel of voor 's avonds 'n aardig uitzienenden eierschotel, die uiterst smakelijk en toch zeer eenvoudig van bereiding is.

EIEREN IN EEN BÉCHAMELSAUS

Men rekent per persoon 1 ei en kookt de eieren hard (ongeveer 8 minuten). Dan pelt men ze en snijdt ze met een scherp mes doormidden. Een vuurvaste schotel wordt met boter besmeerd, de eieren worden met de doorgesneden kanten naar beneden recht op hierin geplaatst en overgoten met een sausje. Dit sausje maakt men als gewone bloemkoolsaus van $\frac{1}{2}$ l. melk, 40 gr. bloem, 45 gr. boter en een weinig zout. Van het vuur roert men door de saus nog wat gehakte ham, geraspte kaas of een lepel tomatenpuree naar verkiezing.

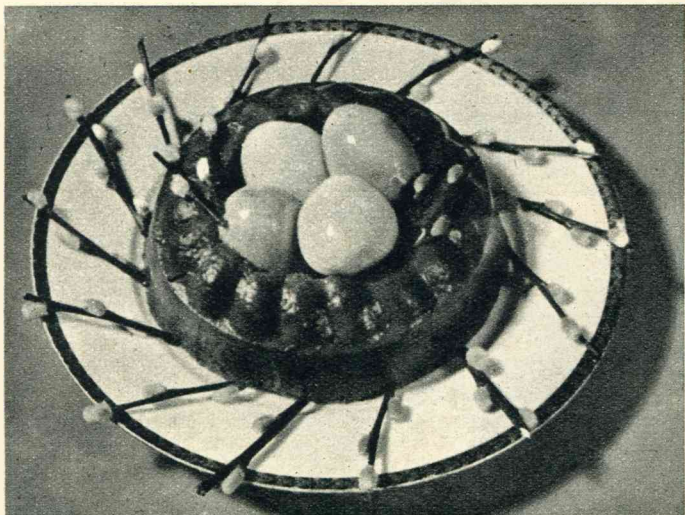
Men zet den schotel vervolgens in een tamelijk warmen oven en laat hem gedurende 20 minuten in den oven staan om er een mooi lichtbruin korstje op te laten komen. Dan strooit men er wat geraspte kaas en wat fijn gehakte peterselie overheen, waarna men het gerecht zoo heet mogelijk opdient.

Als warm hapje of ook bij den middagmaaltijd kan het volgende gerecht worden opgediend:

DOPERWTEN IN EEN RAND VAN AARDAPPELPUREE, VERSIERD MET HALVE EIEREN

Voor de aardappelpuree neemt men: 1 kg. gekookte aardappelen, $\frac{1}{2}$ l. melk, een stukje boter, wat zout en nootmuskaat naar smaak. Maak de aardappelen fijn in de kokende melk met een houten lepel of een paar vorken, of beter nog, met een pureeknijper. Vermeng de puree met de boter, het zout en de nootmuskaat. Druk de puree in een rijstrand, maar houd een weinig voor garnering achter.

Spuut met een grof gekarteld spuitje van de achtergehouden puree kleine hoopjes in den vorm van een nestje op den rand. Bestrijk den rand met wat gesmolten boter. Zet de puree even in den oven en laat ze bruin worden. Vul den rand in het midden met gestoofde doperwtjes en zet in de nestjes hard gekookte, gehalveerde eieren. Geef bij dit gerecht botersaus en gekookte ham.

Zulk een aardige schotel is juist iets voor onze Paaschtafel!

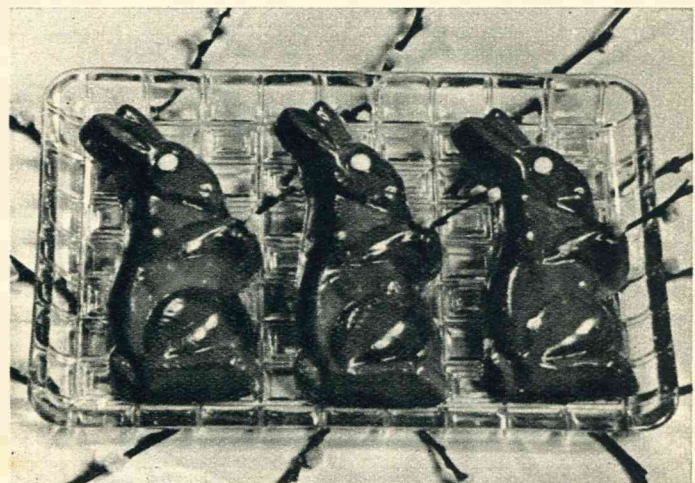
Om aan ons dessert een vrolijk Paaschidee te geven, maken we een paar puddinkjes, die we niet in een gewonen puddingvorm, maar in een schaaltje doen, waaraan de vorm van een haas is gegeven.

KLEINE PAASCHPUDDINKJES

(6 PERSONEN)

1 l. melk, 7 eieren, 50 gram cacao-poeder, 175 gr. suiker, 2 pakjes vanille-suiker, 12 bladen witte gelatine.

Breng de melk met de vanillesuiker aan de kook. Roer de eierdooiers met de suiker

Paaschaasjes, die we maken van een chocolade-puddingmengsel.

pudding en laat het mengsel koud en bijna stijf worden onder af en toe roeren. Klop het eiwit zeer stijf en voeg dit, wanneer de pudding stijf begint te worden, bij de overige massa. Doe den pudding in de „haasjes” vormen, die met wat eiwit zijn bestreken, en stort ze, wanneer ze volkomen stijf geworden zijn, op een vochtigen, glazen schotel. Leg er, om den vorm van het oog te accentueeren, een wit borstplaatje op en versier den schotel met kleine katjes-takjes.

Een buitengewoon aardige schotel voor dessert is de volgende:

PAASCHNESTJES MET EIEREN

Dit nestje bestaat uit een rand van chocolade-pudding, dien we volgens het gewone recept of op bovenstaande wijze bereiden. De rand wordt gevuld met zoete, eetbare, gekleurde eieren. Eerst gaan we de eieren klaar maken, waarmee we zelfs eenige dagen tevoren kunnen beginnen.

De eieren worden heel voorzichtig met een lardeernaald of een breinaald aan weerszijden door-gestoken, zoodat er een gaatje ontstaat. Bij het gaatje aan den eenen kant wordt er zooveel van de schaal verwijderd, dat de inhoud eruit kan loopen. Gaat dit niet gemakkelijk, dan blazen we even door het andere gaatje.

Nu spoelen we de eierschalen flink met water uit en zetten ze weg tot we ze nodig hebben. Ze worden gevuld met een blanc-manger-mengsel, dat op de volgende wijze wordt bereid:

Breng 6 dl. koffieroom met 4 dl. melk en $\frac{1}{2}$ stokje vanille langzaam aan de kook. Roer, van het vuur, door de nog warme melk de suiker, waarop men eenige druppels amandelolie heeft gegoten. (Deze amandelolie kan men in kleine fleschjes à 10 ct. bij

Hoe wij de eieren voor ons „Paaschnestje” vullen met de blanc-manger-massa.

zoo glad mogelijk. Voeg er het cacao-poeder bij, giet er voorzichtig, van het vuur, de gekookte en een weinig afgekoelde melk bij en zet deze massa in een pan met kokend water. Roer zoo lang tot de massa gebonden is en bijna tot het kookpunt gekomen is, maar zorg ervoor, dat het mengsel niet kookt.

Laat intusschen de gelatine in koud water weken. Knijp ze na 10 à 15 minuten uit en laat ze met het nog aanhangende water op een zacht vuurtje even vlug smelten, maar vooral niet koken. Roer deze oplossing door den

Een eetbaar nestje met gekleurde eieren gevuld en versierd met wilgetakjes.

een drogist of comestibleszaak kopen.)

Week de gelatine gedurende 10 à 15 minuten in koud water, knijp de blaadjes goed uit en los ze op in de warme vloeistof.

Giet deze massa, nadat men ze eerst afzonderlijk nog heeft gekleurd door b.v. door een gedeelte in plaats van witte, roode gelatine te roeren of er wat sterk koffie-extract of in een weinig warme melk opgelost cacao-poeder doorheen te roeren, met een trechtertje in de „uitgeblazen“ eieren, totdat deze geheel vol zijn. Laat het mengsel in de eierschalen geheel koud en stijf worden en pel ze daarna als gewone eieren. Leg ze vervolgens in den rand, dien men intusschen op een schotel heeft gestort en dien men behalve van een chocolade-puddingmengsel eveneens van rijst, maizena of iets dergelijks kan maken.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag :** Witte soep.
Nierbroodjes.
Gekookte ham.
Rand van aardappelpuree met dopertjes (uit blik).
Botersaus.
Paaschpuddinkjes.
- Maandag :** Niersoep (van den bouillon).
Kalfslapjes.
Gestoofd Brusselsch lof.
Aardappelen.
Vruchtensla.
- Dinsdag :** Gebraden ribstuk.
Savoyekool.
Aardappelen.
Sagopap.
- Woensdag :** Hachee (van vleeschresten).
Capucijners.
Aardappelen.
Broodschotel.
- Donderdag :** Varkenslapjes.
Rabarbermoes.
Aardappelen.
Griesmeelpudding.
- Vrijdag :** Magere erwtensoep.
Pannekoeken.
- Zaterdag :** Gebraden worst.
Roodekool.
Aardappelen.
Havermoutkoekjes.
Fruit.

NUTTIGE WENKEN

De reuk van visch en uien verdwijnt uit pannen enz. door deze uit of af te wrijven met een in azijn gedrenkten doek.

Dassen kunnen we o.a. prachtig opknappen door ze een poosje in koude thee te zetten, waarin een beetje zout is gedaan. Ze moeten vervolgens onder een vochtigen doek worden opgeperst.

Het is verstandig, een vilten laag onder het tapijt te leggen. De levensduur wordt er niet onbelangrijk door verhoogd.

CORRESPONDENTIE

Mej. L. v. d. V. te Oss. Wij zouden u willen aanraden voor een gehaakten canapé-looper de sterretjes van de spreij, die in het nummer van 19 Mrt. 1936 beschreven staan, te gebruiken. Ze worden met dun glanzend garen, in wit of ebru, gehaakt.

VOOR DE PAASCHTAFEL

Wist u, dat u van eierschalen zulke alleraardigste vaasjes voor de Paaschtabel kunt maken? U verzamelt reeds enkele dagen van te voren de leegedoppen, die zoo gaaf mogelijk moeten worden gehouden, zeker voor de grootste helft. Al is de „rand“ van het vaasje ongelijk, dat hindert niets. Het effect is er des te aardiger door! Allerlei voorjaarsbloemen, zooals narcisjes, freesia's enz. staan er schattig in en natuurlijk zullen ook katjes een goed figuur in zoo'n zelfgemaakt vaasje slaan. Het spreekt vanzelf, dat we den eierdop eerst een voetje moeten geven, waarvoor we prachtig gebruik kunnen maken van een drietal groote, houten kralen. Ook een klein schoteltje of een platte knoop kan als zoodanig dienst doen. Met lijm of kaarsvet bevestigen we het voetje aan de eierschaal. Tevoren kunnen we het naar verkiezing vergulden of op andere wijze versieren, evenals trouwens het vaasje zelf. Schilderen is altijd aardig, maar ook kleine bonte figuurtjes van sitspapier, die we op de schaal plakken, zullen het goed doen.

Wanneer iedereen op Paaschmorgen zoo'n leuk versierd vaasje met voorjaarsbloemen bij zijn ontbijtbordje vindt, zal dat zeker een aardige verrassing blijken!

In een huishouden met kleine kinderen zal een bonte Paaschlooper, versierd met allerlei Paaschmotiefjes, zeker in den smaak vallen. Hij kan midden over de tafel worden gelegd, terwijl dan verder een fleurig met katjes en geel crépepapier versierd mandje, gevuld met bontgekleurde eieren, als middenstuk dienst kan doen.

Houden we van afwisseling en zien we niet tegen een beetje extra-werk op, dan is het alleraardigst om voor de kinderen midden op tafel een soort tuintje te maken met chocoladen Paaschhaasjes en kleine nestjes met eieren. Een beetje fantasie is voor dit werkje zeker nodig, maar moeilijk is het niet.

Voor den ondergrond kunnen we gebruik maken van een houten plankje, liefst met in het rond een opstaanden rand. Een stevig kartonnen deksel zou ook prachtig dienst kunnen doen.

Het geheel beplakken we allereerst met groen crépepapier, dat ongeveer de kleur van gras heeft, dan gaan we op het vlak wat tekening aanbrengen, waarbij onze fantasie den toon moet aangeven. Een weggetje is al gemakkelijk gemaakt met behulp van wit zand. Ook een vijvertje, gemaakt van zilverpapier, mag natuurlijk niet ontbreken! Het gras wordt verder hier en daar onderbroken, b.v. door een paar leuke bloemperkjes, die we zoowel van echte bloemen als met behulp van crépepapier en gekleurd suikergoed kunnen maken. Ook enkele boompjes, b.v. dennen, mogen niet ontbreken. Langs het weggetje bijvoorbeeld staan ze aardig.

De Paaschhaasjes worden nonchalant hier en daar neergezet. De nestjes met eieren, die we van stroo maken, moeten liefst een beetje verborgen zijn, zoodat de kleintjes ze niet direct zien. We kunnen er natuurlijk echte eieren in leggen, maar omdat die misschien wat te groot zullen blijken, kunnen we ook chocolade- of suikereitjes nemen, die zeker niet minder welkom zullen zijn.

Zoo verzinnen we nog allerlei andere leuke dingen, die er allemaal niet weinig toe zullen bijdragen, om het Paaschfeest te maken ook tot een echt mooi, blij gezinsfeest!

Bestendig!

Ja bestendig, niettegenstaande veelvuldig waschen, tellen zonneschijn en allerlei weersinvloeden, dat is Indanthren!

Wollen stoffen, kunstzijde en linnen in levendige en zonnige kleuren - alles wordt Indanthren geleverd!

Laat de zon daar om vrij in Uw woning schijnen!

Let op het merk INDANTHREN!

Indanthren

Echt zuiver
Lavender water

met den verrukkelijken, decenten geur in de typische groene flacons is

Grossmith's Old Cottage
Lavender Water

Importeurs:
Rich. Wernekinck & Co.
Huddestr. 9
Amsterdam-C.

Grossmith's
Old Cottage
Lavender Water

Nieuw! „EXTRA ZACHT“ HOOGGLANS PEPSODENT!

Niets evenaart de nieuwe formule van Pepsodent Tandpasta, een formule, die haar ontstaan te danken heeft aan proefnemingen, waaraan een half miljoen gulden ten koste is gelegd. De sensationele nieuwe stof, die het bevat, geeft Uw tanden de schitterendste glans, die ooit bereikt werd - en is extra zacht.

DOET DE TANDEN DUBBEL ZOO LANG WIT BLIJVEN - ONSCHADELIJK
ABSOLUUT VEILIG - OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS!

„Ik heb het!“ Met deze drie woorden kondigde een der wetenschappelijke medewerkers van de Pepsodent Company het einde aan van veertien jaar zoeken naar een absoluut nieuwe tandpasta, een tandpasta die de tanden op onschadelijke wijze zou hoogglansen. Hij had de nieuwe Pepsodent gevonden. Een tandpasta, extra zacht en tevens hoogglanzend. Een tandpasta, die driemaal zooveel waarde heeft als de gewone soorten, omdat ze de tanden schitterend doet glansen en een dubbele veiligheid biedt. Wilt gij een werkelijke hoogglans, begin dan vandaag nog de Nieuwe Pepsodent te gebruiken.

VOOR HET KOMENDE SEIZOEN

Hoedjes van velerlei formaat, geschikt voor elk type en elke gelegenheid.

Als de eerste modeshow er is geweest, verdwijnt ook voor de kieskeurige vrouw de onzekerheid omtrent haar garderobe voor het komende seizoen. Enige inlichtingen zullen haar van dienst kunnen zijn:

Bij de mantelpakjes blijkt vooral een voorliefde voor korte tailleurlasjes, die toch nog altijd eenige schouderverbreeding vertoonen, zij het dan ook gering in vergelijking met het vorige jaar. De lasjes zijn veelal van andere stof dan het jurkje, dat eronder gedragen wordt. 'n Typische bijzonderheid van deze Fransche modellen is, dat het rokje vervangen wordt door een eenvoudig jurkje, waardoor blouse en jumper dus vrijwel uitgeschakeld zijn. Voor den hoogzomer zien we erg veel pakjes bestaande uit een effen jurkje met een gebloemd jasje ofwel een manteltje van kant. Kant is vooral voor mantels sterk favoriet en uiterst praktisch voor degenen, die zelfs midden-zomer niet graag zonder mantel lopen.

Naast bloemen vertoonen de imprimés de wonder-

Vooraf voor de kwieke, korte lasjes van de mantelcostuums worden mooie, handgeweven stoffen gebracht.

lijkste motieven. 'n Alleraardigst donkerblauw jurkje met witten kriebel blijkt een bloemlezing uit de laatste Parijsche chansons te zijn! Verder scheepjes, postzegels, scènes uit het park van Fontainebleau, Perzische en Arabische motieven, maar alles uiterst discreet behandeld, zoodat het geheel niet op een prentenboek gaat lijken.

Het gekleede middagjurkje trekt de belangstelling, ook omdat de rok ervan niet meer lang is. Degenen dus, die 's ochtends van huis gaan met het vooruitzicht van een gezellig dinertje 's avonds, zijn niet meer genoodzaakt den heelen dag met opgeschen rok rond te tippelen. Minder praktisch maar wel aardig is het randje tule of kant, waarmee menige rokzoom afgezet is. Kant, waarvan in menig geval ook 't bovenstuk en de korte mouwtjes van het japonnetje genomen zijn. De meer gekleede jurkjes hebben in vele gevallen een ruime voorbaan, die van boven ingerimpeld is en naar

De rokzoomen zijn in vele gevallen uitgeschulpt, gefestonneerd of met een randje tule of kant afgezet.

onderen uitwaaiert. Ook plissé is favoriet maar dan van het ragfijne mousseline de soie. Over gebloemde japonnen ziet men veel een overkleed van effen kant of andere doorzichtige stoffen.

De mantels zijn kwiek en vlot, wat voor een niet gering deel is toe te schrijven aan het feit, dat ze niet over elkaar slaan, maar tegen elkaar aan sluiten, zoodat het fleurige zomerjurkje eruit komt piepen. De voorliefde voor bont op zomermantels herleeft in zoverre, dat we dit materiaal in vele gevallen als revers verwerkt zien. En dat bij volkomen afwezigheid van kraag. Geheel in de lijn van de steeds voortschrijdende vervrouwelijking van de mode is de garneering met soutache, koord en vooral ook kant, die op japonnen en mantels wordt aangebracht. Zware touwkleurige kant op zwarte wollen stof biedt een verrassend effect.

Is er bijzondere zorg besteed aan het gekleede middagjurkje, dat soms door het omklappen van vernuftig aangebrachte panden geheel van aspect veranderen kan en van eenvoudig donker jurkje tot feestelijk geheel wordt, ook de avondjapon heeft de aandacht. Over het algemeen meters en meterswijde rokken, waarvan de breedte soms nog geaccentueerd wordt door den rokzoom af te biezen in afstekende kleur ofwel 'n breeden rand erboven aan te brengen. Op het gebied van materiaal is de keus groot. Zijde, satijn, tule, maar vooral mousseline de soie. Van dat ragfijne goedje, waarvan zonder bezwaar een meterswijde rok gedragen kan worden. Heel aardig is de teere rose zijde, die als chintz bedrukt is; daarnaast blijkt voor den zomer veel belangstelling voor de prachtige bloemmotieven, waarmee vooral mousseline de soie wordt bedrukt. Dat het van den zomer een fleurige, flatteuze mode wordt, dat weten we na de eerste, door ons bijgewoonde show al met zekerheid.

Zoowel voor middag als avond veel kant, die niet alleen voor japonnen, doch ook voor mantels verwerkt wordt.

Weet u reeds,
dat inmiddels de nieuwe
„Zomerpracht“ is ver-
schenen met niet minder
dan 335 der allernieuw-
ste modellen met hand-
leiding, kindermode-
boek enz. voor den
prijs van 60 cts. ?

GEKLEDE JAPONNETJES

123a. Eenvoudige japon van dunne wollen stof, wijde mouw, sluiting met knopen en knoopsgaten, gekleurde das. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

124a. Japon van effen wollen stof, rok met plooien, taille met schoot, lange mouw met plooien. Benodigde stof: 3.50 m. à 140 cm. breed.

125a. Japon van marocain, geplooid mouw met manchet, ronde hals, rok met smalle voorbaan, ingezette plooistukjes. Benodigde stof: 5 m. à 96 cm. breed.

VERKRIJGBAAR
IN DE MATEN
42, 44, 46, 48

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293671; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ — NASSAUPELLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mej. J. de K. te Delft: U moet uw gummi regenjas in geen geval gaan wassen. De beste methode is, haar met een spons en een sopje van een onschuldige zeepsoort af te nemen. Nooit moogt u bij gummi scherpe middeltjes zooals benzine etc. gebruiken. Gedistilleerd water is ook uitstekend. Wij maken u er nog attent op, dat u een erg vuil geworden jas op den duur niet meer geheel schoon zult kunnen krijgen. Het is zaak haar geregeld even af te nemen wanneer er modderspatten etc. op gekomen zijn. Het vuil is dan nog gemakkelijk weg te krijgen.

Mej. M. P. te Amsterdam: Uw zwart geworden, zilveren bonbonnière kunt u behandelen met zilverseep en een borsteltje, waarna u met een in salmiak gedrenkten lap nawrijft. In den handel zijn overigens nog verschillende andere middeltjes om zilver op te knappen. Wij raden u aan, eens bij uw leverancier te informeren.

Wat de wit-zeemleeren ceintuur betreft, een behandeling met eiwit en/of tetra zal hem een heel stuk opknappen. U kunt het beste wrijven met een watje, dat geregeld vernieuwd moet worden, daar het wel spoedig vuil zal zijn.

Abonné J. M. te Nederweert: Wij maken u er allereerst op attent, dat de kale plekken in een leeren jas, ontstaan door slijtage, op den duur niet meer te dekken zijn door allerlei middeltjes. U kunt het beste naar een vertrouwde zaak gaan; daar zal men u waarschijnlijk een speciale wassoort aanbevelen, waarmee de jas geregeld behandeld moet worden. Wat het blijvend waterdicht maken betreft, ook hiervoor kunt u zich misschien het beste tot een ver-

trouwde zaak wenden. Overigens heeft in ons blad reeds verscheidene malen een goed recept voor het waterdicht maken van stoffen gestaan. Wij mogen u daarnaar wel verwijzen?

Mej. B. P. van N. te Deventer. De voornaamste oorzaak, dat het vleesch taai en droog wordt, zal wel gelegen zijn in het feit, dat u dit niet lang genoeg laat stoven. Ook moet het vleesch, zoodra het in de pan komt, onmiddellijk aan weerszijden worden dichtgeschroeid, zoodat het eiwit stolt en er geen sappen kunnen verloren gaan. Onder het braden wordt het vleesch telkens omgekeerd en alleen wanneer het vet te donker van kleur wordt, voegt men water bij. Is het vleesch goed bruin gebraden (pas daarna water bijvoegen!) dan op een zacht vuurtje minstens 1½ à 2 uur laten stoven met een deksel op de pan. Tenslotte even voor het gebruik de jus met water afmaken. De verhouding van het vette gedeelte tot het magere gedeelte is als 1/3 tot 2/3. Als algemeene regel kan gelden, dat men zooveel water bij de jus voegt, dat het bruine korstje, dat zich in de pan bevindt, precies wordt opgelost.

Mej. P. J. S. te Haarlem. In enkele vorige nummers van ons blad plaatsten wij verschillende aardige kruissteek-motieven, waarvan u hoogstwaarschijnlijk wel een of ander zult kunnen gebruiken als rand of versiering voor een gordijntje van een boekenkast. Op Noorsche stof kunt u de kruisjes aftellen; op duvetine, peau de pêche of laken wordt eerst een stukje gaas geregen, waaroverheen de kruisjes worden geborduurd met gekleurde wol. Later de draden van het gaas doorknippen en uithalen.

VERHELDERT UW GLIMLACH MET KOLYNOS

Kolynos maakt doffe tanden mooi en blank. Het antiseptisch reinigende schuim dringt in elk gaatje in de tanden en doodt de gevaarlijke bacteriën, die aanslag en tandbederf veroorzaken. Probeer Kolynos—U zult ook zeggen, dat het een wonder is.

Wees zuinig—koop de groote tube

12H

Zij durfde bijna niets eten.

★
Altijd slechte
spijsvertering
totdat zij een
ontdekking deed
★

„Ik kan Kruschen Salts niet hoog genoeg roemen, want ik leed langen tijd aan slechte spijsvertering, op 't laatst durfde ik bijna niets meer te eten. Eenige maanden geleden begon ik Kruschen Salts te nemen, niet meer dan elken ochtend een beetje in mijn eersten kop thee, en dit bleek werkelijk een prachtige kuur te zijn. Ik ga door met Kruschen Salts, en heb nu nergens meer last van, ik kan weer gewoon mee eten en voel mij veel beter.“

Mej. A. P. te S.

(Origineele brief ter-inzage.)

Indien Uw voedsel niet snel en geregeld door Uw inwendige organen wordt verwerkt, begint het te gisten, er ontstaan gassen en zuren, welke maagpijnen of onpasselijkheid e.d. veroorzaken, zoodat elke voeding een bron van ellende wordt. Bovendien hoopen zich afvalstoffen in Uw lichaam op, welke de algeheele gezondheid schaden. De zes minerale zouten, waaruit Kruschen Salts is samengesteld, hebben de eigenschap Uw in-

wendige organen aan te sporen tot snelle en geregelde werking. De afvalstoffen zullen zich daardoor niet meer kunnen ophopen en worden geregeld verwijderd. Zodoende wordt ook de oorzaak van Uw onpasselijkheid en Uw maagbezwaren weggenomen. Slechts de kleine dagelijksche dosis in Uw eersten kop thee of koffie op de nuchtere maag, en alle spijsverteringsklachten behoren tot het verleden.

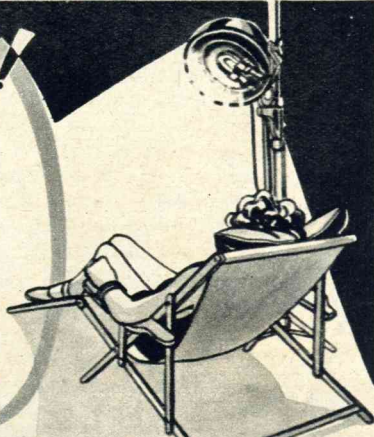
KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende dragisten à f0.40, f0.75 en f1.60 per flacon. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam voorkomt.

Het geheele jaar ZON!

Wat 2 à 3 uur zomer-zon bewerken, doen de krachtige ultra-violette stralen van de „HANAU-ZON“ in ongeveer 5 minuten. Weest verstandig en verplaatst de voor Uw gezondheid zoo uitstekende „zonbaden“ naar Uw eigen huis. U zult later Uw „Zonlichtbron“ niet meer willen missen.

RAADPLEEGT UW ARTS. Vraagt om de gratis brochure 843 en een demonstratie, die tot niets verplicht.

Kunstmatige HOOGTEZON

ORIGINEEL
HANAU

N.V. „Almara“, Amsterdam, C. (107) Rokin 86, Tel. 37822-35822
(Ook verkrijgbaar bij andere Med. Instrumenten-Handelaars)

